

தமிழ்ப் பொழில்.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்துத் திங்கள் வெளியீடு.

துணர்-உ.

அட்சய-மார்கழி.

மலர் : ௫, கூ.

கம்பரும் மக்கள் உள்ளமும்.

உலகத்தே மக்கள் தோன்றிய காலத்திலேயே தோன்றி, மக்கள் நாகரீகத்தோடே உடன்வளர்ந்து, மக்கள் பரவியுள்ள இடமெங்கும் பரளிக் கண்டார் மலைக்கும் தன்மையதாய் விரிந்து விடக்கும் இலக்கியப் பரவையைக் காண்போர்க்குத் தன்கண் பற்பல வேற்றுமைகளுளவாகத் தோற்றுவது இயல்பேயாம். ஒவ்வொரு காலத்திலும், நாட்டிலும் இலக்கியத் தோற்றமுளது. பாரதீகநாட்டில் பழங்காலத்தில் தோன்றிய ஒரு தூலும் சர்மனி நாட்டில் இன்று தோன்றும் ஒரு தூலும், இவ்வாதே பற்பல காலங்களில் தோன்றும் தூற்றொகுதிகளும் இலக்கியமென்னும் பேராழியின் திரைகளேயாகும். ஒரு நாட்டிற்கும் மற்றொரு நாட்டிற்கும் வேற்றுமையுண்டாதலும், ஒரு நாட்டிலேயே ஒரு காலத்தினும் மற்றொரு காலம் வேற்றுமையுடையதாதலும் பலரும் அறிந்த உண்மைகளாகும். இவ்வேற்றுமைகொண்டே இலக்கியப் பகுதிகளுள்ளும் வேற்றுமை காணல் எளிதெனினும், ஆழ்ந்து நோக்குவோமாயின், அவையையும் பொதுவான சில பொருள் களையே வேறுவேறு வகையாகக் கூறுகின்றனவோ என்ற எண்ணம் தோன்றாமற் போவதில்லை. அவ்வெண்ணந்தானும் உண்மைக்கு அண்மையதேயாம்.

அவ்வாறாயின் இலக்கியத் தொகுதியுள் காணப்பெறும் பொதுப் பொருள்கள்தாம் எனவென ஆராய்வாம். உலகத்தினுள்ள இலக்கியங்களினைத்தையும் ஒருவர் நன்குகற்று அவற்றுள் காணப்பெறும் பொருள்களை வேறுபடுத்திக் காட்டக்கூடுமானால், அவையனைத்தையும், ஒருவகையில், இரு பெரும்பிரிவுகளுள் அடக்கக்கூடும். மக்கள் உள்ளத்தே நிகழும் நிகழ்ச்சிகள், தோன்றும் காட்சிகள், நெறிகள் முதலியன ஒருபிரிவாகும். மற்றொன்று புறத்தே உலகில தோன்றும் தோற்றம், நிகழ்ச்சி நெறிமுதலியனவாம். எந்நாட்டுப்புலவரும், எக்காலத்துப்புலவரும் இவ்விரு பிரிவின்பாற்படும்பொருள்களையே, பற்பலவகையாகத்தனித்தோ கூட்டியோ தங்கள் தங்கள் தகுதிக்கும் திறனுக்குமேற்பக் கூறியுள்ளார்கள். இதனாலன்றோ கல்விபென்னும் பல்கடற்பிழைத்த நம் முன்னோராம் முதறிவாளர்கள் பொருளை அகம் என்றும் புறம் என்றும் இருபெரும் பிரிவினுள் எளிதிலடக்கிக் கூறினர்.

உள்ள நிகழ்ச்சி, தோற்றம் முதலியவற்றைப் பெரும் பான்மையும் கூறிய புலவர்கள், ஒருவாறு இருவகையினராவர். ஒரு வகையினர் தாம் உணர்ந்தவற்றையும் தம் தொடர்பான வற்றையுமே பிறர்க்குத் தெரிவிப்பவராவர். இவ்வகையினருள் நம் நாட்டுப் புலவருட் சிறந்தோர் கடவுட்டன்மைவாய்ந்த திருவாதவூர், நம்மாழ்வார், தாயுமானவர் முதலிய அடியார்களாவர். இத்தகைய பெரியார்களது சிந்தையும் செயலும், முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையாய் நின்றிலகும் ஒன்றின்மேற் சென்றனவாகலின், அவர்கள் உளங்கனிந்தருள்வதூற்றொருகுதிகள் யாவும் எக்காலத்தும் நிலைத்து நின்ற மாறாத இன்பந்தருவனவாயின. எஞ்ஞான்றும் இறைவன்றிருவருளையே அகக்கேயினுள்ளமையச் செய்த இப்பெரியார், புறத்தே தாம் காணும் பொருள்களையும் தம் அகநிலைக்கேற்பவே கூறுவாராயினர். திருவாதவூரடிகள், “அகலம், கறமை, ஒளி, மென்மை முதலிய வற்றால் அழகுபெற்ற கண்கள்” என்னும் ஓர் கருத்தை வெளியிடவந்த விடத்துக் கூறும் உவமைகளைப் பார்ப்போமாயின் இவ்வுண்மை நன்குபுலப்படுவதாகும்.

ஈசந்தி யான்வைத்த வன்பின கன்றவன் வாங்கியவென்
பாசத்திற் காரென்ற வன்றில்லை யின்னொளி போள்

[றவன்றோள்

பூசத் திருநீ ரெனவெனாக் தாங்கவன் பூக்கழல்யாம்
பேசத் திருவார்த் தையிற்பெரு நீளம் பெருக்கண்களே.

என்ற செய்யுளில் அடிகள் " இறைவனிடத்து யான் வைத்
துள்ள அன்புபோல் அகன்றும், அவ்விறைவனால் வாங்கப்பட்ட
என் பாசத்தைப்போல் கதத்தும், அவனது தில்லையையொத்த
ஒளி உடையனவாகவும், அவன் தோள்களில் பூசப்பெற்ற திரு
நீறுபோல் வெளுத்தும், அவனது திருமலாடிகளைப் போற்றும்
எமது புகழுகைகள் ஒப்ப நீளமுடையனவாகவும் மினிர்கின்ற
பெரிய கண்கள்" எனக்கூறுகின்றனர். இதனால் இவ்வகைப்
புலவர்களது நூற்றொருதிகள் இவர்கள் உள்ளக் கருத்தையே
பெரிதும் தெரிவிப்பன வென்பது தெளிவாம்.

நாம் மேற்கூறிய இருவகையினரூள் மற்றொருவகைப்
புலவர்கள், மக்கள் உள்ளம், வேறுவேறு, நிலைமைகளிலும்,
தருதிகளிலும் எவ்வாறு நிலைத்தியங்குமோ, அவ்வாறே எடுத்
துக் கூறுவர். உலகத்துள் உயர்ந்த புலவர்களாகக் கருதப்படுகிற
வர்களுள், பெரும்பான்மையோர் இவ்வகைப் புலவர்களே
யாவார்கள். இவர்களது நூற்றொருதிகளையாவும் எக்காலத்தும்,
எத்திறத்தினர்க்கும் இன்பம் விளைவிப்பனவாகலின், பலராலும்
பாராட்டப்படுவனவாரும். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு மக்களது
வேறுவேறு நிலைகளையும், உள்பாங்குகளையும், ஏனைய வேற்று
மைகளையும், கற்போர் உள்ளத்துள் பதியும்படி விளக்கமாகவும்
உண்மைக்கு மாறுபாடில்லாமலும் கூறுகின்றனவோ, அவ்வள
வுக் கவ்வளவு இவ்வகை நூல்களின் உயர்வும் தெளிவப்படும்.

இத்தகைய உயர்ந்த புலவர்களுள், ஒருவராகிய கம்பர்
என்னும் பெருந்தமிழ்ப்புலவர், மக்கள் உள்ளநிலையை எவ்வாறு
உணர்ந்து, யாவரும் தெரிந்தின்புதுமாறு விளக்கியிருக்கின்றனர்
என்பதை ஒருவாறு காட்டுவதாக முயலுவதே இச்சிற்றுரையின்
நோக்கமாகும். இப்புலவரால் எடுத்தாளப்பெற்ற கடவுளரும்,

அசாரும், மக்களும் பலராவர். கடவுளரைப்பற்றிக் கூறுங்கா லெல்லாம் கற்போர் உள்ளம் கடவுட்டன்மையதாகவே மாறும் படி கூறுவதும்; அசாரைப்பற்றிக் கூறுங்கால் மாறுபட்ட, சில, ஆராயத்தக்கக் கருத்துகள் தோன்றச்செய்வதும்; மக்களியற் கையைக் கூறுங்கால் மக்களாய நாம் புகும், உணரக்கடியதுங் கண்டின்புறத்தக்கதுமாய, அறிவு வளர்ச்சிக்கேற்ற பல செய்தி களைக் கூறுவதும் இப்புலவரது பல மாண்புகளுட் சிலவாகும்.

இப்பெரியாரது உள்ளக் கண்ணாடிவழி நாம் பார்க்கும் பல ருள் குகன் என்னும் பெயருடைய வேடர் தலைவனைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம். இவ்வேடர் தலைவன் கங்கைக் கரையில் பல ஓடங்களை வைத்துக்கொண்டு ஆறுகடப்பதற்குத் துணையாய் நிற்பவன். அரசர்களது ஆணைசெல்லும் எல்லைக்குப் பெரிதும் புறம்பே நிற்கின்றவனாகையாலும், இயற்கை உணர்வேயன்றிச் செயற்கை அறிவு சிறிதுமில்லாதவனாகையாலும், அளவுகடந்த வீரமும், அடிமையுள்ளமு முடையவன். அரசருமாரலும் இரா மனைக்காண விரும்பி அவனிருக்கைக்குச் சென்ற இக்குகன் அவனைக் கண்டவுடன் நிலஞ்சென்னியுற வணங்கிநின்ற நிலையை நமது புலவர் கூறியுள்ளதைப் பார்ப்போமானால், இன்றும் மக்க ளுள் மிகத்தாழ்ந்தவர்களாகத் தங்களைத் தாங்களே எண்ணிக் கொள்பவர்கள், தங்களால் உயர்ந்தோர் என்று எண்ணப்படுகிற வர்கள்பால் நடந்துகொள்ளும் முறையை ஒவியம் வரைந்தாற் போல் காட்டுகின்றது.

(தொடரும்.)

நீ. க.

உலகவரலாறு

(முற்றொடர்ச்சி)

திருவாளர் ஓளவை க. துரைசாமிபிள்ளையவர்கள்

ஆசிரியர், க. த. சங்கம்.

ஆசிரியர் இயற்றிய இப்பக்கையப்பற்றிப் பல வேறு வகைப்பட்ட ஆசிரியர்கள் கூறியவற்றையும், அவற்றோன்ற பிறவற்றையும் காம் ஆராய்ந்து கொண்டே செல்லின், இத்தலைப்பொருள் முற்றுப்பெறல் அரிதாமாகலின், அவ்வாராய்ச்சியை இம் மட்டினிதூத்தி, இக்கட்டுரைத் தொடக்கத்திற்குரிய பூமியின் சமுத்திரையப் பற்றிச் சிறிது நோக்கிப்பின் அதன்வரலாற்றை யாராய்வோம்.

மேல் நாட்டில் பழங்காலத்தில் லெய்டென் (Leyden) என்னும் பல்கலைக்கழகமொன்றில், பேராசிரியராய் வான்புடிங் காப்ட் (Vonpuddingcoft) என்பாரொருவரிருந்தார், அவர் ஒரு பேராசிரியனுக்குள்ள அமைதிமுற்றும் நிரம்பப் பெற்றவ ரெனினும் தேர்தல் (Examination) காலங்கள் அறிந்து சேர்த்துயில் கொள்வார். அதனால், அவர் மாணவர்கள், சுற்றற் றிரும் சிறிதும் களியாட்டயர்தல் பெரிதும் பயின் துவிளங்கினர்.

ஒருநாள், இவர் மாணவர்க்கு நிலவுலகைப்பற்றிய ஓர் விசி ளுரை நிகழ்த்துமமையத்து, வாளி (Tub or bucket) யொன்றிற்றண்ணீர் கொண்டு, ஏந்தியகையராய் அதனைநீட்டிய வண்ணம் நேரே பிடித்துச்சுற்றினர். சுற்றுங்கால் வாளியிலிருந்த நீர் கீழேவிழாது, அதனிடத்தேயே நின்றது. இதனை ஓர் காட்டாகக்கொண்டு, அவர் பின்வருமாறுதன் மாணவர்க்குக் கூறுவாராயினர்.

“இவ்வாளியே பூமியாகவும், அதன் நீரே கடலாகவும் நீட்டிப்பிடித்த கையே பூமிக்கும் ஞாயிற்றினுக்குமுள்ள தொடர் பாகவும், என் சென்னியே ஞாயிருகவும் கொள்க. யான் வாளியைச்சுற்றுகாலெழுந்த விரைவின் பயனாக, எவ்வனம் அதன் கணிசுந்த தண்ணீர் கீழேவிழாது நின்றதோ அங்கனமே இப்பூவுலகு சுற்றும் நேர்மையால் அதன்கணுள்ள கடனீரும் இருந்த வண்ணமே நிற்கின்றது, என அறிக. யான் சுற்றும் நெறியினின்றும் உடனே நிறுத்தினாலும் அவ்வாளியே யாதானுமொன்றால் தடைபெற்றாலும் அதனீர் கைவழியே எந்தலைமிசைவழியும். இது உண்மை. இங்கனமே, பூமியும் தன் விரைந்த சுழற்சியினின்றும் யாதானுமொன்றற்கையப்பெறின், கடனீரும், அதன் பீயனாக ஞாயிற்றின்மீது விழும், வீழினும் ஞாயிற்றின் வெம்மையும், ஒளியின் மிருதியும் எவ்வாற்றினுக்குறைபடா வென்பதைச்சீறிதும் மறவற்க. என்கை: ஞாயிற்றின் வெம்மைக்கு இம்மண்கூழ்த்தகடனீர் ஆற்றாதாகலின் என்க.”

இதனைக்கேட்ட மாணவர்களொருவன், தன் ஆசிரியருரைத்தபொருள் எத்துணையுறுதியுடைத்து, எனக்காண்டல் வேட்கைமீதுர்ந்து, வாளியைச்சுற்றிநின்ற, ஆசிரியரதுகையை இடைநின்று தடுத்தான். தடுக்கவே அவ்வாளியீர் அவர் உடல் முழுதும் வீழ்ந்து நனைத்தது, வாளியும் கீழ்வீழ்ந்தழிவுற்றது. ஆசிரியர்க்கும் அடக்கலாகா வெகுளிபிறந்தது. முகங்குருதி பாய்ந்து செக்கர்ச்செவேரெனச் சிவந்தது. உடனே கண்கறப்ப வீசைதுடிப்ப, அவரது மடித்தவாயினின்றும், வெடித்த சொற்கள் பல வெளிவந்தன. கண்டார் மாணவர்கள். கண்டாரது கருத்தில் பேசச்சந்தோன்றி ஒரு புடைவருத்தினும், மறுபுடை, வாளியீர்பாய்ந்தும், தங்கள் ஆசிரியர்முகம் தன்னொளிகெடாதிருந்தமைகண்டு, இன்னணமே கடனீர் வீழினும், ஞாயிற்றின்நன்மை திரியா தென்பது முண்மையே எனமனந்தேறிச் சென்றனர்.

இந்திகழ்ச்சியில், மாணவரது அறியாமைக் குறம்பு ஒரு புடைத் தேற்றமாயினும், நாம் தனுகிரோக்கி அறியக்கிடப்பன பலவுள். அவை உயர்ந்தோர் தம் உண்மையறிவானாய்ந்து

காணும் அரியபொருள்களை, இயற்கை நங்கையும் உடன்கொள்ளாது, அவைதாமே முதிர்ந்து வருந்துணையும் வேறாய் நிற்பனென்பதும்: இன்னோசன்ன அரியபொருள்கள் அறிவுடையோர் மனக்கண்ணிற்றோன்றி, அவரானவெளியிடப்பெறுங்கால், அவற்றையேற்கும் ஆற்றலில்லாப் பிறமக்கள்—இயற்கை நங்கையின் இளஞ்சிறுராப இம்மக்கள்—ஏற்காதொழிவதன்றி, அவற்றையும்; வெளியிடவோரையும் மிகப்பல இடையூற்றுக்குள்ளாக்கித் துன்புறுத்துவனென்பதும்; இதனெலும் குறை அவ் அறிஞர்கள்தோ, மற்று, அவர்கள் கண்ட பொருள்கள்தோவென்பார்க்கு அது அவ்வீரண்டிடத்துமன்றாய் இயற்கையின்பாற்றாமெனக்கோடல் வேண்டுமென்பதும்; இவ்வியற்கை நங்கைதான், அவை வெளியிருங்கால், மக்கள் அவற்றை யெளிதெரிந்து ஏற்காவண்ணம் மயக்குவதோடு அமையாது, அவ் அறிஞர்களுக்கு இன்ன விழைக்குமாறு அவர்களைத் தூண்டதலும் செய்வானென்பதும், இங்குக்கூறிய இரண்டு குணங்களின் வயப்பட்ட இவடன் மாயையே மேலேகிழந்த நிகழ்ச்சிக்கும் காரணமாமென்பதும்; தம் உடற்கும் வாளிக்கும் இடைநின்ற கையே ஞாயிறு பூமி முதலியவற்றின் இடைநிற்கும் தொடர்பென்றும், இத்தொடர்பே உலகம்மின்று நிலவுதற்கு இன்றியமையாப் பொருளென்று மவர்கூறியது உண்மையேயாம் என்பதும்; இதனை அவ்வாசிரியர் வெளியிடுதலுமியல்பே பென்பதும்; இடைநின்ற தொடர்பு தடைப்பட்டழிபுங்காலத்துத்தன் மாட்டிமுக்கும் தன்மைத்தாய ஞாயிறு தன் தன்மைதிரியாது நிற்குமென்பதும் இன்னோசன்ன பிறவுமாம்.

இக்கருத்து மெய்க்கருத்தேயென மேனாட்டுப்பெரும் புலவர்கள் அனைவரும் உடன்பட்டனர் இன்றும் உடன்படுகின்றனர். அவர்கள் “நிலத்துக்கும் ஞாயிற்றினுக்குமுள்ள தொடர்பு ஓர் காலத்து அழியும்; அவ்வழிவால் நிலம் தன்நிலை பெயர்ந்து ஞாயிற்றின் கப் பட்டழியும்.” என்பதையே இன்னும் எதிர்நோக்கி நிற்கின்றனர். மற்று, அவர்தம் கோக்கத்திற்குமாறாக, இம்மண்ணுலகு தன் தொடர்பை இழத்தலின்றித்தன் நிலைமை மாறாமையும் பெற்று விளங்குகிறது. இவ்வியற்கைப் புலவர்க

ஞாடைய கொள்கைகள் முற்றுப்பெறுநாள் எங்காளோ! இது காரணமாக எழுந்தகொள்கைகளும் புலவர்களும் விண் மீன் தொகையினும் பலரே. என்செய்வீர்! தாம் ஆய்ந்தறிந்த உண்மைப்படி உலகம் தன் தொடர்பு கெட்டாலன்றோ அவர்கள் மனம் அமைதிபெறும்! இன்றேல், இப்புலவர்களையும் இயற்கையையும் ஒன்றுவிக்கும் சந்தாம் தன்மையுடைய புலவர்களேனும் வரல் வேண்டும்; அவர்களும் வந்தாரில்!!

ஆகவே, தாம் கொண்ட உண்மைப்படி உலகம் நடைபெறாமையென்ற அவர்கள் உலகநடைப்படித் தம் முண்மைகளைச்செலுத்தி நோக்கினர். அது கொண்டே மேற்போந்த பேராசிரியரும் "பூமிக்கும் சூரியனுக்கும் உள்ள தொடர்பு கெடின, அவை அக்கேட்டிற்குக்காரண மாயவற்றைத் தொடராத, ஒன்றினுள்ளு அழிந்தொழியு மெனினும், இவ்வுலகம் ஞாயிற்றைச்சுற்றி வருதலென்பதுண்மை" யென ஆண்டுக்கூறாது கூறிப்பின்னரோ ரமயத்தினன்கு விளக்கினர். அது முசுற்கொண்டு, உலகம் பகலவனைச்சுற்றி வருகிறதென்பதும், அச்சுற்றுக்கும் ஞாயிற்றினுக்கு முள்ள தொடர்பும் நெறியும் சுற்றும் பொருளைச்சார்ந்தனவென்பதும் முடிந்த முடிபுகளாயின.

1. உலகின் தோற்றம்.

மேற்கூறியவாற்றான்மண், ஞாயிறு முதலிய உலகங்களின் பொதுவியல்புகண்ட அன்பர்கள் அவற்றின் தோற்றத்தைக்காண அவாவுவாரன்றே! அவ்வவாவும் அறிவின்பாலதேயாம். ஆயினும், உலகின்றோற்றத்தைக் காண்டல் செல்லும் நாம் முதற்கண் நம் தோற்றத்தை யறிவோமாவென்பது வினா. அவ்வினாவிற்சூழ்ப் போதிய விடையளிக்கவல்ல முடிபுகள் இதுகாறும் கிடைத்தலை கிடைப்பதுமரிதே. அன்றேல், நம் நாட்டுப்பண்டைய முனிவர்களும், பெரியோர்களும் கண்டாய்ந்தவை என்னாயவோவெனின், அவை அவரவர்கள் கொண்டுசென்ற அறிவின்றிண்மைக்கேற்ப அமைந்துள்ளனவேயன்றி, எல்லாமக்களானும் கொள்ளப்பெறவில்லை. இன்னணமே பிறநாட்டார் கூறிய முடிபுகளும் அமைந்

துள்ளன என்க எனவே இருதலையும் துக்கி நோக்குவ்கால் ஒரு வகைமுடிபும்பெறுதல் அரிதாதின்றது. இத்தலையும்நோக்கியோ நம் நாவரையரும் “வந்தவாறெங்ஙனே? போமாறேதோ? மாயமாம் பெருவாழ்வு” எனத் திருவாய்மலர்ந்தது!

இங்ஙனம் நம் தோற்றமே மாயமெனின், நாம் நின்று நிலவும் உலகின் தோற்றமும் மாயமேயாம். ஆயினும், நம்நாட்டுப் பெரியோரது கொள்கையோடு சிறநாட்டுப் பெரியோர்களது கூற்றுக்களை நோக்கி மனத்தான் ஆராய்வோம்.

தமிழ்த்தாய் வாழ்க.

தமிழர் வீரம்.

(மூற்றொடர்ச்சி.)

சாமி, சீதம்பரன் எழுதியது.

இவ்வாறு பாரியின் ஆற்றலைக் கபிலர் கூறக்கேட்ட மூவேந்தர்களும், அப்பாரியின் ஆற்றலுக்கு அஞ்சிப் போர்செய்ய முடியாதவர்களாகவும், நாணத்தால் சென்று இறக்க இயலாதவர்களாகவும், இருந்தமையால், மீண்டுந் தமது நாட்டை யடைந்தனர். அதுமூதல் பாரியின் புகழ் மேன்மேலும் ஊளர்ந்தது. மூவேந்தர்களின் பெருமை குறைவதாயிற்று. இந்த நிலையில் பாரி தனது ஆட்சிக்குட்பட்ட மூன்றாறு ஊர்களையும் இரவலர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். பாரியும் அவனது உயிர்த்துணைவராகிய கபிலருமே மிகுந்திருந்தனர் அவனது பறம்புமலையும் இரவலால் கொள்ளப்படாமல் பாரியின் உரிமையாகவேயிருந்தது, மீண்டும்

மூவேந்தர்களும் அமுக்காரென்னும் பகைவனால் தூண்டப் பெற்றுப் பாரியுடன் பொருதற்காகப் பறம்புமலையைச்சார்ந்தனர். அதுகண்ட கபிலர் அவர்களைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்:—

“ஓ சேரசோழபாண்டியர்களே, முன்வைத்த காலிப்பின் வைக்காமல் போர்செய்யுந்திறமுடைய சேனைகளுடன், நீங்கள் மூவரும் ஒன்றுகூடிப் பாரியை எதிர்ப்பீர்களாயினும், உங்களால் வெற்றிபெறவியலாது, பாரியின் பறம்புமலையைக்கைப்பற்றவுயியலாது. குளிர்த்த இரத்தப்பறம்புநாடு முந்தாறு ஊர்களையுடையது. அம்முந்தாறு ஊர்களையும் இரவலர்கள் பெற்றுக்கொண்டனர். யாமும்பாரியுமே மீதமாக வுள்ளோம். பறம்புமலையும் மிகுந்திருக்கின்றது. நீங்கள் பாரியின்மீது பாடல்பாடிக்கொண்டு புலவர்களைப்போல வருவீர்களாயின் கிரும்பியவற்றைப் பெறலாம்” என்றுகூறினார். இதனை

கடந்(து) அடுதான முந்நங்கூடி

உடன்றளிர் ஆமினும் பறம்புகோளற்(கு) அரிதே;

முந்நா(று) ஊர்த்தே தண்பறம்பு நன்னுடு;

முந்நா(று) ஊரும் பரிசிலர் கொண்டனர்;

யாமும் பாரியும் உளமே

குன்றும் உண்டு நீர்பாடிளிர் சேலினே. (பு-நா 110)

என்றபாடலாற் காண்க.

இத்தகைய சிறப்பையும் ஆற்றலையும் உடைய நமது தமிழ் வள்ளலைத் தமிழ்விரனென்று கூறுதற்குத்தடைபென்னை? சண்டி நமது புலவர் பெருமானாகிய கபிலர் விரத்தையும் சிறிது நோக்க வேண்டும். கபிலர் ஒரு குறுநிலமன்னரையடுத்திருந்த இரவலர். அவ்வாறிருந்தும் முடியுடை மூவேந்தரிடத்துந் நமது நண்பன் திறத்தைச் சிறிதும் அஞ்சாது எடுத்துக்கூறினார். இதுமட்டோ? நீங்களும் இரவலர் போலச் சென்று எமது கோமாளிடம் கையேந்தி நிலிலங்கள் என்று கூறினார். இதுதான் பண்டைக்காலத் தமிழ்ப் புலவர்களின் வீரமாகும். இது போன்ற செய்கைகளை பெல்லாம் யாம் தமிழர் வீரம் என்று கூறுகின்றோம், கூறுதற்கு ஏதேனும் தடையுண்டோ?

இனி, பல்யாக சாலை முதகுமீப்பேரு வழி என்ற பாண்டியமன்னன் வீரத்தை நோக்குவோம். இவன்புகழும் வீரமும் அளவிடற் கரிதாயிருக்கின்றன. இப்பாண்டிய மன்னன் காலத்தில் ஆரியர்கள் நமது நாட்டில் மிகுதியாகக் குடிபுகுந்திருக்க வேண்டுமென ஊக்கி இடந்தருகின்றது. இம்மன்னன் ஆரியர்களை மிகவும் பேணி அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகள் யாவும் செய்திருக்கவேண்டுமென்றுங்கொள்ளலாம். இம்மன்னன் ஆரியர்கள் வேதத்தில் ஈடுபட்டுப் பல யாகங்களை நிறைவேற்றியதனால் பல்யாக சாலை என்ற சிறப்புப்பெயரையும் தன் இயற் பெயருடன் இணைத்துக்கூறும் இயல்புடையவனானான். தமிழர்க்கும் வேள்வியென்பதொன்றுண்டு; அதனையே மிகுதியாகச் செய்தமைபால் அப்பெயர் பெற்றான் என்று கூறுதற்கியலாதோ வெனின், இயலாது. யாகசாலை என்ற வடசொல்லே பெயராக வந்திருக்கின்றமையால் வடநாட்டாரூடையவேள்வியைத்தான் செய்திருத்தல்வேண்டும். ஆயினும் இவன் வீரத்திற்கு சிறிதும் குன்றாதவனாயிருந்திருக்கின்றான். இவன் தன்பகைவர்களுக்கு அளவற்ற கொடுமைகளைச் செய்திருக்கின்றான். நல்லோருக்கு நன்மையே செய்தான். அறம்புரிவதில் மிகவும் சிறந்துள்ளன்கினான். மேற்கூறியவற்றை, இவனைப்பற்றிக் காரிகிழார், நேட்டிமையார் என்னும் புலவர்கள் பாடியிருக்கும் பாடல்களை துணுகியாராய்ந்தால் நன்கு அறியலாம். காரிகிழார் என்பவர் இவன் புகழையும் ஆற்றலையும் கூறுவதே நோக்குவோம்.

‘நீ பகைவருடைய கோட்டைகள் பலவற்றையும் கைக்கொள்வாய்; கைப்பற்றப்பட்ட கோட்டைகளில் உள்ள, அழகு பெறச்செய்த நல்ல பொருள்களை நீயே உரிமைபாக்கிக்கொள்ளாமல் இசுவலர்களுக்குக் கொடுத்துவிடுவாய். உனது வெண்கொற்றக்குடை, முனிவர்களால் வணங்கப் பெறும், மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் திருநகரை வளஞ்செய்கின்ற காலத்தில்தாழ்க. (வேறு எவ்வமயத்திலும் தாழாதிருப்பதாக) பெருமையிற் சிறந்தவனே! நினது முடி நான்கு வேதங்களையும் அறிந்த பார்ப்பனர்கள் பொருள் வாங்குவதற்காக ஏந்திய கையின் ஏதிரே வணங்குவதாக. (வேறுயாரையும் வணங்காதிருப்பதாக)

இறைவனே! நினது மானை பகைவருடைய நாட்டைச் சுடும் போது, தீநாற்றமுடன் எழுந்தபுகையினால் வாடுக. (வேறு எப் பொருட்டினாலும் வாடாதிருப்பதாக) நினது சினம், உன் மனைவி களுடைய மகிழ்ச்சி பொருந்திய அழகிய முகத்தைக்கண்ட போது தணிவதாக. (பகைவர் மாட்டுத் தணியாதிருப்பதாக.) வெற்றிகளை யெல்லாம் வென்று உரிமையாக்கிக் கொண்டிருமி யென்னும் பெயரையுடையவனே! நீ இவ்வுலகில் சூறிர்த்தொளியை யுடையமதிபோல் அண்டினவர்களுக்கு நன்மை புரிந்துகொண் டும், சுகிகின்ற ஒளிபொருந்திய பகலவளைப் போல் பகைவர்களுக் குத் தீது புரிந்து கொண்டும் நிலை பெற்று வாழ்வாயாக* என்று காரிகிழார் கூறியிருக்கின்றார். இதனை—

... .. ஆர்எயில்பலதந்து
 அவ்வெயிற்கொண்ட செய்வுறு நன்கலம்
 பரிசில் மாக்கட்கு வரிசையின் நல்கிப்
 பணியியர் அத்தை தின்குடையே முனிவர்
 முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ்சேயற்கே;
 இறைஞ்சுக பேரும! தின்சென்ளி, சிறந்த
 நான் மறைமுனிவர் ஏத்துகை எதிரே;
 வாடுக, இறைவ, தின்கண்ணி, ஒன்னூர்
 நாடுகடு கமழ்புகை எறித்த லானே;
 சேலியர் அத்தைதின் வேகுளி வாலிழை
 மங்கையர் துளித்த வாண் முகத்(து) எதிரே
 ஆங்க,

வென்றியெல்லாம் வென்று) அகத்(து) அடத்
 தண்டா நகைத் தகைமான் குடும்!
 தண்கதிர் மதியம் போலவும், தேறுகடர்
 ஒண்கதிர் ஞாயிறு போலவும்
 மன்னுக பேருமநீ நிலமிசை யானே. (பு—நா 6)

என்ற பாடலால் அறியலாம். மேற்கூறியவற்றால் இவன் வீரச் செயல் வெளிப்பட்டுக்கிடக்கின்றதன்றோ?

இம்மன்னவன் போர் செய்யும்போது தன்னோடு எதிர்த்து நிற்பதற்குத் தகுதியுடைய வீரர்களோடுதான் போர் புரிவான். போருக்குத்தகுதியற்றவர்களுடன் போர்புரியமாட்டான். இவன் வேற்று வேந்தன் நகரினமீது படை யெடுத்துச் சென்று செருச் செய்யக்கொடங்கும்போது, தான்போர்செய்யப்போந்திருக்கும் செய்தியைப் பறைசாற்றித் தெரிவிப்பான். அதனால் போர்செய்யத்தகுதியற்றவர்களை ஊரை விட்டகலும்படிசெய்வான். இதுவே அறவழியிற் போர்புரிவதாகும். இச்செய்கையை நெட்டிமையார் என்னும் புலவர் கூறியிருக்கின்றார். அதனைக் காணப்புகுவோம்.—

“ஓ பசுக்களே! பசுவின் தன்மையையுடைய பார்ப்பனர்களே! பெண்களே! பிணியுடையவர்களே! மூதாதையர்க்குச் செய்யவேண்டிய கடன்களை வழுவாமல் செய்வதற்காகப் பொன்போன்ற “புதல்வர்”களைப் பெறுதவர்களே! இப்பொழுது எனது அம்பை விரைவாகச் செலுத்தப்போகின்றேன்; ஆதலால் நீங்கள் உங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தகுந்த இடத்தை காடிச்சென்றுவிடுங்கள்; என்று அறநெறியைச் சொல்லுந் தன்மையையும், அதற்கேற்ற வீரத்தையும் உடையவனே! பகைவர்களைக் கொல்லும் யானைகள்மேல் உயர்த்தப்பட்ட கொடிகள் விசும்பை மறைக்கும் படையைபுடையவனே! குடுமி என்னும் பெயரையுடைய எமது அரசனே! நீ நீழி வாழ்வாயாக.” என்று நெட்டிமையார் கூறியிருக்கின்றார். இதனை:—

ஆவும், ஆன் இயல் பார்ப்பன மாக்களும்,
பேண்டிநும், பிணியுடை யீநும், பேணித்
தென்புலம் வாழ்நர்க்கு) அநும்கடன் இறுக்கும்
போன்போல் புதல்வர்ப் பேறுதீநும்,
எம்அம்பு கடின்தேம் நும் அரண் சேர்மின்,என
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறத்தீந்
கோல்களிற்று மீமிசைக் கோடிவிசும்பு நிழற்றும்
ங்கோவாழிய! குடுமி! (பு, கா 9)

என்ற பாடல் ஆறிக.

இனி மற்றொரு மன்னவனாகிய கிள்ளிவளவனை ஆலத்தூர் கிழார், வேள்ளைக்குடிநாகனார், மாறேக்கத்துநப்பசலையார், ஆவூர்முலங்கிழார், கோலூர்கிழார், இடைக்காடனார், ஆடு துறை மாசாத்தனார், ஐயூர் முடவனார், நல்லீறையனார், எருக்காட்டீர்த்தாயங்கண்ணனார் முதலிய புலவர்கள் பாடியிருக்கின்றனர். அப்பாடல்களால் இவன் வரலாற்றை அறியலாம். இவன் உறையூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு சோழநாட்டை ஆட்சிபுரிந்தான். கொடையிலும் வீரத்திலும் மேம்பட்டு விளங்கினான். ஒருகாலத்தில் சேரமன்னனுடன் பொருது வெற்றி கொண்டிருக்கின்றான். இவன் வீரத்தின் சிறப்பை ஆவூர்முலங்கிழார் என்னும் ஒருவர் வாய்மொழியாலேயே நன்கறியக்கிடத்தலின் அதனைமட்டும் கூறிநிறுத்துகின்றேன்.

“பெரியசேனையையுடைய வீரம்பொருந்திய அரசனே! நீ வெகுண்டு பார்க்கும் இடங்களில் தீத்தவரும். நீ விரும்பிப் பார்க்குமிடங்களில் பொன்விளங்கும். அன்றியும் பகலோன் மாட்டு நிலவுவேண்டுமென்று விரும்பினால் அவ்வாறே நிலவை உண்டாக்குவாய். வெண்மையான மதியினிடத்தில் வெயில் உண்டாகவேண்டுமென்று விரும்பினால் அவ்வாறே உண்டாக்குவாய். இத்தகைய வீரமுடன் விளங்குகின்றாய்” என்று கூறுகின்றார். இதனை

வியன்தானை விறல் வேந்தே!
நீ, உடன்று நோக்கும்வாய் எரிதவமு
நீ, நயந்து நோக்கும் வாய் போன்பூப்பச்
சேஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும்
வேண்திங்களுள் வெயில் வேண்டினும்
வேண்டியது விளைக்கும் ஆற்றலை (பு. நா. 38.)

என்ற பாடலாற் காண்க. இனி வேறு வீரர்களிடஞ்சென்று அவர்கள் தன்மையை அளந்தறிவோம்.

(தொடரும்.)

வரலாற்று மொழிகள்.

நாயக்கர்.

திருவாளர் சி. சோமசுந்தர முதலியார் அவர்கள், காந்தை.

இனித் தன் பொருளையும், தன் வரலாற்றையும் தானே உணர்த்தவல்ல மொழிகளுள் நாயக்கர் என்பதும் ஒன்றேயாகும். நாயக்கர் என்பது இக்காலத்து வடுகர் என்று பெரும்பாலும் தெலுங்கு பேசும் ஒரு வகுப்பாரால் தம் இயற்பெயரொடு கூட்டி புரைக்கப்படும் சொல்லாக இருக்கின்றது. தமிழில் நாயக்கர் என்ற சொல் தெலுங்கு விருதி புணர்த்தி நாயடு என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. அஃதன்றிக் தெலுங்கு பேசும் மக்கள் தங்கள் தந்தையை அல்லது மூத்தாரைக் கூறுமிடத்து நாயடு என்று கூறுகின்றார்கள். இஃதன்றி தமிழ் மக்களுள்ளும் சிலர் நாயகர் என்றும் நயினர் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். பின்னது நாயனாரின் மருவென நன்கு விளங்கும். மலையாளிகள் தங்களை நாயர் என்று கூறுகின்றனர், இச்சொற்களெல்லாம் தலைவன் என்னும் பொருளையே தருமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இச்சொற்கள் எல்லாம் தமிழ்ச் சொல்லடியாகப் பிறந்ததா என்று சற்று ஆராய்வோம். ஆரியத்தில் நாயக என்பது தலைவன் என்ற பொருளுடன் இருக்கின்றது. அதுபற்றி மாத்திரம் மேற்காட்டிய சொற்களெல்லாம் ஆரியத்தினின்று பிறந்தன என்று நிலைநிறுத்தல் சாலாது. இச்சொற்களை ஊடுருவிப்பார்க்கின் இச்சொற்களின் முதல் நாய் எனக்காணும். அம்முதல் வட மொழியென்றுகூற ஒரு சிறிதுமிடமில்லை. ஒருவாறுகூறின்மும் தலைமையென்னும் பொருளுடன் இயைபு காட்டக்கூடியதோர் பொருள் பெறக்கூடிய முதல் அல்லது தாதுவாகக் கொள்ளுவதற்கு ஒரு சிறிதும் இடம் கொடுப்பதாகக் காணோம்; பின்னர் நாயென்னும் தமிழடியாகப் பிறந்த சொல்வெனக்கொள்ளின் தலைவன் என்னும் பொருளுொடு பொருத்துமாறெங்ஙன்? என்ற வினா நிகழ்தல்கூடும். ஆயன் என்பது எங்ஙனம் ஆக்களை உடைய

வணைக்குறிக்க வந்ததோ அங்ஙனமே நாயன் என்பது நாய்களை உடையவனைக் குறிக்கவழந்தது எனின் இழுக்கின்றது. மிகப்பழா காலத்து மாந்தர் கிரையோம்பலாலும் வேட்டுவத்தொழிலாலும் வாழ்ந்தனர் என்பது தமிழ்மக்கள் “ஆயர்வேட்டுவர் ஆடுஉத் தீணைப்பெயர்-ஆவயின் வரும் கிழவருமுளரே” என்று தமிழ்த் தொல்லாசிரியராகிய தொல்காப்பியர் கூற்றால் நன்கு விளங்கும். வேட்டுவத்தொழிலுக்கு அப்பண்டைக்காலத்தில் நாய்கள் இன்பமையாது வேண்டியனவாகயிருந்தன என்பதை பொருவருட ஐக்காலத்தும் மறார். வேட்டுவத் தொழிலுக்கு இன்றியமையாது வேண்டிய நாய்களை உடைமைபற்றி வேட்டுவனை நாயன் அல்லது நாயகன் என்று கூறுதல் இயல்பே. நாய்களை உடைமைபற்றி தலைவன் என்ற பொருளுடன் நாயகன் என்னும்சொல் ஆளப் பட்டிருத்தலை தொல்காப்பியம் உவமனியல் நச்சினூக்கினியர் உரையிற்காட்டிய

“நாயகர்க்கு நாய்கள்போ னட்சிற் பிறழாது
கூஉய்க் குழாஅ முடன்கொட்டு--மாப்படை
பன்றி யனையர் பகைவேந்த ராங்கவர்
சென்றெவன் செப்வர் செரு.” (312.)

என்னும் செய்யுள் நன்கு விளக்கும்.

நாயகன் என்னும்சொல் பொதுவாக தலைவன் என்னும் பொருளுடன் வருவதை ஆன்றோர்செய்யுளில் பாக்கக்காணலாம். நாயன் என்னும்சொல் தலைவன் என்னும் பொருளில் வருவதை “நாயனை அடியானேவும் காரியநன்று” என்ற பெரியபுராண அடி நன்குவிளக்கும். அதுபற்றியே தொண்டின்றலைமைபற்றிப்பெரிய புராணத்தில் கூறப்படும் தொண்டர்களை ‘நாயன்மார்’ என்று கூறும்வழக்கு இற்றைக்கும் உள்ளது. இப்பொழுதும் போர் வீரரைக்குறிப்பதற்கு நாயிக் என்று ஆங்கில ஆட்சியில் வழங்கி வருகின்றது. இது நிற்க, நாயகர் அல்லது நாயக்கர் என்னும் சொல் தமிழ்மக்களில் ஒருவகுப்பினரை மாத்கிராம் குறிப்பதற்கு காரணம் என்னை என்றாய்தல்வேண்டும். நாயகர் என்னும் பெயரைத் தம்முரிமைப் பெயராக வைத்துக்கொள்பவர், படைத் தலைவர் என்ற பொருளை உள்ளடக்கிய “படையாட்சிகள்” என்ற

யரால் அழைக்கப்படுவர். இரு பெயருக்கும் உள்ள பொருத்தம் தெற்றென விளங்கும். நாயக்கர் என்னும் தம்முரிமைப் பெயராக வைத்துக்கொள்பவர் வடுக வரலாற்று முன்னரே குறித்திருக்கின்றோம். அதற்கும் அவ்வகுப்பினர் பெரும்பாலும் பழங்காலத்தில் வேட்டுக இருந்தமைதான். “கொடுகு வெஞ்சிலை வடுகவேடுவர்” என்று முருகன்பூண்டித்தேவாரத்து வன்றொண்டர் பனித்தந்தருச்சான்று பகரும். அவர் நாயக்கர்கொண்டு வேட்டை தொழிலையுடையவரென்பதைக் குறித்தற்கே “ததநாய” என்று அகநானூற்றில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பிறுண்டி முன்பு. வடுகர்க்கு நாயக்கரை உடைமைபற்றி நாயக்கர் என்ற வந்த காரணம்பற்றிப்போலும் நாயை ஊர்தியாகஉடைய வகை கடவுட்கு வடுகன் என்ற பெயர் நிகண்டிற் காணப்படுகிறது. “வடுகனை வணக்கஞ்செய்வாம்” எனக்கந்தபுராணமுதலிய நூலிலக்கியங்களிற் காணப்படுதலும் கருதத்தக்கது. இவ்வாறதுதான் அவ்வகுப்பாரை ஏன் குறித்தது என்ற முறையில் கூடும். வடவர் என்றதின் திரிபு வடுகர் என்க. நாட்டின் வடஎல்லையில் இருந்ததால் அவர் அங்கனம் அழைக்கப்பட்டனராதல்வேண்டும்.

ளர் பா. வே. மாணிக்கம் நாயக்கர் அவர்களுடைய அஜ்ஞாநத்தின் ஆய்வுரைகளும், அவைகளுக்கு அஜ்ஞாநக் குறிப்பும்.

1-வது ஆய்வுரை.

தஞ்சைக் காரைதத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர், திருவாளர். வ. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை அவர்கள் எழுதியது.

இவ்வரிய கட்டுரை நூலைக் காரைதத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் துணுதி ஆண்டின் திருவிழாவில் அரங்கேற்றிய நான்முதல்

அதனை அச்சேற்றி வெளியிடவேண்டுமென இந்நூலாசிரியர் மிகப்பலர் வேண்டினோம். அதற்கு அவர்கள் மனமுவந்து னார்கள். அச்சிட் டுவந்த உடன் எனது நண்பர் கணபதிப்பி அவர்கள் ஒரு (a) பதிப்புரை எழுதித் தருகவேன எத பணித்தனர்; ஒருப்பட்டேனெனினும் உடனே எழுதத் தேறவில்லை. இந்நூலில் நிறைந்திருக்கும் தத்துவப் பெ. களைத் தெரிவதற்குவேண்டிய அறிவு ஆற்றல்கள் இ. ஒன்று, இந்நூலை ஒருமுறை இருமுறை படிப்பதற்கு அ. மில்லாமை ஒன்று, முக்கியமாகத் தாயுமானவர், பட்டி தடிகள், இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலிய பெரியார்களை இழித்துக் கூறியிருக்கும்நூலை வெளியிடுதல் அடாது எனச் கூறிய தடையொன்று ஆகிய அறியாமை, சோர்வு, மயக் ளாகிய அஞ்ஞானப் பகுதிகளால் இனுகாறும் காலந்தாழ் அயர்ந்திருந்தேன். முற்றமுடிந்தநூல் வெளியாவது அடியே தடைப்படுவது நேரிதன்றென எனது நண்பர்கள் அடிக்க றினைவுறுத்துவதால் இனியும் தாழ்க்காது எனக்குத் வ வனவற்றை எழுதித்தருநீறேன்.

இந்நூலாசிரியர் பலமொழிகளையும் துணுகி ஆராய்ந்த மொழியே சிறந்ததெனவும், ஒலியிலக்கணத்தின் உண்மைகள் யாவும் தமிழ் மொழியினிடத்தே அமைந்துள்ளனவே! அதனானே அழியாமாட்சிபெற்றதெனவும் தமிழின் சிறப்பை தமிழின் உயர்வு, அவர் நாகரிகத்தின் சிறப்பு முதலியவற்றை ஆராய்ச்சியுடன் கேட்டோர் வியக்குமாறு ஊர்ந்தொறும் பல படியாக நாட்டிலுரும் பேருந்தமிழ்த் தோண்டர். நூல்களைக் கற்றுத்துறைபோன நிபுணர். எடுத்த கொள் எளிதில் நாட்டவல்ல நாவலர். இத்தகைய பெரிய கத்தின் திருவிழாவில் மெஞ்ஞான விளக்கம் பெறுவதற்கு குழுமியிருந்த தமிழன்பர் பேரவையின் திருமுன்னர், அஞ்ஞானத்தை உருவகப்படுத்தி நிறுத்தித் தானே முற்பட்டவனெ றும், மேம்பட்டவன் என்றும் தன்னுடைய ஒப்புயர் உரிமைகளையும் தன்மைகளையும் சீர்தூக்கிச்சொல்லி மெஞ்ஞான பலகாரணங்களால் இழிந்தவன் என்று அவையேறி வழிச்

அஜ்நாதத்தின் ஆய்வுரைகள்.

கச்செய்தது அனைவர்க்கும் பெருவியப்பை விளைத்தது. ப யாவையும் அனாதையாக ஆணவமலத்தில் கட்டுண்டு கிடத்த. அக்கட்டையறுப்பதற்கு இறைவன் பெருங்கருணையால் த. காண புவனபோகங்களாகிய அஞ்ஞானப் பொருள்களைப் பசுக் களுக்குக் கந்தருள, அவை அவற்றின் உபகாரத்தால் சிறிது சிறிதாக மெஞ்ஞான விளக்கம் தோன்றப்பெற்று, இந்த நிலையில் அஞ்ஞானமெஞ்ஞானங்களில் மாறிமாறிச்சுழன்று, மெஞ்ஞானம் பெருகப்பெருக இந்தியன், திருமால், பிரமன் முதலானோரின் பதமுத்திகளை அடைந்து முடிவில் விடுபெற்றறை அடைதலும் ஆகிய உண்மைகளை இகழும் முறையில் புகழ்ந்தும் புகழும் முறையில் இகழ்ந்தும் எழுதியிருப்பது யாவரும் பாராட்டி தக்கதொன்று.

புகழ்வதுபோன்று இகழ்வதும் இகழ்வதுபோன்று புகழ்வதும் புலனெறி வழக்கின்துறைபோய பண்டைப் புலவர்கள் கொண்டமுறை என்பதனைத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பயின்றவர் நன்கறிவர். கொடைமடங்கூறிப் புரவலரைப் பாவலர் புகழ்வது பண்டைப்பெருவழக்கு. அங்ஙனமே வசைச்செய்யுட்களைத் (c) தொல்காப்பியனார் அங்கதமென வகுத்துப் போந்ததுப வெளிப்படை. பிற்காலத்தில் நீந்தாஸ்துதி (வசைப்புகழ்) எனத் தனிப்பாடல்களும், ஏசல்கள் எனப் பெயரிய சில பாச் செய்யுட்களும், அவ்வேக பூரண குருகதைபோன்ற சில உரைச்செய்யுட்களும் தோன்றுவனவாயின. என்றாலும் பதிபசு பாசங்களாகிய முப்போருள்களையும் அவற்றின் தன்மைகளையும் தெள்ளிதின் விளக்குதற்கு ஏற்ற உரைச்செய்யுளில் இம்முறையினை அமைத்து தூலியற்றும் பெரும்புலவர் (d) இதுகாறும் தமிழுலகில் தலைப்பட்டாரில்கை. இத்தகைய பெருமை இந்நூலை இயற்றித்தந்த எல்லாம் வல்லசித்தராகிய எமது நண்பர் திருவாளர். பா. வே. மாணிக்கம் நாயக்கர் அவர்களுக்கே உரியதாகும்.

இந்நூலின்முடிவில் ஆசிரியர் அவர்கள் தோற்றுவாய் செய்துள்ள பிற்பகுதியைத் தமிழில் வெளியிடுவார்களென வேண்டி

தமிழ்ப் போழில்.

அ. இந்நூலைத் தமிழன்பர்கள் துணுகிப்படித்து மெய்ஞ்
சர்ப் பயன்பெற்று உய்வார்களாக.

த. வே. உமாமகேசவரன்.

21-10-22.

1-வது ஆய்வுரைக்கு

அஞ்ஞானக் குறிப்பு:—

1. (a) காந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் பதிப்பாக வெளி
வந்த அஜ்ஞானத்தின் முதற் பதிப்பிற்கு இதனைப் பதிப்புரையாக
வச்சங்கத்தலைவர், திருவாளர், த. வே. உமாமகேசவரம்
பிள்ளையவர்கள் வரைந்தனுப்பினராலினும் இஃது, அச்சவடி.
யொடு தோன்றாமல், வேறொன்றுய பதிப்புடன் வந்தது முதற்
பதிப்பைக் கண்ணுற்றோர் குறித்திருக்கலாம்.

2. சங்க வெளியீடாகவரும் பதிப்பில் சங்கத்தார் பொதுக்
கருத்துக்களைப் புலப்படுத்துதல் பொருந்துமேயன்றித் தலைவர்
தம்மொருவர் கருத்தைச் சங்கத்தின் பொதுப்பில் வெளியிடல்
பொருந்தாமையின், இது, பதிப்புரையாக வெளிவரல் நிறுத்தப்
பெற்று, திருவாளர், த. வே. உமாமகேசவரம் பிள்ளையவர்
களுடைய ஆய்வுரையாகக் கொள்ளப்பெற்றது.

3. (b) தாயுமானார் முதலாயினோரை இழித்துக்கூறிய
தாகப் பலருக்குத் தோன்றிய மயக்கம் ஏற்புடையதே. அத்
தகைய மயக்கமூட்டும் வன்மையிலதேல் இவ் வஜ்ஞானக்
கட்டுரை மந்திரப்பெருமையிற் குன்றும். கூத்த நூல் போலிய
இவ்வஜ்ஞான மந்திரத்தில் மெய்ஜ்ஞான வடிகளை, இறையாக
வும் (பதி), கழகக் குழுமியோரை யுயிர்களாகவும் (பசுக்கள்),
பா. வே. மாணிக்க மென்பாளைப் பற்றுகவும் (பாசம்), தோற்று
வித்துப் பற்றுக (பாசம்) இட்ட கோலத்திற்கேற்ப இறைத் (பதி)
தன்மையோரை இழித்துப் பேசிய கூத்தமாட்சியிற் களிக்காது,
பா. வே. மாணிக்கமென்பான் தாயுமானார் முதலாயினோரை

• அஜ்நாநத்தின் ஆய்வுரைகள்.

யோரை இழித்துக் கூறினனெனத் தோன்றிய மயக்க. கூத்தில் ஆண்மகனொருவன் பெண்ணுடை யுடுத்து மடையெனப் பெயர்புனைந்தும் மற்றொருவன் ஆணுடையுடுத்த கோவலனெனப் பெயர் பூண்டும் ஒருவரை யொருவர் தழுவுள்ளன! இந்தப் பையனுக்கு இன்னொரு பையன் காதலனா! இவர்களைப் பினல் கோட் 377-வது சேக்ஷன்படி ஏன் சார்ஜ செய்யப்படாது என்று மருளுநர் தன்மைத்து. அப் பா. வே. மாணிக்க மென்பானும் யான் (அஜ்நாநம்) புகாவிடின் அவ்வஜ்நான மந்திரத்தைக் கிளக்கவல்லனோ. அல்லன்! அல்லன்!! அல்லனே யல்லன்!!!

4. (c) ஆய்வுரைகாரர் இவ்வஜ்நான விலக்கியம் எவ்விலக்கணத்த தெனவாயும் முயற்சியில், கோடைமடங்கூறல், அங்கதம், வசைப்புக்கழ், (சிந்தாஸ்துதி), ஏசல், அவிவேக பூரண குருகதைகளோடு ஒப்பிட்டு அவைகளின் மிஞ்சிய தீதென நன்கு மதிக்கின்றனர். ஆயினும், இவ்வைந்த விலக்கணமும் ஒன்றன்று; இவ் வஜ்நாநமந்திர விலக்கணமும் ஒப்பிட்ட வைந்தனு ளொன்றன்று.

“அங்கதந் தானே பரிஹயத் தெரியிற்

செம்பொருள் கார்த தெனவிரு வகைத்தே”

எனத் தோல்காப்பியனார் அங்கதத்தின் வகைகூறும் சூத்திரத்தின்கீழ் உரைகாரர் “கோடைமடங் கூறுதல் வசைபோன்று புகழெனப்படும் அஃது அங்கதமாகா தென்பான் அரிஹ வென்றா னென்பது. பிறவும் அன்ன” என்று கோடைமடங் கூறல் அங்கத மாகாதெனக் காட்டியுள்ளனர்.

அன்றியும், அங்கதத்தின் இருவகைகளை விளக்குவான்,

“செம்பொருளாயின் வசையெனப் படுமே”

என்றும்,

“மொழிகார்து சொல்லினது பழிகாப்பாரும்”

என்றும் சொல்லிய சூத்திரங்களான அங்கதம் செம்பொருள தாயின் வசையெனவும், மொழிகார்த தாயின் பழிகாப்பங்கத மெனவும் கூறலின் இவ்விரண்டும் வசையே கூறுவனவன்றி

தமிழ்ப் போழில்.

யை உட்கிடையாக வேணும் கூறுவன வன்றெனல் வெளிப்
— இவ்வஜ்ஞாநத்தில் செம்பொருளாக வசையிருப்பினும்
ட்கிடை உண்மைகள் வேறுகளின் அநகத விலக்கணம் இதற்
பொருந்தா.

5 வசைப்புகழ் (நிந்தாஸ்துதி) என்பதும் அஜ்ஞாநத்
தின் ஒரு சார்பிற்குப் பொருந்துமேயன்றி, புகழ்வசை (ஸ்துத்
யநிந்தை) வருமிடத்துப் பொருந்தாது.

6. ஏசல் என்பது இல்லாதனவற்றை உள்ளளபோலேற்
றிய்ப் பொய்ம்மையாக ஏனனம் செய்வது. மோர்க்குழம்பு லாலி
வருமாறு:—

- (1) ஆமைவடை மோர்க்குழம்பு எங்களண்ணி
அமிர்தமாகச் சமைத்து
ஆனமட்டுந் தின்றுவிட்டு எங்களண்ணன்
அங்கராக்கில் துடைக்கும் லாலி லாலையலாலி.
- (2) வெண்டக்காய் மோர்க்குழம்பு எங்களண்ணி
கிதமனிதமாய்ச் சமைத்து
வேணமட்டுந் தின்றுவிட்டு எங்களண்ணன்
வேஷ்டியிலே துடைக்கும் லாலி லாலையலாலி.
- (3) கத்திரிக்காய் மோர்க்குழம்பு எங்களண்ணி
கருத்துடனே சமைத்துக்
கண்டமட்டுந் தின்றுவிட்டு எங்களண்ணன்
கழுசிலே துடைக்கும் லாலிலாலையலாலி.
- (4) புடலங்காய் மோர்க்குழம்பு எங்களண்ணி
புதுமையாகச் சமைத்து
புருந்தமட்டுந் தின்றுவிட்டு எங்களண்ணன்
புஸ்தகத்தில் துடைக்கும் லாலி லாலையலாலி.
- (5) சுண்டைக்காய் மோர்க்குழம்பு எங்களண்ணி
சொகுசாகச் சமைத்து
சுரண்டியெல்லார் தின்றுவிட்டு எங்களண்ணன்
சோமனிலே துடைக்கும் லாலி லாலையலாலி.

(6) பூசனிக்காய் மோர்க்குழம்பு எங்களண்ணி

புங்கமுடன் சமைத்து

போட்டுவிட்டு மெத்தமெத்தப்

பொருமையுட னிருக்கும் லாலி லாலையலாலி,

இத்தகைய பொய்ப்பாராட்டல் இவ்வஜ்ஞாநத்தில் இலது. உண்மை நளிற்சியே முற்றிலும் விரவியுள்ளது.

7. பேதைமை முதிர்ச்சியையே குருவாகவும், பேதைமையின் பகுதிகளான மடமை முதலிய தன்மைகளையே மாணவர்களாகவும் உருவகப்படுத்தி யெழுதிய அன்வேக பூரண குருகதை ஒருவாறு இவ்வஜ்ஞாநத்தோடு ஒக்குமெனினும் அது கூத்தனால் முறையிலு மிலது; இயற்கையுண்மைகளை (தத்துவங்களை) விளக்கலுமிலது; ஆங்கிலக்கட்டுக் கதைகளை (Novels)ப் பின்பற்றி வரையலானது; இவ்வஜ்ஞாநமோ அவ்வாறின் று.

8. (d) 'பதிபகபாசங்களாகிய முப்போருள்களையும் அவற்றின் தன்மைகளையும் தெள்ளிதின் விளக்குதற்கு ஏற்ற உரைச்செய்யுளில் இம்முறையினை அமைத்து தூலியற்றும் பெரும்புலவர் இதுகாறும் தமிழுலகில் தலைப்பட்டாரில்லை' என ஆய்வுரைகாரர் கூறுவது முற்றிலும் உண்மையாகாது. உரைநடையில் தூல் இலவேனும் பாவினத்தில் தூல்கள் பல உள்ளன. ஆகலின், இவ்வஜ்ஞாநத்திற்குத் தனிப் பெருமை உரியதன்று. பிரபுலிங்க லீலையென்னும் தூல் இயற்கையுண்மைகளையே (தத்துவங்களை) உருவகப்படுத்திக் கதையாக்கலாய தொன்று ஆனால், அதில் வசவண்ணர், சீத்தராமர், கோரக்கர் முதலிய உண்மையினிருந்த மாந்தர் உருவகமாந்தர்களோடு வினையியற்றியதாகிய பொய்புனைந் துரைத்தலின் வரலாறு விரவிய கட்டுரைக் கதையாயது (Historical Novel). அன்றி. மமகாரம் அல்லாமை, மாயை, விமலம் முதலிய இயற்கைக் கோட்பாடுகளே (தத்துவங்களே) உண்மையில் உருவெடுத்தி வ்வுலகில்வந்து வினையாடி மறைந்ததாக நம்பியுள்ளோரும் உளர். அஃதுண்மையெனக் கொளின் இந் தூல் வரலாறு கூறிய தொன்றாகும். அஜ்ஞாநத்தோடு பொருந்தாது.

9. அழகன் வேங்கடாசல சுவாமிகள் அருளிச்செய்த ஆறதார விலாசமென்னும் கூத்துநூல் இயற்கை யுண்மைகளாக ஒரு சாரார் கொண்டவைகளையே (தத்துவங்களை) கூத்தர்களாக முற்றிலும் உருவகமாக்கிய தொன்று. கட்டுக்கதையொன்றுங் கலவா வியல்பினது. ஆயினும், ஆங்காங்கு இயற்கையுண்மைகளினின்றும் வழக்கிச்செல்வது. அதனால், மந்திரவன்மையின்றி மறைந்துறையும் ஓர் நூலாக இருக்கின்றது.

10. அவித்தியா புரத்தில் மாநதராஜன், புத்தி, ஆங்காரம், சித்தம், என்னும் மூவர் மந்திரிகளுடன் அரசாண்டு, பிரவீர்த்தி, நிவீர்த்தியென்னும் இரண்டு மனைவிகளை மணந்து அவ்விருவர்களும் ஒன்றிவாழ, அவர்களுக்கு முறையே மோகன் விவேகன் என்னும் இரண்டு குழவிகள் பிறந்து ஓரிடத்தில் ஒரு காலத்தில் வளர்ந்து, கல்வி பயின்ற பின்னர், மாநதன் தன் தந்தையைச் சிறையிலிட்டனென்றது தெரிந்த, விவேகன் குற்றங்கூற, மாநதன் சினந்து விவேகனையும் அவன்தாய் நிவீர்த்தியையும் காட்டகத்திற்குத் தூரத்திலிட, விவேகன், நல்வினை, தீவினை, என்னும் இரண்டு சீடர்களுக்கும் உபதேசம் செய்ய அவர்கள் வாசியோகம் பயின்று சிவசூட்சுமம் கண்டார்களென்றும், இறுதியாக விவேகயோகி ஆறுவரையேறி மூலக் கணபதி முதல், பிரமன், மால், உருத்திரன், மகேசுவரன், சந்தா சிவன் ஆகிய அறுவர் தரிசனம் செய்து அதன்மேல் பாசத்தி தரிசனமும் செய்து அமர்ந்தன எனன்றும் கூத்தை முடிக்கின்றனர்.

11. இவர் கூத்தில், பிரவீர்த்தியும் நிவீர்த்தியும் ஒன்றி வாழுகிறார்கள். சக்களத்திச் சண்டைகூடப் போடுவதில்லை. பிரவீர்த்தி யணிந்திருப்பது போலவே நிவீர்த்தியும் விலைமதிக்கவொண்ணா மணியணிகள் அணிந்திருக்கின்றாள். பின்னைபெற நிவீர்த்தி முக்குகிற முக்கிற்குச் சரியாகத் தான் பிரவீர்த்தியும் முக்குகிறாள்; விவேகனோடு மோகன் இவர் கூத்தில் சண்டை சச்சரவுசெய்வதில்லை; விவேகனும் மோகனைப்போலவே, காத்ன கிரீடங்களும், புயகரிருதிகளும், வாகு வலயங்களும், மற்றவரத்

தின ஆபரணங்களும் துன்னச் சபைக்கு வருகிறான். காட்டிற்குப் போவென்றால் நிவிர்த்தி ஐயையோ வென்றோலமிட்டு ஒப்பாரி பிடிக்கின்றான். நல்வினை, தீவினையாகிய இரண்டுசீடர்களும் ஒரு மாதிரி உபதேசம் பெற்று ஒரு மாதிரியே சித்தி யடைகிறார்கள்; வியேகயோகி ஆறுதா வரைகள் ஏறி,

மூலமா மாறா தா முச்சட ரதனைக் கண்டேன்
 நூலமாம் வீணா தண்டில் நான்முக னருளைக் கண்டேன்
 கோலமாங் கண்டந் தன்னில் குருமகேச் சுரனைக் கண்டேன்
 மேலுமாக் கிணையி னின்று மெய்மக மேருக் கண்டேன்
 நூலுமார் கலையுங் கண்டு துண்ணறி வதனைக் கொண்டேன்
 பாலுமோர் வெண்ணைய் நெய்போல் பரிசினஞ் சதா சிவத்தில்
 நாலுமாய் வெளியுங் கண்டு நானதி சயித்திட்டேனே.

என்கிறதோடு நில்லாமல் பாவொரி கண்டமோன நிலையினர் பராசத்தியுடன் தொன தொனவென்று ஓயாமல்பேசியதோடும் நில்லாமல், தான் நிவிர்த்தியின் மகன் விவேகன் என்பதையும் மறந்து, பிரவிர்த்தியின் வம்சப் பிரபலர்களான

“ பிரமகூத்திரிய வைசிய பிரசைகள் சபையோர் வாழி
 தரும சூத்திரரும் வாழி சமயத்தோர் யாரும் வாழி
 வர்மத்தை நீக்குந் தெய்வ வானில்வாழ் தேவர் வாழி.”

என்று வாழ்த்துங் கூறிடச் செய்து ஆசிரியர் வெங்கடாசல சுவாமிகள் மங்களஞ் சொல்லி முடிக்கின்றனர்.

12. இவ் வாழ்த்திற்கு வேறாக,
 வருவ வெல்லாம் வந்தபடி வாழி
 போவ வெல்லாம் போனபடி வாழி
 உள்ள வெல்லாம் உள்ளபடி வாழி
 இல்ல வெல்லாம் இல்லபடி வாழி
 நல்ல வெல்லாம் நல்லபடி வாழி
 தீய வெல்லாம் தீயபடி வாழி
 வல்ல வெல்லாம் வல்லபடி வாழி
 அல்ல வெல்லாம் அல்லபடி வாழி.

என்று பாடியிருப்பரேல் இயற்கையுண்மைகளோடு பொருந்தியேனுமிருக்கும்.

பொருந்தாக் கூத்துப் போகத் தரும் வழியில் இவ்வாறு தார விலாசம் போயது எதிர் நோக்கவில்வ தொன்றன்றோ!!!

பிரபோத சந்த்ரோதய மென்னும் நூலிலும் இத்தகைய வருவகம் பாக்கக்காணலாம்.

13. இந்த நூல்களை யன்றியும்,

“முள்ளின் நுனியிலே மூன்று குளம் வெட்டி வைத்தேன்
இரண்டு குளம் பாழு வொன்றில் தண்ணீரே யில்லை”
என்பது போன்றும்,

14. “ தானு தானு தெந்த னானு

தெனதெந்தினு தெந்தினு தெந்தி னானு”

பாபஞ் செய்யாதிரு மனதே—நானைக்

கோபஞ் செய்தே யமன் கொண்டோடிப் போவான்

பாபஞ் செய்யாதிரு மனதே...

கும்ப கோணத்திலோ ராண்டி—அவன்

நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டிக்

கொண்டுவந்தா னொரு தோண்டி—அதைக்

கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட் டுடைத் தாண்டி

தானு தானு...

மெய்ஞானப் பாதையி லேறு—சுத்த

வேதாந்த வெட்ட வ்வுளியினைத் தேறு

அஞ்ஞான மார்க்கத்தைத் தூறு—உன்னை

அண்டினோர்க் காணந்தமாம் வழிகுறு

தானு தானு...

ஐந்துபேர் சூழ்ந்தடுங்காடு--இந்த

ஐவர்க்கு மைவ ரடைந்திடும் நாடு

முந்தி வருந்தி நீதேடு—அந்த

மூலமறிந்திடி லாமுத்தி வீடு.

தானு தானு

உள்ளாக நால்வகைக் கோட்டை—பகை
 ஓடப் பிடித்திட்டா லாள்லாம் நாட்டை
 கள்ளப் புலனெனுங் காட்டை—வெட்டிக்
 கனலிட் டெரித்திட்டாற் காணலாம் வீட்டை

தானு தானு...

என்பன போன்றும்,

15. “ மூலப் பதியடியோ முவிராண்டு வீடதிலே
 கோலப் பதியடியோ குதர்க்கத் தெரு நடுவே
 சாலப் பதிதனிலே தழலாய் வளர்ந்த கம்பம்
 உந்தன் மேலைப் பதிதனிலே—என் கண்ணம்மா
 விளையாட்டைப் பாரேனோ!!! ஓஓஓஓஓஓ

முத்துமுகப் படியோ முச்சந்தி வீதியிலே
 பத்துவிதம் பாய்பிப் பஞ்சணையின்மே விருந்து
 அத்தை யடக்கிநிலை யாருமில்லா வேளையிலே
 குத்துவிளக் கேற்றி—என் கண்ணம்மா
 கோலமிட்டுப் பாரேனோ !!! ஓஓஓஓஓஓ

பையூரிலே யிருந்து பாம்பூரிலே பிறந்து
 மெய்யூரிற் போவதற்கு வேதார்த வீடறியேன்
 மெய்யூரிற் போவதற்கு வேதார்த வீடறிந்தால்
 பையூரும் மெய்யூரும்—என் கண்ணம்மா
 பாழாய் முடியாதேர!!! ஓஓஓஓஓஓ

கற்றரு முற்றருக் தொண்ணுற்றி யாறதிலே
 உற்றரும் பெற்றரும் ஒன்றென்றே யானிருந்தேன்
 உற்றரும் பெற்றரும் ஊரைகிட்டுப் போகையிலே
 கற்றரு மில்லாமல்—என் கண்ணம்மா
 துணையிழந்து கின்றதென்னோ!!! ஓஓஓஓஓஓ

ஆகாப் புலையனடி யஞ்சனங்கள் தான் பேசி
 சாகாத் தலையறியேன் தன்னறிவு தானறியேன்
 வேகாத காலறியேன் விதிமோச மாணையடி.

நோகாமல் நொந்தல்லோ—என் கண்ணிடமா
 நொடியில் மெழுகானடி” ஓஓஓஓஓ ஓஓஓஓஓ
 என்பன போன்றும்,

16. “ ஐந்துதலை நாகமடி—அகப்பேய்
 ஆதாயங் கொஞ்சமடி
 இந்த விஷந்தீர்க்கும்—அகப்பேய்
 எம்மிறையைக் கண்டாலே

தூராதி தூரமடி—அகப்பேய்
 தூரமு மில்லையடி
 பாராமற் பாரடியோ—அகப்பேய்
 பாழ்வினை தீரவென்றால்”

என்பன போன்றும்,

17. “ காசினி யெலாங் கடந்து காலையந்து போகாமல்
 வாசிதனிலேறி வருவதனி யெக்காலம்— ஓஓஓஓஓ ஓஓஓஓஓ

முப்பாழும் பாழாய் முதற்பாழூஞ் சூனியமாய்
 அப்பாழும் பாழாய் யன்புசெய்வ தெக்காலம்— ஓஓஓஓஓ ஓஓஓஓஓ

சாகாமற் செத்திருந்து சற்குருவின் பொன்னடிக்கீழ்
 வேகாமல் வெந்திருக்க வேண்டுவது மெக்காலம்— ஓஓஓஓஓ ஓஓஓஓஓ

என்பன போன்றும்,

18 “ ஆடுபாம்பே தெளிந்தாடு பாம்பே
 அந்தாங்கங் கண்டுதெளிந் தாடு பாம்பே
 ஊத்தைக்குழியிலே மண்ணை யெடுத்து
 உதிர்ப்புனலிலே யுண்டை சேர்த்தே
 வாய்த்த குயவனார் பண்ணும் பாண்டம்
 வாகோட்டிற்கு மாகாதென் றுடாய்பாம்பே!
 இருவர்மண் சேர்த்திட ஒருவர்பண்ண
 ஈரைந்துமாதமாய் வைத்த சூளை

அருமையாயிருப்பினும் மந்தச் சூளை
அரைக்காகக் காகாதென் றுடாய்பாம்பே!

பரியாசம் போலவே கடித்த பாம்பு
பலபேரறியவே மெத்த விங்கி
பரியாரி யொருமாத பார்த்தபோது
பையோடே கழன்றதென் றுடாய்பாம்பே!

என்பன போன்றும்;

19. “ தாந்திமித்திமித் தந்தக் கோனாரே
தீந்திமித்திமித் தீந்தக் கோனாரே
ஆனந்தக் கோனாரே—அருள்
ஆனந்தக் கோனாரே

அந்தக்கரண மெனச் சொல்நான் காட்டையும்
அஞ்ஞான மென்னு மடர்ந்தவன் காட்டையும்
சந்தத் தவமென்னும் வாளினால் வெட்டினேன்
சாகாதிருந்திடக் கோட்டையும் கட்டினேன்—(தாந்தி)
மெய்வாய் கண்மூக்குச் செவிபெனு மைந்தாட்டையும்
விதுஞ்சுவை யொளியு றேசையாங் காட்டையும்
எய்யாம லோட்டினேன் வாட்டினேன் நாட்டினேன்
ஏக வெளிக்குள்ளே யோக வெளிக்குள்ளே—(தாந்தி)

(வேறு)

இருவினையா மாடுகளை யேகவிடுகோனே—உன்
இடக்கு மனமாதொன்றை யடக்கிவிடுகோனே,
அகக்கார மாடுகள் மூன்றகற்றிவிடு கோனே
அவத்தை யெனுமாடைந்தை யடக்கிவிடுகோனே,
ஒருமலத்த நெனுமாட்டை யொதுக்கிவிடு கோனே,
உறையு மிருமலத்தையு மோட்டிவிடு கோனே
மும்மலத்த நெனுமாட்டை முதுக்கிவிடு கோனே—
முக்கால நேர்மையெல்லாம் முன்பறிவாய் கோனே,
உபாதியெனு மூன்றாட்டை யோட்டிவிடுகோனே—உனக்
குள்ளிருக்குங் கள்ளமெல்லா மோடிப்போங் கோனே,

முக்காய மாடுகளை முன்னக்கட்டு கோனே.

மோசமில்லை நாசமில்லை முத்தியுண்டாங் கோனே,"

என்பன போன்றும்;

இயற்கை யுண்மைகளை (தத்துவங்களை) உருவகப்படுத்தி ஆக்கப் பட்டன, வேறு பல நூற்றுக்கணக்கான பாட்டுகளும் நூல்களும் வழக்கிலிருக்கின்றன.

2(). ஆங்கிலத்தில் இத்தகைய நூல்கள் பல விலவேனும் மில்டன் புலவருடைய லலீக்கரோ (L'alegro) இல்பேன்சரோசோ (Ilpenseroso) என்னும் செய்யுட்கள் ஒருவகையாக இத்தகையன.

(தொடரும்)

இயல்நூற் குறிப்பு.

திருணவயாறு, வடமொழிக்கல்லூரித் தமிழாசிரியர், த்ருவாளர்
இ. கோவிந்தசாமிப் பிள்ளையவர்கள்.

நீர்புடைசூழ மிந்கிலவுலகின்கண், எவ்வகைப் பிறையினும் மிகச் செவ்கிதாய்த் தக்க வின்ன தகாதன வின்னவென் றெருக்க வுன்னும் மயர்வறு முயர்வுறு மக்கட் பிறகி யெய்தினூனைவரும், எல்லாம்வல்ல விறைவன் நன்னருட் பெருக்கத்தா லுலகின் பொருட்டுப் பண்டே கண்ட முதலால் றவலும் அறமுதலும் பொருளை முடிவுறவாய்த்து செய்வதுந் தகிர்வதும் பெறுவதும் உறுவதும் உய்வதும் அறிந்துமுதி யெய்துங் கடப்பாடுடைய வர்களேயாவர்.

இருவன், ஒருபொருளை யாக்கற்கு முதற்கருவி முதலியன வேண்டுமாறுபோல அன்னார் அவ்வறமுதலும் பொருளையாப்

தற்குக்கருளியும் வேண்டுமாலோவேனின், வேண்டும். அவையே
 “எண்ணென்ப வேளை பெழுத்தென்ப விவ்விரண்டும், கண்
 னென்ப வாழு முயிர்க்கு” எ-ம், எண்ணு மெழுத்துங் கண்ணெ
 னத்தரும் எ-ம், எண்ணெழுத்திகழேல் எ-ம் திருவள்ளுவனாரும்
 ஔவையாரும் இருகண்களெனவும் இகழாது புகழ்ந்து கற்க
 வேண்டுமெனவு முயர்த்துக்கூறிய தருக்கனாலும் இயனூலுமாகிய
 இவ்விரண்டுமேயாம். எண்ணென்பதற்குக் கணிதநூலுமாம்.
 அவ்விரண்டனூள் பின்னையதாகிய இயனூலே ஈண்டுக் குறிக்கப்
 படுவதாகும்.

“எழுத்தறியார் கல்விப் பெருக்க மனைந்து, மெழுத்தறியார்க்
 காணி நிலையாம்” எனச் சிவப்பிரகாசனார் சிறப்பித்துக்கூறுமாற்
 ருனும், “எழுத்தறியத்தீரு மிழிதகைமை தீர்த்தான், மொழித்
 திறத்தின் முட்டறப்பானாகு—மொழித்திறத்தின், முட்டறத்த
 நல்லோன் முதலுற் பொருளுணர்ந்து கட்டறத்து விடுபெறும்
 எனப் பயன் கூறுமாற்றுனும் இயனூற் சிறப்பு, இத்துணைத்
 தென்பது கூறலமையுமே! எழுத்தெனவே யதனோடொற்று
 மையுடைய மொழியும் அம்மொழியாற் குறித்துணரப்படும்
 பொருளும் யாப்பும் அணியும் அடங்கிற்றென்க.

இயல் நூலென்றது எவ்வாற்றானுமிணையற்ற கந்தனித்தமிழ்
 மொழியின்கண் வழங்குமிலக்கண நூலையே, ஈண்டுக்கொள்க.
 வடவேங்கடர் தென்குமரியாயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
 வரைத்தாழ்குவிப்பொருப்பிற் நென்னவற் பெயரிய துன்னருந்
 துப்பிற் றென்முதுகடவுளராகிய அகத்தியனார் முதன் முதல்
 இயல் இசை நாடகம் என்னு முத்தமிழ்க் கடையுமொருங்கே
 வருத்துத் தம்பெயரான் அகத்தியமெனப் பெயர்நீறித் தொல்
 கப்பியனார் முதலிய தம்மாணக்கர் பன்னிருவருக்குத் தமிழறி
 வுறுத்தினர். அம்முத்தமிழுள் பின்னையவிரண்டும் முதலுற்
 பொருளைக்காண்டற்கேற்ற கருவியன்மையி னவற்றை விடுத்துத்
 தொல்காப்பியனார் முதலிய பேரறிஞர் இயற்றமிழொன்றையே
 கருவியெனக் கூறினர்போலும்.

ஆகவே, இயனூலுண் முதனூலாய்சிற்பது அகத்தியமும் அதன் வழிநூலாய்சிற்பன தொல்காப்பியம், காக்கைபாடினியம், அவிநயம், நற்றத்தம், வாமனம், புறப்பொருட் பன்னிருபடலம் ஆகியவும் பிறவுமாம். முதனூலாகிய அகத்தியம் முதற்சங்கத்தினும் இரண்டாஞ்சங்கத்தினும் நின்று நிலையுணாகிய தெனவும் முதற்சங்கத்திலரங்கேறிய வழிநூலாகிய தொல்காப்பியம் இரண்டாஞ்சங்கத்தினும் மூன்றாஞ்சங்கத்தினும்நின்று நிலையின்றும் உலகிவருகின்றதெனவும் தமிழறிஞர் கூறுவர். இதுகாலை யுரையாசிரியர்களால், எடுத்தாண்டுக் குறிப்பிடப்பட்டனவாயுள்ள அகத்திய முதலிய நூல்களிற் சிற்சிவ சூத்திரங்களை, நாம், காண்கின்றோமன்றி யந்தூல் முழுதும் கண்டோமில்லையே.

ஆதலால், கடலாலும் பகையாயர்களாலும் போற்றாமையாலும் பெயர்மாத்திர நின்று இறந்துபட்ட நூல்களினின்று மெஞ்சிய வியனூல்கள் இவை யென்பதும், ஐம்பெரும் பகுதிகளை முற்றத்தெரிக்கு நூல்களிவை யென்பதும் சில பகுதிகளை முற்றத் தெரிப்பனவும், ஒவ்வொரு பகுதியை மட்டுந் தெரிப்பனவும் இவையென்பதும், அவைகளியற்றினொரு மியற்றுகித் தாருமுரை கண்டாருமாவாரிவரென்பதும், அவைகளிற் காணப்படும் வேறுபாடுகளிவை யென்பதும், அவ் வேறுபாடுகடானுமெப்பொருட்டாலாயின வென்பதும் இயனூற் பயிற்சி முற்றிய தமிழறிஞர்கள் ஆய்ந்தறிந்து வெளியீடு செய்வார்களாயி னுலகிற் குறுபயன் விளைக்கு மென்பதொருதகையே.

அஃதற்றுக, இயனூற்பயிற்சி முற்றிச் சிற்றறிவுடையேன் இயனூற்குறிப்பென்னுந் தலைப்பெயரிட்டு வரைந்து வருகின்ற கட்டுரைக்குத் தமிழுணரும் பெரியார் அருட்பெருக்கஞ் செய்து பொறை செய்வாராக.

இயல் நூல்.

இயல் நூலாவது, “வழக்கெனப்படுவதுயர்ந்தோர்மேற்றே நிகழ்ச்சியவர்கட்டாகலான” என் மாயியற் சூத்திரத்தான் குறிப்பிக்கப்படும் உயர்ந்தோர் வழக்கத்தினையும் உய்வகையுணர்ந்த

நூல் செய்யுள் வழக்கத்தினையும் இஃதிப் பெற்றியது, இஃதிற்
நெறியது, இஃதிவ்வரையறையுடைய தெனவுள்ளவாறுதெரிந்து
கோடற்கருவியாம். (வழக்கு, மொழி, பாடை, பேச்சு என்பன
ஒரு பொருள்.)

அங்கனம் தெரிக்கின்றழி, பொருள் புலப்படு மொழிகள்
கொண்டே தெரித்தல் வேண்டும். அம்மொழிகள் ஓரொழுத்தா
லாயினும், ஈரொழுத்தாலாயினும் இரண்டு முதலிய பல வெழுத்
துக்களாலாயினும் ஆக்கப்பட்டு, பெயர்வினை இடை உரிச்சொற்
பொருளைத் தழுவிக்கொண்டு, தனிமொழியுந் தொடர்மொழியும்
பிரிக்கப்படுமொழியும் பிரிக்கப்படாமொழியுமென விருதிறத்த
வாய் நிற்கும். ஆகவே, எழுத்துக்களும், அவைகளாலாக்கப்
படும் மொழிகளும், அம்மொழிகளாலுணர்த்தப்படும் பொருள்
களும் ஆயவற்றை முறை தெரிப்பதே இயனுலாம். பொருட்
பகுதியினுள் யாப்பு, அணியெனுமிருபகுதிகளுமடங்கு மாற்
றைப் பின்னர்ப்புலப்படுத்துவாம்.

அங்கனம், அவைகளை முற்றத் தெரிப்பனவும் தனித்தனி
தெரிப்பனவுமாகிய இயனுல்கள் யாவையோ வெனின், அவை
யே மிகப்பழமைபவாகிய தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், இலக்
கணவின்னக்கம், முத்துவிரியம், தொன்னூல் வினக்கம், நன்னூல்,
நேமிநாதம், மொழிதூல் இறையனாகப் பொருள், நம்பியகப்
பொருள், மாறனகப் பொருள், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,
யாப்பருங்கல விருத்தி, யாப்பருங் கலக்காரிகை, தண்டியலங்
காரம், மாறனலங்காரம், குவலயாநந்தம், சந்திராலோகம், சிதம்
பரப்பாட்டியல், வெண்பாப்பாட்டியல், பன்னிரு பாட்டியல்,
இலக்கணக் கொத்து, பிரயோகவினேகம், தொல்காப்பியச் சூத்
திரவிருத்தி, தொல்காப்பியப் பாவிர விருத்தி (சண்முக விருத்தி)
யென்றித் தொடக்கத்தனவாம்.

பேயருள் சில சூத்திரங்களு நிற்க விறந்துபட்டன் அகத்தி
யம், அநிரயம், காக்கைபாடினியம், பல்காப்பியம், பன்னிருபட
லம், ஐந்திரம், பூதபுராணம், மாபுராணம் அணியியல் முதலிய.

இனி கந்தனித்தமிழ் மொழியின் கண் வழங்கு மிகப்பழமையான தான தொல்காப்பியம் முதல் வழி சார்பெனு முத்திர நூலு ளெத்திர நூலோ வெளிற் கூறுதும். ஆசிரியர் தொல்காப்பிய னார், மரபியலின்கண் “மரபுநிலைதிரியா மாட்சியவாகி, யுரை படு நூறு மிருவகையியல், முதலும் வழியுமென துதலிய நெறியின்” எ-ம் ‘வினையின்கி விளங்கியவறியின், முனவன்கண்டது முதலுலாகும்’ எ-ம், “வழியெனப்படுவதன்வழித்தாகும்” எ-ம் சூத்திரமியாத்து முதலுலுக்கும் வழிநூலுக்கு மியல் வருத்தன ராகலின், அவர்காலத்தே வழங்கப்பட்டு வந்துள நூல்கள் முத லுலும் வழிநூலுமென விருத்திரத்தனவன்றிப் பிறவிலவென்பது போதரும்.

அங்கனமாயின், பிற்காலத்தியனூற்புவவர் முதல்வழி சார் பெனு முத்திரத்திற்கு முறை தெரிக்கின்றனரேயெனின், முத லுலில், வழிநூல் சார்புநூல்கட்கும், வழிநூலில் சார்புநூலுக் கும் இலக்கணம் பெருமையால், சார்புநூலில், “இருவர்நூற்கு மொரு சிறைத் தொடங்கித், திரிபு வேறுடையது புடைநூலா கும்” எனச் சார்பிலக்கணமுங் கூட்டி விளக்கினரென்க.

இங்கனமாக நூலிலக்கணம் பெறப்படுமாயின், வார்கடற் பெய்த வழிற்றினோனாகிய வான்றவமுனிவான் வருத்த முத் தமிழே முதலுலும் அன்னோன் மாணக்கர் வருத்தனவே வழி நூலும் அன்னோர் நூல்கொடு பின்னோர் முறை தெரித்தனவே சார்புநூலுமாகக் கோடலே யேற்புடைத்தாம்.

அகத்தியத்தின் வழிநூலாயும், நன்னூல், இலக்கணவிளக்க முதலிய நூல்கட்கு முதலுலாயும் விளக்கும்தொல்காப்பியமெனு மிப்பேரியனூல் கண்டார்:—

“விங்குகடலுடுத்த வினன்கண் ஞாலத்துத் தாங்கா நல்லி சைத் தமிழ்க்கு விளக்காகென, வாணோரேத்தும் வாப்பொழிப் பல்புகழ், ஆனப் பெருமை யகத்திய னென்னும், அருந்தவமுனி வன் ஆக்கிய முதலுல், பொருந்தக் கற்றுப் புரைதபவுணர்ந் தோர், நல்லிசை நிறுத்ததொல்காப்பியன்” எனவும், “மன்னிய

சிறப்பின் வாணோர் வேண்டக்-தென்மலைபிருந்த சிர்சான் முனி
 வரன்-றன்பாற்றண்டமிழ் தாளின் றுணர்ந்த-துன்னருஞ் சீர்த்தித்
 தொல்காப்பியன்", எனவும் "பூமலிகாவன் மாமலைச் சென்னி-
 யீண்டிய விமையோர் வேண்டலிற் போந்து-குடங்கையின் விந்த
 நெடுங்கிரி மிகைதீர்த்து-அலைகடலடக்கி மலயத்திருந்த-இருந்த
 வன்றன்பா லியற்றமி ழுணர்ந்த-புலவர் பன்னிருவருட்டலைவன
 கிய தொல்காப்பியன்" எனவும் "மதிவெயில் விரிக்குங் கதிரொ
 தீர் வழங்காது, உயர்வரை புடவியி னயர்வுற வடக்கித்-தென்புளி
 டைபுளி யின்சமமாக்கிக், குடங்கையினெடுங்கட லடக்கலும்
 வாங்கி, பாசமித்துயர் பொதி நேசமுற்றிருந்த-மகத்துவமுடைய
 வகத்திய மாமுனி தன்பாலருந்தமி ழின்பாலுணர்ந்த-வாறிரு
 புலவரின் வீறுறு தலைமை-பொல்காப் பெருந்தவர் தொல்காப்
 பியமுனி" எனவும், "வடவேங்கடர் தென்குமரி-யாபிடைத்
 தமிழ் கூறுநல்லுலகத்து-வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலின்
 எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச்-செந்தமிழியற்கைச் சிவ
 ணிய நிலத்தொடு-முந்துதூல்கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்-புலர்
 தொகுத்தோனே போக்கறு பனுவல்-நிலந்தருதிருவிற் பாண்
 டிய னவையத்-தறங்கரை நாளி னுண்மறைமுற்றிய-அதங்கோட்
 டாசாற் கிறபத் தெரித்து-மயங்கா மாயின் எழுத்துமுறை
 காட்டி-மல்குரீர் வரைப்பினைந்திர் நிறைந்த, தொல்காப்பியன்'
 எனவுஞ் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் புனிப்புக்கவரோபாவர். இப்
 பெரியார் சமதக்கினி முனிவர் புத்திரரும் திரண துமாக்கினி
 யெனும் பெயருடையரும் ஆவர் என்பது நச்சினூர்க்கினியருரை
 யானறியக்கிடக்கின்றது. தன்னுசிரியரொடு மாறுகொண்டு நூல்
 செய்தாரொணங்கதை, யதங்கோட்டாசாற்கிறபத் தெரித்து
 என்றதனால்றியக்கிடக்கும் என்றவுடையாசிரியர் பொருத்திக்
 காட்டுவது புனைந்துரையாமோ யுண்மையுரையாமோ தெரிந்
 திலது.

இப்புலவர் பெருமானை, காழிக்கடுத்த காப்பியக்குடியெனு
 முறிற் பிறந்தவரெனவும், காவ்யம் என்பதன் மரூஉ காப்பிய
 மென்று கொண்டு பழமையான கனிகுலத்திற் றேன்றினவரென
 வும் கூறுவர். கவிசுண்டு சுக்கிரன் என்னும் அசுராகுருவாம்.

அவன் குலத்திற்குள் றினவரியாவரும் கால்பரேயாயினும் பல் புகழ்நிறுத்தபடிமையோனாகலினிப்பெருமாற்கேயப்பெயர்வாய்ந்தது எனவும் பகர்வர். இம்முனிவரர், பன்னிருபடலத்தொரு பகுதியும், இப் பேரிலக்கணமும் செய்தவராவர்.

தொல்காப்பியம் இது கருத்தனால் வந்த பெயர்: தொல்காப்பியனார் செய்யப்பட்டதாகலின். அகத்தியம் காக்கைபாடினியம், நற்றத்தம், வாமனம் என்பனவுமன்ன. இந்நூல் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்னும் மூன்று பெரும் பகுதிகளையும் நுன்மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகை மரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல், குற்றியலுகரப்புணரியல்; கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல், எச்சவியல்; அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், கனவியல், கற்பியல், மெய்ப்பாட்டியல், பொருளியல், உவமவியல் செய்யுளியல், மரபியல் என்னுமிருபத்தேழு சிறுபகுதிகளையும் பாயிரமுட்பட 1613 சூத்திரங்களையுமுடையது. 1612 என்றும் 1610 என்றுங் கூறுவர். ஒவ்வொரு பெரும் பகுதிக்கு முறையே ஒன்பதொன்பது இயல்களாகக் கொள்க.

(தொடரும்)

உ
செந்திராண்டவன் நிருவருள் சிறக்க.
குமாருருபரவடிகளும், அவர் நூல்களும்.

திருவைபாறு, வடமொழிக்கல்ணரித் தமிழாசிரியர்,
திருவாளர் இ. கோவிந்தசாமிப்பிள்ளையவர்கள்.

நீராடைதரித்த லிமகன்பான் பவ்வகைச் செல்வத்தாலும்,
சீர்திருத்தமுற்ற மொழிகளாலும் பொலிவுறு நாடுகள் பல்வே.
அப்பலவற்றுள்ளும், குணகுடகடல் குமரிவேங்கடமெனுநான்
கெல்லைக்கண்ணதாடியதனித்தமிழ்நாடு மிகச்சிறப்புந்தலைமையும்

வாய்ந்ததென்பது துண்மாண் துழைபுலமிக்க பெரியரணைவர்க்கு மொப்ப முடிந்ததே. அத்தனித்தமிழ் நாட்டகத்து நாஞ்செய்தவப்பயனாகத் தோன்றிய புலவர் பெருமக்களும் பலரே. அப்பெரும் புலவர்களே நாற்பொருட்டிறத்தை நலம்படவிரித்து நூலு முரையுங்கண்டனர். அன்னார் சரிதமும் புலமையும் தமிழ்ப் பெருமக்களுணர்வதுமொரு கடப்பாடாகும். என்னையெனின், ஒவ்வொராசிரியர் ஒவ்வொரு கோட்பாடுபற்றி நூலுமுரையுஞ்செய்துணர்வனாகலின். இன்றேல் நூலாசிரியன் கருத்தொன்று மாராய்வான் கருத்தொன்றுமாக முடிவெய்துமென்பது மொரு தலையே.

நீற்க, அப்பெரியார்களுடைய சரிதக்குறிப்புக்கடானும் இக்காலத்தில் நமக்கு அவ்வவர் செய்த நூல்களானும், தனிப்பாடல்களானும், கன்ன பாம்பரையானும், காலம், இடம் முதலிய வினக்கமின்றிப் புலப்படுகின்றன. காலத்தால் முற்பட்ட பெரியார் வரலாறுகளைப் பிற்காலத்தார் புனைந்துரை வகையாலும் பிறவகையாலும் பெரிதும் முரண்பாடுகளைக் கோவைசெய்துளார்கள். அவைகள் ஐயப்பாட்டிற் கிடந்தராநிற்குமென்பதீண்டுமிகையாம். தாம்பெற்ற பேற்றை விவ்வையகந்துய்க்கச்செய்த வப்பெரியார்தாமும், சிலநாட்டுப்புலவர் தங்கடங்கள் வரலாறுகளைக்குறித்துப் பொறித்திருப்பதைப் போன்று கால முதலியவற்றைக்குறித்துவையாமையு மொருபெருங்குறையே. அக்குறைக்கொரு சாரார் அப்புலவர்கள் நோக்கம் வேறென்றும் அச்சரிதமுதலியவற்றால், நாமெய்தும் பயன் சிறிதன்றிப் பெரிதன்றென்றும் வாய்க்கு வந்தவா பகராநிற்பர். அன்னார் கூற்றெல்லா மொருபுறநீற்க, புலமிக்கவரைப் புலமை தெரிதல் புலமிக்கவர்க்கே புலமன்றி, யப்புலமைவாயா எம்மனோர்க்கியலா தெனவுணர்ந்தும், பெரும்புலமை நிறைந்த விப்பெரியார் சரிதமு நூலுங்காண முயலுமெற்குத் தமிழ்ப்பெருமக்களாயினர்ப் பெருங்கருணைத்திற முன்னிற்பதாக.

குமாரசுருபர வடிகள்.

இப்பெரியார் பிறைநறையிதழியைப் பிறைவணியுய பெம்மான் அடியவருய்வானறுபானுன் காடல்புரிந்த புத்தமுதேய்க்கு

முத்தமிழோங்குள் சீலர்மேவு மால் வாயதனைத் தன்னகத்து
 டைய பாண்டி நாட்டின்கண்ணே பொருசையாற்றுறைவளங்
 கெழுமிய திருக்கயிலாய புரமெனும் பெரும் பதிதன்னில்
 வேளான்மாபில். இல்லறம் வழாஅதே நல்லறம் ஆற்றுஞ் சண்
 முக சிகாமணி யெனுஞ் சீரிய பெயருடைக்கயியரசினரும் பவ
 மறு கற்பிற் சிறந்த சிவகாம சந்தரியம்மையுஞ் செய் நல்வினைப்
 பெருக்கத்தால் செந்திற்பதிவாழ் கந்தன் றிருவருளாற்றோன்றி,
 யையாண்டுகாறும் பேசாதொழியக்கண்ட பெற்றவர், தயருறு
 முளத்தொடு சீரலைவாய்க்கேதவன் றிருமுன் றஞ்சேயொடு
 சென்று, ஒருமண்டலத்துள் இப்பிள்ளைமொழியாதொழியினிந்து
 படுவேமெனுமனவுறுதியொடு நோற்றலையரிதினிலாற்றிவாக்கடை
 நாளியாமத்தில் முருகப்பெருமான் பெருங்கருணையொடு கன
 வில், குழங்கியாகிய தம்முன் றோன்றிக் குமாகுருபானெனும்
 பெயர் சூட்டி நாவதனிலாறெழுத்தும் பொறித்தலும், இருமுது
 குரவர் பெருமகிழ்வுறுமா பிறப்பினி லியற்கையாயமைந்த மூங்
 கைத்தன்மை நீங்கப் பெற்றுப் பல்வகையாப்பும் பாங்குறத்
 தொடுக்குஞ் சொல்வன்மை, எப்பொருட்கு முன்னவனே முன்
 னின்றான் முடியாத பொருளுளவோ வென்ற பெருமொழிக்கிலக்
 காயெய்தி, சைவத்திருமறைச் சாரமணீத்தும் பொதுரிய 'கந்தர்
 கலிவெண்பா' வென்னு தாலொன்றுபாடி யறுமுகப்பெருமானறு
 மலாடிகளிற் சாத்தி யன்பொடுதுதித் தறிவின்சூரவனை யருள்
 கெனவேண்ட, நின்னுரைதடைப்படுமிடத்தே தகவுடைக்குரவன்
 கிட்டுவன்கொள்கென உருவிலாமொழியுரைக்க. (வான்மொழி
 கூற) மாயோன் மருகனை வாயா வாழ்த்தி வணங்கிப் புறவிடை
 பெற்று வடகாட்டுத் திருப்பதிகாணும் பேரவாவொடு தந்தை
 தாயரைப் பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு மதுரைப் பெரு
 மாட்டியார் மீது பிள்ளைத்தமிழ்ப்பாடி முடித்துப் பின் னூடற்கரிய
 கூடற்கூடவயினுள்ள பரங்குன்றுற்றுப் பன்னிருகாத்தன்
 பதமலர் நக்கியாண்டேவதிந்தனர்.

அந்நாளிற் கூடலையாடல்செயுந் திருமலையுபதி யிச்செய்தி
 யைக்கயற்கையகியார் கருணைப்பெருக்கத்தானுணர்ந்து பெருஞ்
 சிறப்புடன் போந்து குமாகுருபாடிகளிற்றழந்து விண்ணப்

பித்துப் பின் னத்தாய்மையாளரையும் தாய்மையாளர் செய்த பிள்ளைக்களியையும் பட்டத்தியானை மீதேற்றிக்கொடுவந்துலக மீன்ற வொரு பெருநாயகியார் திருமுன்னிடுக்க, முனிவர் மன மகிழ்வொடு பிள்ளைக் களியை யாங்கேற்றுழி வருகைப் பருவங் கூறுமமயத்து மலைமகளா ரிளந்திருக்கோலமொடு திருமலைநாயகர் பெருமடி தங்கிக் கேட்டுத் திருவுள மகிழ்ந்து முனிவர்க்கு மணி வடந்தரித் தவைக்கணுள்ளாரதிசயிப்ப மறைந்தருளினர். பெரியாரு மிடையிடையே நிகழ்ந்த பற்பல திருவருட்டிறங்களைக் கண்டடங்கா வகமகிழ்ச்சிகொண்டு தூலை முற்றி வித்தனர்.

முற்றுவித்த முனிவர்பெருமகனார்க்குப் பல்வகைத் தெய்வத்தன்மை நிகழக்கண்ட அரயன் திருமலைபுபதி பொன்மணி முதலியபெருந்திகொடு காணிக்கைவைத்து திருவடிகளிற்றாழ்ந்து முகமனுரைமொழிய வவைகளைத்தையு மேற்றுப் பிள்ளைக் களிபெற்ற வம்மைக்குக் குறமும் இரட்டைமணிமாலையுஞ் சாத்தி முனைத்தானை பெல்லார்க்கு முன்னே தோன்றிய முழுமுதற் கடவுளருக்குக் கலம்பகம்புனைந்து அரயன்மட்டுள்ள வன்பினால் வள்ளுவர் முப்பாணலைத் தெள்ளிதினுணரும்படி நீதி நெறி விளக்கமெனுஞ் சீரிய நூ லும்பாடிமுடித் தவண் சின்னாட்டங்கியப் பாண்டிநாட்டை விட்டரிதினகன்று வடநாட்டுக்கு வந்து, ஆற்றிடைப்பட்டவாலயங்களை யகமகிழ்வுறவடைந்து வணங்கிக் கொண்டு, மதுமுறைவழி நடவாதம்முறை தன்முறை வழிகண்டு நடக்க நீதிபுரிந்த மதுச்சோழற்கருள்புரிந்ததும் அவகலை குலார் பாலாசை நீத்தவர்க்கே விடுதருவமென்று பன்னூல் கண்ட பரமனை, பாவைதனுடறணிப்பான் ஆளுநர் நள்ளிருளிற் சந்து செய்யப்பணித்ததும், மண்மகளிதயமானதும், தன்னிடை யுதித்தார்க்கே தற்பாகிலையை யருள்வதும், மகளிலாக்குறை முற்ற மால்வனாற் மனத்திற்கேன்றிய கொடைமன்னர் பெருமான் (தியாகராயப்பெருமான்) கோயில் கொண்டருளியதும், ஆகிய திருவாரூர்ப்புக்கு வணங்கி யவ்வூர்ப்பெருமாற்குநான்மணி மாலையொன்று புனைந்து தரித்துப் பின்னர் இருமைப்பயனு மெளிதி னுய்க்குந் தருமைப் பெரும்பதிகார்த்து திருத்தளியி னுட்புக்கு, ஆசிலாமறைபுணர் மாசிலாமணிப்பெயர்ப்பெருந்தகை

கடானிய கடாக்களுக் கேற்றவா விறையிறுத்துத் தொண்டர் புராணத்து, “ஐந்துபேரறிவுந் கண்களே கொள்ள” என்ற முதற் குறிப்புச் செய்யுட் கதபவப்பயனை வினாவத் தன் வாக்குத் தடைப்படலும், அடிகள், அறமுகவன் பணித்த வாணையிங் களே சித்தித்ததென இருக்கைவிட்டெழுந்து எட்டுறுப்புற வணங்கினர்.

வணங்கின வடிகள் அப்பெருந்தகையாரைப்பார்த்து யான் செய்பிழைகளைப் பொறுத் தாட்கொளல் வேண்டுமென்றிறைஞ்ச, காசிப்பெரும்பதியிலாயினும் தில்லைப் பெரும்பதியிலாயினு மாறெழுமுந்நாளரிதற் கழித்து வருகுவையேல், அருளுடைய மொழியையறிவுறுத்துவேமென அறிவின் குரவ னானையிடக் கண்ட குமாசுருபார் அவ்வாணைதலைமேற்கொடு புறப்பட்டுப்புள் ளிருக்கு வேண்டரைச்சார்த்து வணங்கியொருவுமெல்லையில், செவ் வேலுடையான் அருச்சகன் வடிவுகொண்டு பின்போந்து நீங்கற் கரிய நெடுவிரையையு நீறச்செய்யு நீற்றைத்தந்து எமக்குப் பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்று பாடிச்செல்கென மனையக்கண்ட பொர் யார் வான்மொழி கொண்டு பணித்தாங்கு பிள்ளைக்கவி பாடித் துதித்துக்கொண்டு, என்று வந்தாயென்னுந் திருக்குறிப்பொடு மன்றுளாடுங் கொன்றைத் தாரன் பொன்னடிகண்டு வணங்கி யப்பெருமாற்கு மும்மணிக்கோவையொன்றும், ஒரு புல்வன் பொருட்டுச் செய்யுட் கோவை யொன்றும் தந்திறங்காட்டித் தரித்துச் சிவகாமியம்மையாருக் கிரட்டைமணிமாடையுமிலைந்து குறித்தநாட்டங்கித் திரும்பித் தருமைப் பெரும்பதியுற்று, அம் முனிவர் தலைவற்கு மும்மணிக்கோவையொன்று சூட்டித் துதிக்க வத்துதியேற்றுளங்கனிகூர்ந்து அருளுரைசாற்றிக்கல்லாடை யக் கவட முதலிய வளிக்கக்கண்ட அடிகள், (சாமிகள்) தனக்குத் திருமலைத்த விருநிதிகளைத் தையு மப்பெருந்தகையானன் றிரு வடிகளில் காணிக்கையாக வைத்து வழிபட, இனவகளை யாம் வேண்டேம் நீ காசிப்பெரும்பதி சென்று இப்பொருள்கொடு, அறம்பலவாற்றுதி யெனப்பணிக்க, அங்கனமேயாகவென விடை பெற்றுப்போம்வழியில் காஞ்சிப்பதியிலுள்ள விண்டுதொண்டா மிண்டர்களும் பிள்ளைப்பெருமானையங்காரும் கண்டிவந்துவாதிட

அன்னர் கோள்களைப் பலாடியாகக்கண்டிற்று வென்று, காசியை யெய்தி, நாற்பக்கமுங் காடுகளாற் சூழ்ந்துகிடந்த கேதார நாற்ருக்குக் காடு கெடுத்துச் செப்பஞ்செய்து வணங்கிக்கொண்டு அவ்வூர் கோயில்கொண்ட ஆயிமுத்தருக்குக் கலம்பகம்பாடித் துதித்துக்கொண்டு நாமகன் மலை யொன்று நயம்படப்பாடியவனருளால், இற்றுத்தானி மொழி கைவாய்ப்பெற்று ஓரரியூர்தி மேற்கொடு, அவ்வூரானும் பாட்சாவென்னு மன்னனைக்கண்டு பல்வகைச் சொற் பொழிவு செய்து கொண்டு வருகையி லவ்வாசனைச் சூழ்ந்த துணுக்காக்களிற் சில ரிவர் சொற்பொழிவி லையங்கொண்டுவருண்மைத் துறவியல்லரெனக் கூக்குரலிட, கூக்குரல் பொருட்டு நெருப்புத்தூளைத்தழுவிடும், அவர்களுணுமனைத் தனக்குக் கொடுக்க முயலுகையில், அவ்வூனைப் பலவகையாகச் செய்தும் அவர்களைத் தம் வயமாக்கியம்மன்னனால், தம்பொருட்டுக் கட்டப்பட்ட திருமடத்திற் பலவறம் ஆற்றி, வைகாசித் திங்கள் தேய்ப்பிறை மூன்றா நாளன்று காசியிலேயே, அவ்வகிலேசருடைய மரைபுரை யடிகளிற் கலந்தனர் என்பர் சரித்திர சார பஞ்சகஞ் செய்தார்.

பாண்டி நாட்டிலே பொருரைநாற்றின் ளடகரையிலே வைருண்டமெனும் பெரியவளமிகும் பேரூரிலே அருண்மிகவுடைய ஒரு வேளாளன் செய்த பெருந்தவப்பயனாகி மிக்க வழகிணையுடையவொரு புதல்வ னுமையாய்த் தோன்றினன், தோன்றினபுதல்வ னையாண்டுவரையும் பேசாமையால் தாய்தந்தையர் தங்குமுனியை யெடுத்துக்கொண்டு செந்திற்பதிசென்று செவ்வேளி னற்றூளை வணங்கியிம் மகனோர் மண்டலத்தினியிய சொற்களை நின்னருளான் மொழியாதொழிகுவனேல் இக்கடலிடையாழ்ந்துயிர் தறப்பே மென்னும் விரதம்பூண்டு ஓர் போதுப் பிலாச் சோறுண்டுறக்கமின்றிக் கடவுளுடைய புகழைவாயா வாழ்த்திவருகையில், குறித்த விதுதிரான் முன்னிரளிற் றம் சேயொடு முருகன் றிருமுன்சென்று பயன்சித்தியுறுமோவென வையுருநிற்கையில் அதுமுகப்பெருமான் பூசையாற்றுவோன் யடிவுகொடு, கையில்வேலெடுத்திக்கொண்டுவந்து அப்பிள்ளையின்

கழுத்தினில்மாலையொன்று போட்டுமையைப்போக்கிப் பிறவியச் சந்திர நீரிட்டுக்குண்டுகை நீரைத்தெளித்துப் பழயினையும் பறக்குமாச்செய்து பூவென்னக்கூற ஊமைதீர்ந்த வம்மதலைபார் அம்மொழிகொண்டு பஃரெடைவெண்பாவொன்று பாடிப் பாமனை வழுத்துகையி லாண்டுளாரனைவரும் விம்மிதழுற்றனர். உண்மைத்தவத்தனை யுள்ளவாறுழைத்த விருமுதுகுரவர் அப் பெற்றிகண்டு பெருமகிழ்வொத்த வுண்மைநெறிபாளர் பலருங் குழுமி யப்புதல்வனார் உருத்திரசன்மனோ வென வணங்கித்துதிக்கத் தொடங்கினர்.

மாயோன்மருகன் மாட்சியா லுமையொழிந்தவரை உலகெலாம் குமாருருபான் எனவழைக்கத் தொடங்கிற்று. அஃது மன்றாடிமைந்தன் நிருவுளமேபோதும். அக்குமாருருபான் தவமுயர் பெரியரும், பாவலரும், நாவலரும் உளமகிழ்கூர்ந்து தன்னொடுங்குழுமிவாத் திருமடங்களினுள் செந்தமிழ்க்கழகங்களினும் சென்றானெனார் சிறப்புச்செய்யவேற்றுத் தமிழ்மொழி மாரி பெய்து சிங்கவேரெத்த துங்கனாயின்று நிலவின்ன. அக்காலை யோதாதுணர்ந்த பெரியனென்று உயர்ந்தவரியாரும் அப்பெரியான் மலர்க்கழல் வணங்கி யன்னான் சொன்னெறி கடவாதுநடந்தனர்.

இங்ஙனமாக, குமாருருபான் வருதலையுணர்ந்து திருமக ளாகலாத் தருமபுரமடத்ததிபனாகிய மாசிலாமணிக் குரவன்றன திரிய பரிகலத்தைத் தொன்னையிலெடுத்து வைத்திருக்களென வடிசிலமைப்பானிடங்கூறி யெடுத்துவைக்குமாருனை செய்து தன்னிருக்கையுற்றனர். இருக்கையிலுறலும் குமாருருபான் திருமுன் வந்து அக்குரவனைத் திருச்செந்துர்த் தேவனாகவே வணங்கினன். (எட்டுறுப் புறத்தாழ்தநன்னன்) அச்செயல்கண்டா ரனைவருமற்புதக்கொண்டனர்.

அம்மாசிலாமணிக் குரவனு மன்னனைத்தழுவி, கற்றுக்கெரி போம்பிக் கலையை வாராமே செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பல மேய முற்றுவெண்டிங்கள் முதல்வன்பாதமே பற்றும்வகை பற்று மாச் செய்து பரிகலத்தையும் சிவவேடத்தையும்க்குமாருருபா னுக்களித்தனன்.

ஞானிகள், ஆடம்பரமுடைய அறத்தலைவர்களாய் விளங்கினும் அளவிடற்கரிய வடிவவர் குழுமிக்கும்பிடும்படி போக தகரினு ஞானிகளாகவே விளங்குவர் என்னு மொழியுண்மையாகப் பெருமகிழ் வெய்தின ரக்குமா குருபரூர்.

இப்பேருஞ் செயல் புரிந்த மாசிலாமணிப்பெயர் ஞானகுருபான் மேம்பாடுணராச்சிலர் தொண்டர் புராணக் கவிதையொன்றற்றமுறச்செய்து அக்குருபான் பின்னாண்டானெனச் சொல்வர். அப்பெரியாரவ்விடத்திற் பெரும்புகழுடையாய் விளங்கினராவர். குமாருருபான் சின்னாட்கழிந்தபின்றை யவ்வாசிரியன் பெருமொழிப்படியே ஊர் தொகுத்து கற்று முழப்பினை யொருகிக் காசிப் பெரும்பதியெய்தக் கருதுகையில் மதுரைக்காசியார் விழைந்தவண்ணமே யம்மையார் மீது பிள்ளைக்கவியொன்று பாடி முடித்துக்கொண்டு, தருமையை விட்டகன்று, மதுரையை யெய்திக் திருமலைநாயகனுதவி கொடாங்கேற்றலைச் செய்தல்நலமெனக்கருதியவ்வாயன் கோபுரவாயிலைக்குறுகுதலும் காவலாளிகள் கொடுமொழிகள் பல கடுகிக்கற முனிவான் அம்மன்னன் துணை கொண்டு பிள்ளைக்கவியாக்கேற்று மகாளினையொழித்துக் கோட்டையின் வடக்குவாயிலி லுறங்கினன்.

இஃதில்வாராகப் பாண்டியன்மகனார் திருவருள் காந்து அத்திருமலைநாயகன் கனவிற் றேசுறு பூசை மாசற வாற்றும் பட்டன் மகள் வடிவுகொண்டுசென்ற, நினைக்காண வந்த வடிகள் நினைக்காணப் பெறுமையால் மீண்டு மனமாழ்கித் துயில்வதையும், தனது நீண்ட சடாமுடியில் செந்தமிழ்க்கவி வடிவாகிய தன்னைக்கொண்டு மீளநினைத்ததையுஞ் சொல்லியுடனே யவ்வடிகளை யழைத்துக் கொண்டுவந்துலகினருய் வப் பிள்ளைக்கவியை யாக்கேற்றுதி யென்றுகனன்று கூறிப் பின்னம் முனிவான் கனவிற் றேன்றி, இலக்குமிவிளங்குமார்பின னாகிய மன்னன் நினையழைத்துச் செல்ல வருவானெனச் சொல்லி மறைந்தனர். மறையக்கண்ட முனிவானுடனே துயினிப்பவாயன் வந்தடிகளைக் கண்டகமிக மகிழ்வுடன் பணிந்தறிவிற் பெரியார் கண்டானந்த நனியுற அப்பெரியாருக்குப் பல்வகைச்

சிறப்புஞ் செய்தழைத்துக்கொண்டு “சனடயிற் கட்டுண்டு கிடப்ப
தார் தன்னொரு சககாத் திரிதன்மை--யடைபு மம்பிகை வடிவ
மாம் பிரபந்த மதினயத் தலைநீக்கி--மிடைதரும்பல புலவரும்
தவத்தரும் வேதியர் களுஞ்சூழ்ப்--படைகொண்மன்னனு மின்
புறச் சர்வீதியினிற் படித்தனன் “அந்தப் புத்தகந் தாங்கியூர்
வலம்வரு மாணியா தியின்சீருஞ்-சந்தக் கோண மனையமீ னும்
பிகை சந்திதச் சிறப்புஞ் சேர்த்து-இந்தத் தானத்தி னூறுபாட்
டியம்பினு மினிதெனக்கொடுபேசு-மந்தப் பக்குவர் பலருள ராங்
கனம் வகுப்பதென் னிசைவன்றே” என்ற விச்செய்யுளின்டா
ராய்தற்குரித்தாகலிற் குறிக்கப்பட்டது.

அங்ஙனமாகவே, நாயகரைத் துணையாகக்கொண்டு முனிவ
ரர் காப்புப்பருவ முதலீந்து பருவங்களைபு மரக்கேற்றி யாருவது
வாராணப் பருவங்கு துகையில், அங்கயற்கண்ணியார் பட்டர்மக
ளாய் இந்திரனேய்ந்த வெழிலமர் நாயகர்மடிபைத் தாயகமாய்க்
கொண்டு வீற்றிருந்து, அப்பருவமுற்றிய பின்னர் மறைந்தனர்.
அங்ஙனமம்மையார் மறைதலும், அரயன் மடியிலமர்ந்த மகளார்
மானிட மகளரல்லரெனக் கண்டுனர் பெரியிற் சிலயிர்த்
துசாவலும் உண்மைபெறப்படலியந்தனர். மன்னலும்இத்தலைப்
பேறு நானெய்தினமையென்னே பெனக்களி கர்த்தான். அடி
களும் மற்றைய பருவங்களைபு மினிதாக வரக்கேற்றிப் பெரு
மகிழ் வெய்தினர்.

பின்னர், திருவருட்டிறங்கண்ட திருமலைநாயகர் அப்புலவர்
பெருமகராடிகளில், பொன்னு நன்மணியுமடையும் வைத்து
வணங்கி யென்னுலியன்றன வாயுள்ள விவைகளை யேற்றருள
வேண்டிமென, அப்புலவரும், ஓவரய, நாணற்க, நீயுமலபத்து
வசனை யொத்து நலமுற்றனை பென்றின்னுரை கூறி யேற்றுக்
கொண்டு அருளேயழகாகவுடைய ஞானசூரவன் பக்கலிச்சார்
வேனென்றதைத்தப் பாண்டிராடுவிட்டு அகன்று சோணுட்டை
யெய்திப் புள்ளிருக்குவேளுரையடைந்து மலைமகளர் நலமுற
இடந்தந்தான் றிருவடி திடமுறத் தொழுதகலலும், செவ்வேற்
குமான் என்னையுந் துதித்தேகுதி யென்றனும் தேவாமுதினும்
தெளிட்டாத் தெள்ளமுதாய பிள்ளைத் தமிழையுப்பாடித் துதித்
தனர்.

இன்னணம், பலதலங்களை யுஞ் சென்று வணங்கிய காலை யில் அவ்வத்தலமுடையார்க்குப் பாமாலை சூட்டிப் பழிச்சாமை யவ்வவர் விழையாமையாற் பாடிவர், விழைந்தார்க்குமட்டுந் தெரியலாய்ந்து தரிப்பர் போலும்!

இப்படியே பலகோயில்கள் புக்கு நெறிப்படியே வணங்கித் தம்முடைய கவி விழைந்தார்க்கே சாற்றுந்தகையினர் தில்லைப் பெரும்பதிபுக்குச் செய்யுட்கோவை பென்றோர் நூல்பாடி யப்பதி விட்டகன்று, யாவருமேத்துமெழிற் காசியம்பதிபுக்கு யவ்வூர்க்கோயில்கொண்ட வகிலேசனைத் தொழுது கலம்பகமொன்றும் பாடித்துதித்தனர். நீதி நன்னெறி விளக்கமும் நாமகள் மாலை முதலிய சில நூல்களும் கூறினர். அந் நூற்றொகைப்பன் னாண்கெனப்பகர்வர் பலர், அவைகட்கு வகை தெரிந்துரைப்பர் சிலர்.

நீற்க, குமாரசூருபா அக்காசிப்பதியிற்றரும மின்மையும், அயலவர் மொழியும் பாவக்கண்டமையும், கண்டுநனி கலங்கி இந்துத்தானி நாட்டினிற் றமிழ்மொழிபாடி வதருமையே, நல்லற நடப்பதுமருமைபாமோவென்று கருதித் குருகுலாதிபர் வாழ்ந்த அத்தினபுரியில் அந்நாளாட்சி புரிந்த விசேசகரனெனுமிலேச்சமன்னவனைக்கண்டனர்.

கண்ட மன்னன், நீர் யாரென வினவலும் முழுமுதற்கடவுளின் கழறொழும் அடியவரென அவ்வியலுறுந்தொண்டர் அனைவர்க்கும் பொதுவானவரோவென, ஆம்பொதுவானவரே யென, ஆயின், நீவிடொக்களொடு முணவருந்தற் கிசைவிரென மாறுபடுமாற்றம் அறையக்கண்ட முனிவார் ஓமன்ன! நீக்களுணு முணவுகளியாவெனக் கேட்டறிந்து பன்றியினிறைச்சியறிந்துண்ணமை யெதன்பொருட்டென வினவலும், மன்னவன் எங்கள் குரவனார் பணிக்கவில்லைபென, எங்களிறைவனுமிறைச்சியை யருந்து மாறிசைக்கவில்லைபென, அயன் அகமகிழ்வுற்று ஆனால் யாதேனார் தெய்விகந்தாங்கள் காட்டல் வேண்டுமென, அடிகளும் இன்றிரகினில், நின்றெய்வமே, என்னையின்னென நத்தெரித்திடும் எனமறுமொழிகூறி யவனோர்பக்கலில், வென்றி வேலன்றிருவடிகளைக் குறித்துக்கொண்டு தங்கியிருந்தனர்.

யாதொரு தெய்வங்கொள்ளினு மத்தெய்வமாகி யாங்கே வருமவன், அம்மன்னன், நித்தந்தொழு மத்தன்வடிவொடு கனுவிற்போய் இக்குற்ற முனிவரன் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து விழைந்தனதந்தனுப்புதி வல்லேயென மன்னற்குக் கூறினன். அக்கனாக்கண்ட மன்னவன் விடியுமுன்னர், அத்தவமுனிதனைக் கண்டு மக்கதேசிகள் மொழியினால், நிற்பெருமை யுணர்ந்தேன், நின்னெண்ணத்தை நிறைவேற்றுவேனென்ன, குமாருருப வடிகளுமுடனே மனமகிழ்கொண்டு ஓ அரய, பாமனாமரூர் கோயில் கொண்டருளிய காசியம்பதியில் மாசுற மாதவர் பொருட்டுமடங்களறுபத்துநான்குசுட்டிக்கொடுத்தவைகட்டுரிய வருவாய்நிலங்களும் பெருநிதிகளும் ஆட்களுமுதவிடல் வேண்டுமென, அரயனு மங்கனேபாகவேனக் கரிமிகவுற்று, எண்ணியாங்கு முடித்துக்கொடுக்க அடிகளும், அத்தேயத்தார் நானூற மன்பொதுத்தந்தை கண்ட பண்ணுறுமறை நெறிப்படியே அறம்பல விண்ணவர் வியப்ப மண்ணவர் மகிழ்ச்செய்துவந்தனர். அப்படிச்சின்னாட்டங்கி யருந்தவம் பலவாற்றிக்கொண்டு நல்ல தினத்தில் காசியிற் கோயில்கொண்ட வயிரவப் பெருமானுட் பொங்கு கங்கையிற் சிறிய காற்புனல் புகல்போற் கலந்தொன்று னர் என்பர் புலவர் புராணமுடையார். (தொடரும்).

தமிழ்மக்களும் கப்பற்செழிலும்.

திருவாளர் K. சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள், தஞ்சை.

இரு நாட்டிற்குரிய நால்வகை அரண்களும் இன்றியமையாததும் முதன்மையானதும் நீர்நனையாகும். வரையறுக்கலாகாத பழங்காலத்தொட்டே நம் தமிழ்மக்கள் இவ்வாணைப் போற்றத் தக்கதென்போற்றி வந்தமையினால், தமிழகம் செல்வத்தினும் வாணிப நலத்தினும் சிறப்புற்றிருந்ததென்பது தெளிவு. மற்றும்

தமிழர் நெடுங்கடலைக்கடக்கும் பெருவுரணும் மரக்கலங்களைக் கட்டி வளியினால் அக்கலங்களை யோட்டும் மிகுதிறனும்உடைய ராயிருந்தனவென்பதும் புலனாகும்.

நேடுமுடியுடைய பெருநிதிக்கிழவாரம் சோ சோழ பாண்டியமன்னர்கள் வளிகுன்றி அரசியலை நடாத்தும் திறமையினை யில்லாதவர்களாய்க் குறுநில மன்னர்களாகப் பல்வேறிடங்களில் நிலவரணும் படைத்துணையுமே உற்றுழியுதவி யெனக் கருதியிருந்த காலத்து, இரீரணைக் காக்கும் முறைமையினையும் அருமையினையும் ஒழித்தனர் நம் தமிழ்மக்கள்.

படைப்புக்காலத்தில் உலகம் நீரும் நிலனுமாகப்பிரிய, நீர் குழ் நிலவரையில், பாதவர், றணையர், கடலர், வலையர், சலவர், திமிலர் என்ற நெய்தனிலமாக்கள் கடற்சார்பினில் வதிந்துவந்தனர். இத்திமிலர் தாம் 'வழக்கதிர் திரிந்தவன் ஞாட்பெருவலை நோன்புரிக்கயிறுகள், புணரியின்கண் திமிர்தம்செய்யும், திமிதிமி, திமிங்கிலநிலம் ஏனைப கடற் பிராணிகளைக் கொல்லும் கூரிய கழுமுள் முதலானவைகளுடன் கம்பிதமில்லாமல் களிப்புடன் கடற்றெய்வ விழாவினைச்செய்து கலையேயாட்டுவர். இராக்காலங்களிலும் கண்படை செய்யாது ஒள்ளிய விளக்கங்களைக் கொளுத்திக்கொண்டு, மீன்களின்மேல் வேட்கையினை யுடையவராய் வேலாவயத்தின்கண் வேட்டம் செய்வார். [இத்தகையோர் கடலில் நெடுந்தூரம் கலன் செலுத்துவதற்கும் பின்பு மணம் துணிபுபெறவே, சாகரத்துக்கப்பாலுள்ள நாட்டாரோடு ஒருமிக்கக் கலந்துகொள்ள ஏதுஉண்டாக, இவ்விருநாட்டினர்க்கும் கேண்மை பலப்பட்டுவிடுகின்றது. அப்பால் குடியேறுதலினிமித்தமாக இவ்விரு நாட்டினிற்கும், கொள்வனகொடுப்பன முதலிய வாணிப நன்மையினால் நாகரிகக்கிளர்ச்சி யுண்டாய்விடுகிறது.]

ஊற்றுநீர்க் கூவலுள் உறையும் மீனரை

வேற்றுநாட் டதன்சுவை விடுத்தல் மேயினார்.

[சீவகசிந்தாமணி]

தமிழ்மக்கள் பல்லாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் நனி நாகரீக மடைந்தனர் எனக்கூறிப் போர்த்தனர் சரித்திர நூலாகிய நூலாராயும் நிருணர்ர்கள். கி. மு. 10ம் நூற்றாண்டில் அரசசெலுத்திய சாலோமேன் காலத்தில் நம் நாட்டிலிருந்து அவர் நாட்டிற்குச் சந்தனமாங்கள், குரங்குகள், மயில்கள், தங்கம், வெள்ளி, தந்தம், மற்றும் பிற பொருள்களும் கொண்டுபோகப்பட்ட செய்தியைக் குறிக்கப்படுதலால், அக்காலத்தில் இவ்விரு நாடுகளுக்கும் கடல் மார்க்கமாய்ச் சம்மந்தம் ஏற்பட்டிருந்த தென்பது குறிக்கப்படுகிறது. கி மு. 1700ல் ஜோஸப் என்போன் இந்தியாவிலிருந்து வாணிபத்துக்குரிய பல்வேறு சாமான்களை சஜிப்த்ஸிரியா, பேசிலோனியா முதலியவிடங்களுக்கு அனுப்பினான் என்பது கூறப்படுகிறது. சஜிப்த் மன்றோர்கள் நம் நாட்டினில் செய்யப்பட்ட மஸ்லீம்துணிகளை உபயோகித்து வந்தார்களென அவர்களது கல்லறையிலிருந்து தெரியவருகிறது. இம் மஸ்லீம்துணிகள் அவுரிச்சாயத்தில் * நனைக்கப்பட்டிருந்தன வென்றும், அவுரிச்செடிகள் நம்நாட்டிலொழிய வேறுநாடுகளில் விளைவுற்றில வெனவும் லாசன் கூறுகின்றார். அஸ்ஸிரியாவிலும் இந்தியாவிலும் இருந்து தங்கம், பட்டாடைகள், தகரம், நன் முத்துக்கள் முதலியவைகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. அஸ்ஸிரியாவின் லாண்ட நான்காம் ஸால் மினிஸர் என்போன் இந்தியாவிலிருந்து யானைகளைக் கப்பல்களிலேற்றித் தந்தகருக்கேகினான். நம்நாட்டினில்விளைந்தநெல், கோதுமை, முதலியவைகள் பாபிலோனியாவுக்கும், அஸ்ஸிரியாவுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருப்பதினால் அக்காலத்து நம் நாடு எத்தகைய சிறப்புமிக்க நிலைமையினை அடைந்திருக்க வேண்டுமெனக் கருதுக. மற்றும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து ரோம நாட்டிற்கு வருடந்தோறும் ஏற்றுமதியாகும் சரக்குகளின் விலை 5500000 செஸ்டர்ஸ் (ரூ 7500000) என்று பிளினி (Pliny) கூறுகின்றார். கி. மு. 27 முதல் கி. பி. 491 வரை ரோமாபுரி அரசர்களின் இலாஞ்சனமிடப்பட்ட ரோமநாயகிகள் மதுரையிலும் அதற்கடுத்த விடங்களிலும் காணப்படு

* கானக் குமிழின் கனிக்றங் கடுப்பப் புகழ்வினைப்பொலிந்த பச்சையொடு.

கின்றவதனால், தமிழ்மக்கள் கடல்வழியாக வாணிபத்தை விருத்தி செய்தும் அதனை நன்கு போற்றியுமிருந்தாரென்பது கூறாமல் விளங்குமல்லவா? கி.மு. 3000, முன்னரே சினூவிற்கும் நம் நாட்டினிற்கும் கடல்வழியாகப் போக்குவரவு வுண்டென அபிப்பிராயப்படுகிறார் Sir Henry Yub என்பார். தமிழ்மக்கள் வாணிபத்தின் முன்னேற்றத்திற்காகச் சினூவில் குடியேறினரென்றும் ஆங்கு அவர்கள் நாகரீகவிழைமையினை மேம்படுத்தினரென்றும் கூறுகின்றனர். சாவகநாட்டிற்கும் பண்டைத்தமிழ்நாட்டிற்கும் போக்குவரவு சாதனமுண்டென இவ்வரிகள் தெள்ளிதில் தெளியப்படுத்தும்.

மாதீர் வங்கம் வந்தோர் வணங்கிச்
சாவக நன்னாட்டுத் தன்பெயன் மறுத்தளி
னானுயிர் மடிந்த தூவோ யென்றனு
மமரர்கோ னுணையி னருந்துவோர்ப் பெறாது
குமரி மூத்தவென் பாத்திர மேந்தி
யங்கந் நாட்டுப் புகுவதென் கருத்தென
வங்க மாக்களொடு மகிழ்வுட னேறிக்
கால்விசைகடுகக் கடல்கலக் குறுதலின்
மாலைதை மணிபல் லவத்திடை வீழ்த்துத்
தங்கிய தொருநாட் டானுங் கிழிர்கன
னிழிந் தோ னேறின னென்றிதை யெடுத்தது
வழங்குநீர் வங்கம் வல்லிருட்போதலும்.

[மணிமேகலை]

இதுபற்றி, யவன தேசத்திலிருந்தும் மற்றுமுள்ள தூமிக்க தேசங்களிலிருந்தும் வாணிபத்திற்குவரும் பல்வகை மரபினர்கள் தென்னிந்தியாவிலே தங்கள் தங்கள் மதவொழுக்க விதிகளின் வழக்கத்தினை அனுசரித்துக் குடியேறிவிட்டனர்.

மொழிபல பெருகிய பழிநீர் தேளத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்.

[பட்டினப்பாலை]

மகத கிணைஞரு மராட்டக் கம்மரு
மவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சருந்
தண்டமிழ் கிணைஞர் தம்மொடு கூடி.

[மணிமேகலை]

பயனற வறியா யவன ரிருக்கையுந்
கலந்தரு திருகிற புலம்பெயர் மாக்கள்

....
கலந்திருந் துறையு மிலக்குகீர் வரப்பும்.

[சிலப்பதிகாரம்.]

இய்யவனர்கள் புரவிகளையும் மதுபான வகைகளையும் நம்நாட்டில்
இறக்குமதி செய்தனர்.

'விழுமிய நாவாய் பெருநீ ரோச்சுகர்
நனந்தலைத் தேளத்து நல்கல னுயம்மார்
புணர்ந்துடன் கொணர்ந்த புரவி.'
'நன்யவனர் கலந்தந்த தண்கமழ்தேறல்
பொன் செய்புனைகலர் தேர்ந்து நானும்.'

சினம்முதலிய தேயங்களிலிருந்து கற்பூரம், பனிரீர், குங்குமம்
முதலியவைகளும், கடாரத்தினின்றும் துகாப்பும் பொருள்
களும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. இத்தகைய சான்றுகளால்
தமிழ்நாடு, சாஷியா (Chaldea) ஆஸ்ஸிரியா (Assyria) பேபி
லோன் (Babylon) ஜூடியா (Judea) பெர்சியா (Persia)
ஈஜிப்த் (Eyypt) ஆகிய இவைகள் நாகரிக நிலைமை யெய்தின
காலத்திற்கு முன்னரே, நிராகை உறுதுணையென லும்புகனிமித்
தம், வாணிபமுறையிற் சிறப்பினைபுடைத்தாய், மிக்ஞயர்ந்த
நாகரிக நிலைமையினை யடைந்திருந்தது.

பண்டைத் தமிழ்மக்கள் கடனுக்கு வழங்கிய சொற்கள்:—

நளிரொ முந்தீர். [புறம்]

தெண்ணீர்ப்பரப்பி னிமிழ்திரைப் பெருங்கடல்.

[புறம்]

கருகிர்க் குவவுத் தோளான் கூம்பெனக் குறிழி பொங்க
ஆர்கல் யழுவத் தாமுங் கலமென வாயிற் றன்றே.

[கம்பாமாயணம்]

தொய்முலை தழுனிய குழனி போலவுந்
தேறுகீர்ப் புணரீயொடு யாறுதலை மணக்கும்.

[பட்டினப்பாலை.]

முதலியவாகும்.

கப்பலுக்கு வழங்கப்படும் சொற்கள்:—

(1) முந்கீர் வழங்கு நாவாய்.

[புறம்]

(2) எறிகடல் வாய்மீண்டேயும்
வங்கத்தன் கூம்பேதும் மாப்பறவை போன்றேனே.

[திருமொழி]

(3) குலமட மாதொடு கலமிசைச் சேறலும்
பாசறைச் சேறலும் பழுதென மொழிப.

[நம்பியகப் பொருள்]

(4) கடன்மண்டு தோணியிற் படைமுகம் போழ.

[புறம்]

இக்கப்பல்கள், தண்டுவளித்து ஓட்டப்பெறுவனவாயிருப்
பினும் பெரும்பாலும் காற்றினாலோட்டப்பட்டுள்ளன.

‘வளிபுடைத்த கலம் போல்’.

‘நளியிரு முந்கீர் நாவா யோட்டி

வளிதொழி லாண்ட வரவோன்.’

மற்றும் சிலமாக்கலங்கள் காற்றையும் புயலையும் ஓர் பொருளாகக்
கொளாது விரும்பியவண்ணம் போகத்தக்க இயந்திர சூழ்ச்சி
அமைந்துள்ளனவென வான்மீக முனிவர் கூறியிருக்கின்றனர்
('ஸர்வவாத ஸஹாம் நானம் யுந்தாயுக் தாம் பதாகினீம்') கப்பல்
களில் நம், தமிழ்மக்கள் எக்காலத்தும் வடக்கினைத்துருவிக் காண்
பிக்கும் காந்தவலியினைபுடைய இரும்பினால் செய்யப்பட்டுள்ள
ஓர் மீன்உருவினை மீனினைது எண்ணெயில் மிதக்ககிட்டுள்ள

தாகிய ஓர் திக்குக்காட்டும் இயந்திரத்தை உபயோகித்து வந்தனர்

நம் தமிழ்மக்கள் கப்பல் செய்வதில் 'மிகத்திறமை வாய்ந்தவர். 'கலஞ்செய் கம்பியர்' 'கலம் புணர்மாக்கள்' எனவரும் தொடர்களை நோக்குக. இவர்கள் கப்பல்களைக் கட்டுங்காலத்துக் கப்பல்களின் அடிப்பாகத்தில் இரும்பினை உபயோகித்திலர். கடலின்கண் காந்தக்கற்பாறைகள் அவைகளை யிழுத்து நாசமாக்கு மெனவுன்னியே இரும்பை அடிப்பாகத்தில் உபயோகப்படுத்தா திருந்தனர். குதிரைமுகவோடும், யானைமுகவோடும், சிங்கமுகவோடும் முதலியவைகளைத் தமிழ்மக்கள் கட்டி ஓட்டினரென்று கிழேவரும் வரிகள் காட்டும்.

'பரிமுக வம்பியும் கரிமுகவம்பியும்

அரிமுகவம்பியும் அருந்துறை வியக்கும்

பெருந்துறை.'

[சிலப்பதிகாரம்]

கப்பல்கள் பாய்மாங்களை யுயர்த்தித் தூக்கும்.

ஆனி, கொற்கை, முசிரி, தொண்டி, புகார் முதலிய பெருந்துறைகளை ஈண்டு நோக்குவாம்.

- (1) வினைந்து முசிர்த்த விழுமுத்தி
னிலங்குவனை யிருஞ்சேரிக்க
கட்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து
நற்கொற்கை.

[மதுரைக்காஞ்சி]

- (2) சேரலர்

சள்ளியம் பேர்பாற்று வெண்ணுரை கலங்க
யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னொடு வந்த கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிரி. [அகம்]

'முழங்கு கடன் முழவின் முசிரி யன்ன.

[புறம்]

(3) 'கானல்தொண்டி.'

'நிலவு மணல் வியன்கானிற்
றெண்கழிமிசைச் சுடர்ப்பூளிற்
றண்டொண்டியோர்'.

[புறம்]

.... நீர்

முத்துப்படு பாப்பிற் கொள்கை.

[நற்றிணை]

(4) புகார் காவிரி கடலோடு கலக்கு மிடத்தி லிருந்த ஓர் சிறந்த துறைமுகம். இது கிள்ளிவளவன் காலத்தில் கடலாலழிவுற்றது. இப்புகாரினைச் சிறப்பித்துக்கூறும் பொழு தத்து, கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், அதிலுள்ள அங்கங் களைப்பற்றியும், பொறித்த விலாசத்திணையுடையவாய் பொதி செய்யப்பெற்ற அளவிலாப் பண்டங்கள் வெகுநூரம் அடுக்கப் பட்டுக் குவிந்துகிடக்கும் பண்டகசாலைகளைப்பற்றியும், கப்பல் தங்கும் துறைகளைப்பற்றியும், வெகுஅழகாகப் பாடியிருக்கின் றனர்.

நல்லிறைவன் பொருள்காக்கும்
தொல்லிசைத் தொழின்மாக்கள்.

* * *

வைகல்தொலும் அசைசின்றி
உல்குசெயக் குறைபடாது,
வான்முகந்தநீர் மலைப்பொழியவும்
மலைப்பொழிந்தநீர் கடற்பாப்பவு
மாரிபெய்யும் பருவம்போல
நீரினின்று நிலத்தேறவும்
நிலத்தினின்று நீர்ப்பாப்பவும்
அளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரம்பறியாமை வந்திண்டி
வருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்லணங்கினோன்
புளிபொறித்துப் புறம்போக்கி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம்!

[பட்டினப்பாலை]

பரதமக்கள் கொழுமின்கொள்ளக் கடலிற் சென்று இராக்
காலம்குறுகியபொழுதத்து, அவரது உறவோர் கடற்கரைபினில்
நிற்க்கடலில் சென்ற தம்துணைவரது கப்பல்களை அழைக்க
பெருந்தீழும்பெவர்.

நளிகடற்

பெருமீன் கொள்ளுஞ் சிறுகுழிப் பாதவர்
கங்குன் மாட்டிய கண்கதி ரொண்கடர்.

[நற்றிணை]

இவ்வெள்ளிய விளக்கு பின்னர்ப் பாடை வேறுபட்டதேயத்து
நிலையறியாதோடுங் கலங்களை அழைத்தற்பொருட்டு, கடற்கரை
யினில் அமைக்கப்பட்ட ஓர் கலங்கரைவிளக்க (Light House)
மாக வழங்கப்பெறலாற்று.

‘வான முன்றிய மதலை போல
வேணி சாத்திய வேற்றருஞ் சென்னி
வின்பொர நிவந்த வேயா மாடத்
திரவின் மாட்டிய கிலங்குகடர் ஐகுழி
யூவுநீ ரழுவத் தோடுகலங் கரையுந்
துறை.’

[பெரும்பாணாற்றுப்படை]

தமிழகத்து வணிகத்தினைக் கடல்வழியாகவும் மிகுநீக்க
வற்பட்ட மரக்கலங்கள், பின்னர்ப் பெருவலிபடைத்த பகைமன்
னர்களை அடக்கியானும் கடற்படைக்கு உறுதுணையுமாய் விளங்
கின. ‘நச்சும்பெருமை முச்சங்கத்துக் கடைச்சங்கப் புலவர்கள்
அருளிச்செய்த எட்டுத்தொகை’ நூல்களும் நம்பெருமுடியின
ராகிய முந்ராட்டு ஸுவேந்தர்கள் கடற்படைக்குத் தலைவராகச்
சிறந்து விளங்கினரென்பதனைக் கூறும். சேரலாதன் கடலிற்
சென்று கடம்பெறிந்து இமையத்தில் வின்பொறித்த செய்தியை
யும்,

சீனமிகு தானைவானவன் குடகடற்
பொலந்தரு நாவாயோட்டி யவ்வழிப்
பிற்கலஞ் செல்கலாது

செய்தவன்மையிணையும் யாவரே அறியார்? பெரும் பலகைகளை
அலைசூழ் அகழிநீரினில் மிதக்கவிட்டு அவற்றின்மீது கடவை
களைச்சார்த்தி நன்கு காவல் செய்யப்பட்ட கோட்டைமீதேறிப்

பொருதல் வல்லார் ஆழியின்கண் தன்டுவலியினுளும், வளியினு
 லும் ஓட்டப்பட்ட மாக்கலங்களிற்சென்று மாற்றார் கப்பல்களைத்
 தம் கைவசமாக்கி, அவாது வலையை காசப்படுத்தும் மன
 வலையுடையவராயிருந்தனரெனக்கூறின் பிழைப்படுமோ? பகை
 வரது கொடிக்கட்டிய மாக்கலங்களைக் கைப்பற்றவரும் எதிர்
 அரசன் தன் கலன்மீதிருக்கும் படைகளை ஏவ, பகைவர்கள்
 தங்கள் மாக்கலங்களோடு அவனதுகப்பல்கள் நெருங்காது
 செய்ய அம்புமாரிபொழிவார். இவ்வம்புமாரியைக் கிடுகுப்படை
 யாரும் கேடகப்படையாரும் தாக்கியும், தடுத்தும் எதிர்த்து
 அவாது கப்பல்களின் அருகில் தங்கள் கப்பல்களைச் செலுத்திப்
 பெரும்போர்புரிவர். பின்னர் மாயப்பொறிகளின் சூழ்ச்சியினால்,
 முன்னும் பின்னும் மகாம், மயில் முதலியவைகளினால் வெட்டப்
 பட்ட மாக்கலங்களைத் தங்கள் கப்பல்களோடு சேரும்படி
 செய்து, பகைவரதுகப்பல்களில் ஏணியின் மூலமாகவோ, அல்லது
 பலகையின் மூலமாகவோ, ஏறிச்சென்று ஆங்குள்ள பகைவர்
 களுடன் நிலனின்று போர்செய்வதேபோல் போரினைச்செய்து,
 பாய்மாங்களை அழித்து, பகைமன்னரது கொடியினையும் வாளி
 னையும் சூலத்தினையும் கெடுத்து ஆவரிபையும் எல்லீனையும் கைப்
 பற்றிக்கொள்வார்கள். சில வாய்ப்பத்து, மாக்கலங்களைக் கடலின்
 கண் அழுத்தியும் கவிழ்த்தும் விடுவர். வெற்றிபெற்ற அரசன்
 கடலின்கண் தோல்வியுற்ற அரசரது காட்டிலும் அவனது
 துணைக்குறுநிலமன்னர் நாடுகளிலும் தன் தானை, யானை, குதிரை,
 தேர்முதலிய நால்வகைப் படையினையும் அணிவகுத்தனுப்பி,
 பகைவர்களுண்டேல் அவர்களை அங்கங்கே தாக்கி, தன்வெற்றிக்
 கொடியை காட்டுவான்.

ஆகவே இது காதுக் கூறியவற்றால் ஆழியின் தனியாட்சி
 யும் மாக்கலங்களின் உறுதுணையும், தமிழகத்தைபல்லாது ஏனைய
 கடல்கூழ் நிலையும் பெருமுடியுடை நம் காட்டுவெந்தர்கள்
 அடக்கியாள இன்றியமையாதன வாயிருந்தன வென்பதும்,
 பிறவும் நம் தமிழகத்து வாழ்க்கைகலம் சிறந்தோங்க அனைவர்கள்
 சீர்பெறு துணைக்கருவிகளா யிருந்தனவென்பதும் குன்றினி
 லிட்ட விளக்கம் போல் விளங்குகல் காண்க.

முருகன் துணை.

வள்ளல்கள் வரலாறு.

திருவாளர், ஓளவை, சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள்
ஆசிரியர், க. த. சங்கம்.

உலகத்தில் சிறந்தோராகும் நாடுகளைமட்டில் எடுத்துக் கொண்டு, அவை அங்கனம் சிறந்து ஒங்கிநின்றற்குக்காரணம் என்னையென்று ஆராய்வார்க்கு அது அந்நாடுகளின் கல்வி செல்வங்களின் உபரிய நிலையேயாம் என்பது நன்குபுலனாம். சான்றாக, ஆங்கிலேயத்தீவகமும், அமெரிக்காவுமே முன்நிற்கின்றன. இவ்விசண்டு நாடுகளின் சிறப்பும் அந்நாட்டு மக்களின் கல்வி நலத்தையும், செல்வநலத்தையும் சார்ந்து நின்றல் வெளிப்படை. அவற்றுள் கல்விநலமாவது மக்கள் கல்வியறிவு நிரம்பிய வராயிருத்தல், அது நிரம்பியகாலத்து. மக்கள் தம் இம்மை, மறுமை வாழ்க்கைக்குரிய உறுதிப்பொருள்களைத் தேடிக்கொள்ள முயல்வர். இம்மைக்குரிய உறுதிப்பொருள்களைத்தேடிக்கொள்ளுதலாவது, பொருளீட்டுமாதும், அவ்வாற்றிற்கேற்ற கருவிகளை ஆக்கிக்கொள்ளுமாறுமாம். அறநூல்களையாராய்ந்து, அவற்றிற்குத்தகநின்ற, அறவினையாற்றுவதலே மறுமைக்காய உறுதிப்பொருளாம். ஆங்கிலேயரும், அமெரிக்கரும் கல்வியறிவு நிரம்பியிருத்தலும், செல்வமிக்குடையா யிருத்தலும் மேற்கூறியவற்றிற்குச் சான்றாதலும் காண்க. இக்காலத்தில், பிறநாடுகளையொப்ப, நம்நாடு தன்சிறப்புடைமையிழந்து நின்றல், அவ்விருநலங்களின் குறைபாட்டினால் என்பது நன்குதோன்றுகின்றது. தோன்றவே, எந்நாடு, எல்லாநாடுகளாலும் பேரிதும் பாராட்டப்படுகின்றதோ, அந்நாடு கல்விநலம், செல்வநலம்ஆகிய இருநலங்களும் பேற்றுவிளங்குதல் ஓரதலை யாதல்பற்றும்.

பண்டைக்காலத்தில், எல்லா நாடுகளாலும், “நாடாவள முள்ள நாடு” எனவும், “பெறலருஞ்சிறப்பும், திருவும் பெற்ற நாடு” எனவும் பெரிதும் போற்றிப் பாடாட்டப் பெற்ற நாடாக நம் நாடு சிறந்துவிளங்கியது. கருங்கக்கநின், இது பெரும் பொருளாற் பெட்டக்கதாகி “நாடென்ப நாடாவளத் தன நாடல்ல-நாட வளந்தரும் நாடு” என்னும் பெய்யா மொழிக்குப் பொருந்திய சான்றுகவின்றது. அதனாற் பிற தேய்த்து மக்கள், தன் கண் வந்து வாழ்தலும், வாழ்வார்க்கு நல்ல பயத்ததாதலும் உற்று, இது விளங்கிநின்றது. எனவே இது ஒரு காலத்தில் உலகத்திலுள்ள நாடுகள் அனைத்தினும் சிறந்து விளங்கிய தென்பதும், அதனால் மக்கள் கல்வி நல மும், செல்வநலமும் ஆர்ப்பெற்றுத் திகழ்தனர் என்பதும் வெளியாகும்.

கல்விநலங் குன்றுதிருந்த நம்நாடு குன்றியதற்குக் காரணம் கால வேறுபாடேயன்றிப் பிற்தொன்று மில்லை. கல்விநலஞ் சிறந்திருந்த காலத்தில், நம் நாட்டு மக்கள் வழங்கிய மொழி தமிழ் மொழியே. அரசியல் வாணிபம் முதலிய பொருள், அறம் முதலியவற்றை வீட்டுந் துறைகளில் வழங்கப்பெற்ற மொழியும் தமிழ் மொழியே. அத்துறைகளுக்கு வேண்டிய கல்வியறிவைத் தாற்கெனத் தோன்றிய சான்றோர் பலராவர். அச்சான்றோர் கள், தமிழ்மொழியைக் கற்றுத் துறைபோகிய நல்லிசைப்புலவர் களாவர். அவர்கள் தம்மனக்கண்ணிற் றேன்றும் பொருளனைத் தையும் மக்களுக்கு நூல்களின் வழியாகவும், இனியபாக்களின் வழியாகவும் உணர்த்தி அம்மக்களறிவைப் பண்படுத்தினர். அங்ங னம், அரியதொழில்களையாற்றி, நம் நாட்டுக்கு அழியாப்பொருள் களாக அரிய நூல்களும், அணியாக அருங்கவிகளும் ஆக்கித்தந்த மையே, இன்று நாம் பிறர் முன் நின்றேனும் பேசும் ஓர் நிலையை நமக்குத்தருகின்ற தென்பது நாம் அறிய வேண்டியதொன்று. நிற்க, இச்சான்றோர்கள் பெரும்பாலாய் விளங்கிய காலத்து அவர்களைக் கருந்தனமாகக் கருதிப் புரந்தவர்கள் கணக்கிலடங் கார். எனினும், அவர்க்குள், அரசர் நீங்கிய பொதுமக்களுள் மிக்க கீர்த்தியும் புலவர் பாடும் புகழும் பெற்று விளங்கியபலரில்

ஒரு சிலவே இன்றுகிடைக்கும் பண்டை நூல்களிற் காணப்பெறு
கின்றனர். இவர்களுள், மன்னுயிர் மாட்டுப் பேரருளும், அவர்
கேட்டவற்றை வரையாது கொடுக்கும் பெருந்தன்மையும்
பொருத்திய பெரியோர்களு மிருந்தனர். அவர்களை வள்ளல்
களென்பதே வழக்கு. இவர்களுடைய பொதுவியல்பை சுண்டு
ஆராய்ப்புகின், இவ்வரலாறு விரியுமாதலால், ஒன்று மட்டிற்
கூறி மேற் செல்லுகின்றேன். இவ்வள்ளல்கள் நல்லிசைப்புலவர்
களுடைய பெருமையும், அவர்களுரைக்கும் நிறைமொழி
களினருமையும் நன்கு உணர்ந்து, அவர்களைத்தம் உயிர்த்தோழர்
களாகவும், அவர்கள் இயற்றிய நூல்களைத்தம் உயிரினும்
சிற்றந்த பொருளாகவும் போற்றிப்புரந்தனர். இது பற்றி
அவர்கள் நாட்டுக்கு உண்மைத்தொண்டு இயற்றிய பெருந்
தகைகள் என்பதுவே சிறப்புடையதாம், என்னை: நாட்டின்
பெருமை, கல்விநலத்தையும், அந்நலம், சான்றோர்களையும்,
சார்ந்து நின்றலின் என்க. எனவே, அச்சான்றோரைப்புரத்தல்
நாட்டின் பெருமையை வளர்த்தலாகி, நாம் தேயத்திற்குச்
செய்யக் கடம்பூண்ட சிர்த்தொண்டுமாயிற்று என்க.

இவ்வாறு சான்றோர்களைப் புரந்தவள்ளல்களும், ஏழ்
வள்ளல்களின்மீது வரலாற்றினைக் கீழே கூறுகின்றேன். அவர்கள்
பேகன், பாரி, காரி, ஆய், அநிகன், நள்ளி, ஓரி என்பார்கள்.

1. பேகன்.

இவன் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரமாண்டு
கட்குமுன் நம் தமிழ் நாட்டில் விளங்கியிருந்தவன். இவன்
வாழ்ந்த நாடு ஒருமலை நாடாகும்: அதன் பெயர் இன்ன தென்று
புலப்படவில்லை. எனினும் அது ஒரு சிறந்த நாடு என்பதில் ஐய
மில்லை. அந்நாட்டில் வாழ்வேர் பெரும்பாலார் குறவர்களாதலின்
அவர்கள் தங்களுக்குரிய ஒழுக்கம், தொழில் முதலியவற்றைக்
கைகழுவாது காத்துவந்தனர். இக்காலத்துப் பர்மியர்கள் போல,
இவன் காலத்திருந்த குறமக்கள், மழை வேண்டியகாலத்து,

அதை நோக்கிமேகங்கட்குப்பலிவிட்டு விழாவெடுத்து வணங்குவதும், அதுமிகைபடப்பெய்த காலத்து, 'இனி மழைவேண்டிப் பில்லை' என்னுங்கருத்தால், அதனை நோக்கிப்பூசனையிற்றுத்தலும் செய்வார்கள். இந்நாட்டு மலைச்சாரல்களில் அவர்கள் வயல்கள் வருத்துத் தீனைவித்திப்பயிர் செய்வார்கள். அவர்களுக்கு உணவாவதும் அத்தீனையே. இது, பின்வரும், கபிலர் பாடலால் நன்கு விளங்கும்:-

“மலைவான் கொள்கென வயர்பலி தூஉய்
மாரியான்று மழைமேக் குயர்கெனக்
கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்
பெயல்கண் மாறிய உவகையர் சாஅந்
புனத்தீனை அயிலும் நாட” (புறம்-143)

இங்ஙனம் குறமக்களின் ஒழுக்கத்தாலும் கொழிலாலும், பெருவளமெய்திச் சிறப்புநனியோங்கிய பேகளுட்டிற்கு மணிமுடி போன்ற மாடங்கள்மலிந்த அழகியநகர் ஒன்றைத்தன் இருப்பிடமாக்கொண்டு பேகன் காவற்றொழில் செய்து வந்தனன்.

அந்நகரத்தை நல்லூர் என்பாருமுனர். அதனைச் சுற்றிலும் வெயில் துழைபுஅறியாக் குடில் துழை பொதும்பரும், அதன்புறத்தே செருப்புக்கன்று எடுத்த சேணுபர் கெடுக்கொடி விளங்கும் வானளாவிய மதிலும் இருந்தன. அதற்கருகில் ஆழ்ந்தகரிப நீரறுத அகழும், கடிமினையொன்று மறுபுடைவிளங்க இருந்தது. இக்கூறியவற்றோடமைபாது, இந்நகரைச் சுற்றிலும், மாயோனன்னமால்வரைத்தொடர்கள் பேராணுகவும் அமைந்துகிடந்தன. அத்தொடர்களின் சாரலில் உள்ள தீனைப்புனக்காட்சி, காண்பார்கண்களுக்கு நல்விருந்துட்ட, கருவரைவிழ் அருவிகள் தம் இழுமென்னோதைபால் அவர் செவிக்குணவளித்துச் சிறப்பிக்கும்.

இங்ஙனம் மாயோன் மார் பெனத்திகழும் நகர்க்கண் உறைந்து, உயிர்காத்தோம்பும் பேகனது கீரும் சிறப்பும் நாம் அறிதல் கூடுமேயன்றி, அவனது பெற்றோர் முதலியோரது வரலாறு ஒன்றும் தெரிதல் கூடாது. எனினும், இவனைக் கூறுந்தோறும்,

சான்றோர்கள், “பெருங்கல் நாடன் பேகன்” எனவும் “வையாழிக்கோப்பெரும் பேகன்” எனவுங்கூறப்ப, இவனது பெற்றோர் வாலாறு தெரியாமல் ஒழியினும், இவனது குடிவாலாயினும் தெரியின் நலம்பயங்கும். அதனையும் பலர் பலவாறாகக் கூறுவர். ஆசிரியர் இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் இவனை,

“வானம் வாய்ந்த வளமலைக் கவாஅற்

கானமஞ்சைக்குக் களிக்க நல்லிய

வருத்திறலணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்

பெருங்கல் நாடன் பேகன்” என்பதனாலும்

“ஆவியர் பெருமகன்” என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினி யாரும் “ஆவியர் குடியிற் பிறந்தவன்” எனஉரைகூறுவதனாலும் இவன் ஆவியர் குடியிற் பிறந்தவன் என்பது தோன்றும்.

இங்ஙனம் தோன்றும் ஆவியர் பண்டைக்காலத்துக் குறு நிலமன்னர்களின் தொல்முடிகள் பலரினும் ஒருகுடியினர் ஆவர். நிற்க, இக்காலத்து முருகக்கடவுளின் திருக்கோயில் நின்று திகழும் பழனி, பண்டைப் பொதினியாம் எனவும், அதனை யாண்ட ஆயியென்னும் வேளிர்குல மன்னனது வழிவந்தோரே ஆவியர் என வழங்கப்பட்டனரெனவும், அவர்வழித்தோன்றலே நம் பெருங்கல் நாடன் எனவும் திரு. ரா. இராகவையங்கார் அவர்களும், திரு. மு. இராகவையங்கார் அவர்களும் கூறுவர்.

இனி, இவர்கூறும் ஆயியென்பான் யாவன் எனின், “ஆயி என்பான் வேளிர்குலத்தலைவருட் பழமையானவரில் ஒருவன். அகநானூற்றில்.

“வண்டுபடத் துதைத்த கண்ணி யொண்கழல்

உருவக் குதிரை மழவ ரோட்டிய

முருக னற்போர் நெடுவே னாசி

அதுகோட் டியாணைப் பொதினி” எனவும்

“முழவுறழ் தினிதோள் நெடுவேள் ஆயி

பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி”

எனவும்வருதலால், இவ்வாறே வேளிர் தலைவனும் சிறந்த வீரனும் பொதினி என்னும் நகர்க்கு உரியவனுமாவன் என்பது உணரலாம்" என்பர் திரு. மு. இராகவையங்காரவர்கள்.

இங்ஙனம் ஆவியர்பெருமகனாய்த்தோன்றிய பேசுனது அரிய குணங்கள் எம்மனோரால் அறிந்துகூறும் தருதியவல்லவனினும், அவனைச்சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்றுள்ள சான்றோர்களது செய்யுட்களினின்றும் வெளியாமவற்றை மட்டில் எடுத்துக்கூறாதம். இவன் கற்றோசையாதரிக்கும் கல்வியறிவும், தனக்கெனவாழாப் போருளுடைமையும், இரப்போர்க்கு இல்லை யென்னாது அவர்கள் வேட்டவையனைத்தும் சுத்துவக்கும் பெருவள்ளன்மையும், மாற்றாடவென்ற மாயாப்புறமும், மறமும் உடையவன். இவற்றோரன்ன பெறலருங்குணங்கள் வாய்ந்தமை காரணமாக, இவன் புலவர்பாடும் புகழ்க்கொண்டனன். பாணர், கபிலர், அரிசிஸ்கிழார், பெருங்குன்றூர்கிழார் முதலிய கல்விசைப்புலவர் பெருமக்களை நன்குமதித்து, அவர்கூறும் பொருளுரைகளைப் பொன்னே போற்போற்றி, அவற்றிற்குத் தகநின்றனன்.

இவனது தனக்கென வாழாப்போருளுடைமை பின்வருவ நிகழ்ச்சியிற் நெற்றெனத்தோன்றும்: பேசன், தன்வாழ்நான் ஒன்றில், மாலைபுலவருக்காலத்தில், ஒரு பெருமாத்தின் உச்சியில், சிறிய கிணையின்மேல் மயிலொன்று தன்கோலக்கலாபத்தை விரித்து ஆடியகவிநிற்கக் கண்டான். இயற்கையிலேயே குளிர்மிகுந்தது அம்மலைநாடு எனினும், அன்று வாதையும் பெருமிதத்துடன்விசி, அக்குளிர் தன் இயற்கையினும் மிகுதிப்பட்டது. தாக்கந்கரிய குளியையுணர்ந்தபேசன், மயில் அகவுதலைக்காண்டலும், "ஆ! இம்மஞ்சைக்குக் குளிரின்மிகை கோய்செய்ததுபோலும்! எத்தகையகுளிர் வரினும் ஏற்றுக்கொள்ளற்குக் கருவியாக யான் போர்வைகொண்டுள்ளேன். இம்மஞ்சைக்குப் போர்வையொன்றும் இலது. ஆகனின், இது எவ்வாறு இக்குளிர்க்கு ஆற்றம்; அழகியகலாபம் கொண்டிருப்பினும், இது இக்குளிவரத்தாங்குதல் அருமையே; வினாந்து சேற்றரு

வலியகால்களும், உற்றநோய்ப் பொறுக்கும் உடனும், பிறர்க்குரைத்து மாற்றிக்கொள்ளும் சொல்வன்மையும் பொருந்திய யான், இவற்றுள் ஒன்றுமில்லாத மஞ்சைகயக்கண்டும், அது வருந்த வாளாவிருத்தல் அறமன்று அதற்குயான் இயற்றவல்ல உதவியாதாகும்? ”எனப்பலவாரெல்லாம் எண்ணிப் பின்னர்த் தன் போர்வைதந்தாயினும், மஞ்சைஞயின் குளிரைப் போக்குதலே சால்பு என முடிபுசெய்தனன். மற்ற, அப்போர்வை தோகையிரித்து நின்றமயிலுக்குப்போதாது. ஆயினும், அப்போர்வைபைத்தந்து, மஞ்சைஞயின் குளிரைப்போக்குதலையே தான் செய்யக்கூடிய உதவியாகக்கருதியபேகன், அதனை அம் மஞ்சைஞயிருந்த மாத்தின்கண் வைத்துத் தன்னகம்சேர்ந்தனன் ஒரு பெரியமலைகாட்டுத்தலைவன், ஒன்றுக்கும் பற்றாதமயிலொன்றின் குளிருக்காகப்பரிந்து, தன்னையொம்பாது, தன் ஒரேபோர்வையைத் தருதலினும் பேருதவியாதுளது? இவ்வொரு சிகழ்ச்சியே, அவன், ஒரு காரணமின்றியும் பிறவுயிர்கண்மேல் அன்பு செலுத்தி அவற்றிற்கு ஆவனசெய்யும் அருளுடையவன் என்பதை வலியுறுத்தும். இங்கிகழ்ச்சியே, இவனைப்பாடிப்புகழ்ந்த ஒவ்வொரு சான்றோர் செய்யுளிலும் மணியெனத்திகழ்வது. இதனைப் பாணர் பாடலில்,

“உடாஅ போரா ஆகுத லறிந்தும்
படாஅ மஞ்சைஞக் கீத்த வெங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான்பேகன்” எனவும்

“மடத்தகை மர்மயில் பனிக்குமென் றருளிப்
படாஅ மீத்த கொடாஅ நல்லிசைச்
கடாஅ யானைக் கலிமான்பேக!” எனவும்,
இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடிய சிறுபாணந்தமிழ்
பாடலில்,

“வானம் வாய்த்தவளமலைக் கவாற்
கான மஞ்சைஞக்குக் கலிங்க நல்கிய
அருந்திற லணங்கின் ஆயிரப் பெருமகன்
பெருங்கல் நாடன்பேகன்” எனவும்,

ஐயனரிதனாற்பாடிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில்,
முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
ஒல்லிகீர் ஞாலத் திசைசீளங்கத—தொல்லை
இரவாம் லீந்த இறைவர்போ லீயுங்
காமவாம லீசை கடன்”

எனவும்

வருதல் காண்க.

இனி இந்நிகழ்ச்சியினின்றும் வெளிபாகும் இவனது அரிய குணங்களுட் சிலவருமாறு:—

உடாஅபோரா ஆருதலறிந்தும், மஞ்சைக்குப் படாஅம். நந்தனன் இப்பேகன் என்றதனால், இவன் தனக்கு எத்துணைத் துன்பம்வரினும், அத்துணையும் பொறுத்துப்பிறர்க்கு உறும் துன்பத்தைநீக்குதலையே பெருங்கடனாகக் கொண்டிருந்தானென்பதும்; எனவே, அவன் தனக்கொன வாழாப் பிறர்க்குரியானன் என்பதும்; கலாபம் விரித்துக்கனிமயிலகவக்கண்டு, அது அங்கனம் செய்தல், குளிர்க்காற்றமுமையினால் எனத் தன்கிலையில் அதனை நிறுத்திதான் குளிரான் வருந்தினமையே அதன்வருத்தத்தைத்தெரிவிக்கும் கருவியாகக் கொண்டனன் என்பதனால் இவன் தன்னுயிரேபோல் மன்னுயிரையும் ஒப்பனோக்கும் உளத்தினன் என்பதும்; உற்றனோய் நோற்றலன்றிப் பிறர்க்கு உரைக்கும் ஆற்றல் அம்மஞ்சைக்கில்லை யெனவும், அதனைச் செய்பவல்லார் மக்களேயெனவும், அவர்கட்கு அவ்வாற்றலை இறைவன் தந்தருளியது அஃதில்லாத உயிரையாதரித்தற்கென்னும் செம்பொருளையறிந்த பெரும் புலவன் இவன் என்பதும் பிறவுமாம்.

இக்கூறியவாற்றால் அவன் பெரும் புலவன் என்பது முடிந்தவாறுபோல, இவன் வரலாற்றினைவிதந்துகடும் சான்றோர் செய்யுட்களைநோக்கின், இவன் அவற்றின் உட்பொருளையறிந்து அவற்றைப்பாடிவரும் புலவர்களின் பெருமைக்குத்தகப் பரிசில் நல்கும் திறமுடையவன் என்பது புலனாம்; தன்னினும் ஒப்பாருமிக்காருமாய புலவர்பெருமக்களை உடன் இருத்திப்புரத்தலும் செய்பவன் இவன் என்பது கூறாமலேயமைபும். இவன்காலத்தில் இவனொப்புரக்கப்பெற்ற புலவர்கள் பலருட் சிறந்தவர் கபிலர்,

பாணர், வன்பாணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றார்கிழார் முதலியோராவர்.

நீற்க, இவன் இரவலர்க்கீயும் திறத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறவல்லவர் இவன் காலத்துச் சான்றோரேயன்றிப் பெரும்புலவர்களாமாவரே தவிர என்னைப்பார் கூறுதல் இல்லாதுபுனைதலும், வெளிற்றுரைகளாமாம். ஆகவே, சான்றோர் செய்யுட்களையே கருவியாகக் கொண்டுபின் கூறுகின்றேன்.

இவன் தன் வாழ்க்கையில் கொண்ட ஒரு பெருங்கொள்கை "எத்துணையாயினும் இரப்போர்க்கு நத்தல் நன்று" என்பது. அதனால் இவன்,

"வல்லார் வல்ல கலைஞருக்கும்

மறைநா லவர்க்கும் கடவு ளர்க்கும்

இல்லா தவர்க்கும் உள்ள வர்க்கும்

இரந்தோர் தமக்கும் துறந்த வர்க்கும்

சொல்லா தவர்க்கும் சொல்ப வர்க்கும்

சூழும் சமயா திபர்க ளுக்கும்

அல்லாதவர்க்கும்"

வேண்டியவற்றை அவரவர்கள் எல்லாம் ஆரதல்கிய அருளாளன் என்பது வெளியாகும். இவனது கொடைச்சிறப்பைமட்டில் கண்டு உவந்த பாணர் "கடல்நீர் உண்டுவந்த கரியமேகம், நீரற்ற குளம்இது; நீரின்றமையாத வயல் நிலமிது நீர்வேண்டித லீல்லாதகளர் நிலமிது எனவும் இன்னோன்ன பிறவும் ஆராயாது யாண்டும் ஒருதலைபாக மறை பொழிவதையொப்ப, இப்பேகன் பல்வேறு வகையினராய்வரும் இரவலர்க்கும் பரிசிலர்க்கும் வரையாது வேண்டிய வேண்டியாங்கு சத்து உவந்தனன். இதனால் இவனிடத்துத்தான் பொருளியப்பெற்றாரை யறிபாத மடமையைத் தவிர வேறெத்தகைய மடமையையுங் காண்டல் அரிது" என்பார். அன்றியும், இவன் இங்ஙனம் இரப்போர்க்கு வரையாது கொடுத்து மாயாப்புக்கழ் தேடிக்கோடல் எப்பொருள் நாடியோவெனும் ஓர் ஐயம்பாவருக்கும் இயற்கையாகவே ஏழும். அதனையறந்ததும் தன் கடனும் என்றெண்ணியே இப்

அறஞ் செய்திமோ அருள் வெய்யோய் ” என்பதனாலும், (145)

சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணிநின் வன்புல
நன்னாடு பாட என்னை நயந்து

பரிசில் நல்குவையாயின், குரிசில் !” (146) என்பதனாலும், இவன் இசைப்புலமையும் மிக்கவன் என்பது வெளியாகும்.

இது காறுங்கூறியவாற்றால், பேசன் எல்லாவுயிர் களித்தும் போன்பு பூண்டவன் என்பதும்; இவனது அன்பிற்குப் புல்லு மொன்றே புத்தேசரிருமொன்றேபென்பதும், தன்னோய் போற் பிறிதின் நோய்போக்கும் பேரறிவுசான்ற பெருந்தகையென்பதும்; கற்றுகரைப்போற்றும் காவலன் என்பதும்; மறம் நிகழினும், அறம்வழுவாதவன் என்பதும்; கல்லும் புல்லும் களிந்துகூகப்படும் யாழ் வல்லன் என்பதும் நாம் அறிபக்கிடந்தன.

(தொடரும்.)

வரலாற்றுமொழி யாராய்ச்சி விளக்கம்.

திருவாளர் சோமசுந்தர முதலியாரவர்கள், கரந்தை.

சேன்ற ஐப்பசித்திங்கட்டமிழ்ப்பொழிலின்கண் வரலாற்று மொழிகள் என்ற தலைப்பெயரின் கீழ் ‘ஒன்பது’ என்னும் சொல், காரணம் வெளிப்பட்ட தொடர்மொழி என்றும், பத்திற்கும் எட்டிற்கும் இடையே உள்ள அது பத்தின் முன்னது, அல்லது ஒன்றொழிபத்து என்று பொருள்படுமென்றும், அங்கனே பத்துப் பத்தாக வெண்ணுமிடத்து நூற்றின் முன்னது தொண்ணூறு, நூறு நூறுக எண்ணுமிடத்து ஆயிரத்தின் முன்னது தொள்ளாயிரம் என ஆயினவென்றும், அவ்வாறன்றி ஒன்பதும் பத்தும் புணரத் தொண்ணூறும், ஒன்பதும் நூறும் புணரத்

பரணர், “இவனது கைவண்மை, ஏனை சுவார்விழையும் புகழும், உயிரியமதுபிறப்பும் நோக்கியதன்று. மற்று, அது மன்னுபி ரைவருத்தும் வறுமையைத் தீர்த்தலையே நோக்கியது, ” என்ற ருளினர். இவ்வனைத்தும் துணுகினோக்குமிடத்து, இவனது மனம், “யான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்னும் பெரியார் முதுக்குறை முதுமொழியின் கருத்தையே கொண்டது என்பது தோன்றும்.

சூங்கனம், இவன் மன்னுபிர்மாட்டுப் போன்பு பூண்டு நண்பென்னும் நாடாச்சிறப்பு எய்தினான் எனினும், இவன்கருத் தறியாத மக்கள் வீணே அழுக்காறு கொள்வதிறக்கை. அத னால், அவர்கள் இவனோடு பொருதலும்கூடும். ஆயினும், அவ் கனம் பொரவருவாரைவென்று, தன் அறத்திற்கு ஈறுண்டாகா வாறு காத்துக்கோடற்கு ஏற்ப, இவன் அறனிழக்கா ஆண்மை யும், பணக்கஞ்சா மறமும், பிறவும் நன்கு கொண்டவன். பகை வருடன் வெருளிபொரச் செருச்செய்யுங் காலத்திலும், இவன், அப்போர்க்குரிய அறநெறிகளைக்கைவிடான்; மறந்தும் இவன், அவற்றைக்கைவிடும் மடமையெய்தான் என்பதனைப் பரணர் “கொடைமடம் படுதலல்லது, படைமடம் படான் பிற்பிறர்” படைமயக்குறினே” என அழகுபடக்கூறுவர். மேலும், இவ னைச், சான்றோர்கள் கூறந்தொறும் “கடாஅயானைக் கலிமான் பேகன்” (141) எனவும், “அடுபோர்ப்பேக” (146) எனவும், “வருஉம் என்ப வயங்குபுகழ்ப்பேகன் ஒல்லென வொளிக்கும் தேரொடு” எனவும் கூறுதல் வழக்காதலின், இவன் எண் ணிறந்த மதயானைகளும், மிகப்பல குதிரைகளும், அளவில்லாத தேர்களும், சுழற்கால் வீரர்களும் உடையவன் என்பது தோன்றும்.

இவற்றோடமைபாது, எல்லாவுயிர்க்கும் ஒப்பஇன்பமுட்டும் இசையில் இவன் மிக்க விருப்புடையவன். இவனைப்பாடிப் புகழ்ந் துவரும் புலவர் பெருமக்கள்,

“களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச்சிறியாற்
நயம்புரிந் துறைபுகர் நடுக்கப்பண்ணி

தொள்ளாயிரமும் ஆயின் என்னும் பொருந்தாப்புணர்ச்சிவிதிகள் தொல்காப்பியத்தில் இடைச்செருகப்பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்றும், ஒன்றுமுதல் எட்டுவரையும் உள்ள எண்களுக்கும் பத்துக்கும் தனிப்பெயர் இருப்ப, ஒன்பதுக்கு மாத்திரம் பத்தின் தொடர்புள்ள காரணப்பெயர் இருப்பதற்குக் காரணம் தமிழ்மக்கள் ஓர் காலத்து எட்டை இறுதி எண்ணாகக் கொண்டிருந்தனரென்றும், பின்னர் அவர்கள் பத்தை இறுதி எண்ணாகக் கொண்ட காலத்து எட்டிற்கு இடைபே உள்ள எண்ணப்பத்தின் முன்னது என்றொன்றிருத்தல் வேண்டுமென்றும் யாம் கூறியதை மறுக்குமுதகத்தானே நண்பர் நாட்டாரவர்கள் எழுதிய கட்டுரையைக் கண்ணுற்றோம். எட்டு இறுதி எண்களிருந்து என்பதற்கு யாம் காட்டிய சான்றுகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழிற்றுத்தல் இயலாததொன்றென்றும், பழய நூல்களிற் பக்க சான்றுகள் காணப்பட்டாலொழிய இக்கொள்கை நிகைக்குமாறில்லை யென்றும் கூறியுள்ளார்கள். தொல்காப்பியர் காலத்திலே ஒன்பது பத்து முதலிய எண்கள் காணப்படுமா யின் அவைகள் காணப்படாது எட்டொன்று ஈரெட்டு முதலிய வழங்கிய காலம் தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னென்று அன்றோ பெறப்படுகின்றது. தொல்காப்பியத்திற்கு முந்திய நூற்கள் உளவெனினன்றோ அந்நூற்களிலிருந்து சான்றுகள் காட்டக் கூடும். ஆதலின் யாம் காட்டிய சான்றுகளைக்கொண்டே உய்த்துணர் வேண்டியதன்றி வேறு ஒன்றும் செய்யுமாறில்லை. அன்றியும் எட்டு இறுதி எண்ணையிருத்தெனக் கொள்ளிற்றான் ஒன்பது பத்தின் முன்னது அல்லது ஒன்றொழி பத்து என்று பொருள்படும் என்பது இல்லை. தமிழோடு இயைபுடைய தெலுங்கு மொழியில் ஒன்பது தொம்மதியெனவும், தொண்ணுறு தொம்பை என்றும், தொள்ளாயிரம் தொம்மதி நூறெனவும் வழங்கிவருகின்றனவென்றும் தொம்மதி என்னும் சொல்லில் பத்தின் இயைபு காணப்படுகிறதேயன்றி, தொம்பை, தொம்மதி நூறு இச்சொற்களில் முறையே நூற்றின் இயையும், ஆயிரத்தின் இயையும் காணப்படவில்லை என்றும் கூறுகின்றார்கள். இவ்விருசொற்களிலும் இயைபு காணாத காரணத்தால் இயைபு

கண்டவிடத்துக் கொள்ளாது விடுத்தல் தருக்கமுறை அன்று. தமிழும் தெலுங்கும் பிரிந்த காலத்திற்குப் பின்னரே பத்தின் பெருக்கெண்களை அவ்வம்மொழி மக்கள் தனித்தனியே அமைத்துக்கொண்டிருந்தல் சாலும். தொல்நூலும், தொல் ஆயிரமும் முறையே தொண்ணூறும், தொல்லாயிரமுமாய்ப் பின்னர்த் தொண்ணூறும் தொள்ளாயிரமும் ஆதலைவிடத் தொள்ளூறும், தொள் ஆயிரமும் நேரே தொண்ணூறும் தொள்ளாயிரமும் ஆயினவென்று கூறுதல் எமக்கும் உடம்பாடே. அப்பொருளுள் நாதலை ஒன்றொழிபத்து என்ற விடத்தும் குறிப்பித் திருக்கின்றும். அம்முறையே பற்றி தொன்பத்து என்பது தொன்பது என்றாகல் வேண்டும்.

அங்ஙனம் இடரின்றி ஆதல் காண்கிலம். அன்றியும் நாட்டா ரவர்கள், தொல் நூறு தொல் ஆயிரம் என்று கொள்ளின் புதிய நூறு புதியவாயிரம் என்னும் கடாக்களை எழுப்பும் என்று ஒர் ஆசங்கை நிகழ்த்துகின்றார்கள். தொள்ளூறு தொள் ஆயிரம் என்பன தொள்ளாநூறு தொள்ளாவாயிரம், நிறை நூறு நிறையாயிரம் என்ற கடாக்களை எழுப்பும் என்பதை மறந்தனர் போலும். இவ்வாறே ஒன்பது என்னும் பெயருக்கு வரலாறு கூறுவது இயலாததாகின்றது என்று கூறுகின்றார்கள். மேற்கூறிய முறையில் தொண்ணூறும் தொள்ளாயிரமும் கொண்டு அவற்றிற்கு அடிப்படையான ஒன்பதைக் கொள்ளாத காரணம் அத்துனை வலியுள்ளதாகத் தோன்றவில்லை. இனி நாட்டாரவர்கள் ஒன்பது, மற்றொரு பெயராகிய தொண்டு என்பது சங்கநூல்களிலும் பிற்புற நூல்களிலும் பயின்றிருத்தலால் பழமையான ஒரு சொல்லென்று கொள்ளப்படுதல் என்று கூறி “எட்டெனத்தொண்டென” எனவரும் பரிபாடலை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்கள். பரிபாடற்றொகை அமிர்தம், வச்சிரம், ஆராதனை, சலதாரி, மார்க்கம், சனம், சோபானம், சருமம் முதலிய வடசொற்கள் பதிந்த பிற்கால நூலெனத் தோற்றலின் அதுகொண்டு பழயநூற்கண் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றதென்று கூறியலாது.

ஆயினும் தொல்காப்பியரே செய்யுளியலில்,

“மெப்பெறு மரபிற் றொடைவகை தாமே
ஐயீ ராயிரத் தாறைஞ்சினுற்றொடு
தொண்டுதலை யிட்ட பத்துக்குறை எழுதாற்
றென்பஃ தென்ப வுணர்ந்திசி னோரே.” என்று

சூத்திரம் செய்துள்ளார். சுண்டுத்தொண்டென்பதற்கு உரையா சிரியர் ஒன்பதென்று பொருளெழுதி யிருப்பினும், எழுதாற்றொ ள்றுமென்ப என்று பாடம் திரித்துத் தொடைகளின் எண்ண வேறுகொள்வாருளராதலின் தொண்டை ஒன்பதென்றே ஆசிரி யர் பொருள்கொண்டனரென்று உறுகியாகக் கூறுதல் இய லாது. இனி நாட்டாரவர்கள் தொண்ணுற்றிற்கும் தொள்ளா யிரத்திற்கும் கூறியவாறே தொண்டு என்பதற்கும் வரலாறு கூறுதல் எளிதாகின்றது என்று கூறித் தொன்பது, தொள்து தொள்து தொண்டுஎன ஆயிற்றென்கின்றார்கள். இதுவும் நலிந்து கொள்ளும் புணர்ச்சியே யன்றி இயல்பாகப்புணரும் புணர்ச்சி யன்று. தொல்பத்து தொன்பதாதலைவிடத் தொல்பத்து தொண் டாதல் எளிதன்று. இவ்வாறு தொண்டு என்பது ஒன்பதை உணர்த்துமாயின் தெலுங்கிற்போன்று தொண்டுநாறு அல்லது தொண்ணாறு என்பது ஒன்பது நூறுகொண்ட தொள்ளாயிரத் தை உணர்த்தவேண்டும். அவ்வாறு உணர்த்துதல் இன்று. தொண்டு என்பது வழக்கின்கண் குறைவைக்குறிக்கும் தொட்டி என்பதன் சிதைவு எனத்தோன்றுகின்றது. தொண்டுபத்து என்பதே தொம்பது என்று புணர்ந்து தமிழ் மொழியில் பேச்சு வழக்கில் ஒன்பது என்றும் தெலுங்கில் தொம்மதியென்றும் ஆயினவென்பது தோன்றுகின்றது. தொண்டு பத்தென்பதே பத்துக்குறைந்து தொண்டு எனச் செய்யுள் வழக்கிலும் உலகியல் வழக்கிலும் வந்திருத்தல் கூடுமெனத்தோன்றுகின்றது.

இனி ஒன்பது, பத்து நூறுடன் புணர்வதற்குத் தொல் காப்பியத்திற்காணப்படும் சூத்திரம் இடைப்பெய்தது அன்றென வும் தொல்காப்பியரே கூறியதெனவும் நாட்டாரவர்கள் சாதிப் பதைச் சிரிது ஆராய்வாம். இச்சூத்திரம் என்று யாம் ஒருமை யில் எழுதியது “ஒரு பொருளுதலிய சூத்திரத்தானும்” என்ற பொருளிலாதலின் யாம் குறித்துள்ள எண்வகைபால் இரண்டு

சூத்திரங்களை மன்றி நாட்டாவர்கள் குறிக்கும் “ஒன்று முதல் ஒன்பாள்” என்னும் சூத்திரத்தையும் உள்ளடக்கும் என்க.

“ஒன்று முதலாக வெட்ட னிறுதி
எல்லா வெண்ணும் பத்தன் முன்வரின்
குற்றிய லுகாம் மெய்யொடும் கெடுமே
முற்ற னின்வருஉ மிரண்டலங்கடையே”

என்று பத்தென்னும் எண்ணுப்பெயர் சிலைமொழியாக எட்டு இறுதியாக உள்ள எல்லா வெண்ணொடும் புணர்வதற்குச் சூத்திரம் செய்து பத்து ஒன்பதோடு புணர்வதற்குச் சூத்திரம் செய்யாது விடுத்த வாகிரியர் பின்னர் ஒன்றுமுதல் ஒன்பது கூறுக நின்ற எண்களைப்பத்தோடு புணர்வதற்குச் சூத்திரம் செய்யத்தக்கவேது ஒன்றும் காண்டிலம். ஓர்கால் பத்தின் பின்னர் ஒன்பது புணரின் பத்தொன்பது என்று குற்றுகாம் கெடுதல் தனிய பிற வேறுபாடுகள் இல்லாததின் தனிச்சூத்திரம் செய்யாது விடுத்தார் என்று கொள்வோமெனின்,

“முதலீ ரெண்ணின்மு லுபிர்வரு காலைத்
தவலென மொழிப வுரைக் கிளவி”
“ஆயிரக்கிளவி வருஉங் காலை

முதலீ ரெண்ணி லுகரங் கெடுமே” என ஒன்றுக்கும் இரண்டுக்கும் தனிச்சூத்திரம் செய்தல் வேண்டா. அன்றியும் முன்மொழிந்து கோடலாகக் கூறிய

“ஒன்றுமுத லொன்பா னிறுதி முன்னர்
நின்ற பத்த னொற்றுக்கெட வாய்தம்
வந்திடை சிலையு மியற்கைத் தென்ப
கூறிய சியற்கை குற்றியலுகா
மாற னிறுதி யல்வழி யான.”

என்னும் சூத்திரத்தில் கண்ட ஒன்றுமுதல் ஒன்பது வரையிலுள்ள எண்களின் செய்கை கூறப்புகுந்து “முன்றொற்றேபகாரமாகும், நான்கொற்றேறகாரமாகும், ஐந்தொற்றே மகாரமாகும்” எனக்கூறிப் போந்த ஆசிரியர் ஒன்பதின் செய்கை கூறுது விடுத்தல் எற்றுக்கோ

என்று வினாவுகின்றார்கள். அவர்கள் கூறிய சூத்திரங்களால் மூன்று, நான்கு ஐந்துக்கும் "மூன்றுமாதம் நெடுமுதல் குறுகும்" என்னும் சூத்திரத்தால் ஆறுக்கும் "எட்டனொற்றேணகாரமாகும்" என்னும் சூத்திரத்தால் எட்டிற்கும் செய்கை கூறிவந்த ஆசிரியர் ஏழிற்கு மாத்திரம் ஏன் கூறுது விதித்தனர் என யாமும் வினாவுகின்றோம். ஏழு குற்றியலுகா விறன்மைபின் உருபிலுட்காண்க என உரையாசிரியர் கூறுகின்றனர். ஒன்பதும் அஃதே. ஒன்பது குற்றியலுகாமின்மைபின் அது பிற என்களோடு நிலைமொழியாய் நின்று புணர்வதற்குக்குற்றியலுகாப்புணரியலில் சூத்திரம் செய்ய இயைபு என்னென்று அறிபுமாறில்லை. ஒன்பது குற்றியலுகாமாமாறு பின்னர்க்காட்டுதும். இதுகாரும் கூறிய வாற்றால் ஒன்பது பிற எண்ணுப்பெயர்களோடு புணரும்புணர்ச்சி குற்றியலுகாப் புணரியலுக்கு வேண்டா விலக்கணம் என்பது பெறப்பட்டது அன்றியும் "ஒன்று முதலொன்பாநிறுதி என்னும் சூத்திரத்தில் கூறியபடி ஒன்றுமுதல் எட்டு எண்கள் அடைகின்றதா என்று சிறிது ஆராய்வாம். வருமொழியாகிய பத்து பஃகாகின்றது. ஒன்பதின் சுற்றுக்காரம் குற்றுகாரமாக வைத்துக்கொண்டால் அது கெடுதல் வேண்டும். இது கெட்டதின் பின் எஞ்சியது நிலைமொழியில் ஒன்பு என்பதும் வருமொழியில் பஃது என்பதுமாகும். இவ்விருமொழிகளையும் கொண்டு சிறப்பு விதிச் சூத்திரமாகிய,

“ஒன்பா னொகாரமிசைத் தகர மொற்று
முந்தை யொற்றே ணகார மிரட்டும்
பஃதென் கிளவி யாய்த பகரங்கெட
நிற்றல் வேண்டு மூகாரக் கிளவி
யொற்றிய தகரம் தகர மாகும்”

என்னும் சூத்திரத்திற்கண்டபடி புணர்ந்திக்காட்டுவாம்.

உரையாசிரியர் பொருள் கண்டபடி:—

ஒன்பது என நிறுத்திப்பஃது எனவருவித்து முடிக்குங்கால்
ஒன்பது + பஃது

நிலைமொழியாகிய ஒன்பது என்னும் எண் }
 னினது ஓகரத்திற்கு முன்னாக ஒரு தகா } தொன்பது + பஃது
 வொற்று தோன்றி நிற்கும்.

முன் சொன்ன ஓகரத்திற்கு முன்னர் }
 நின்றனகாவொற்று ணகா வொற்று } தொண்ண்பது + பஃது
 இரட்டித்து நிற்கும்.

வருமொழியாகிய பஃதென்னும் சொல் }
 தன்கண் ஆப்தமும் பகாமும் கெட்டுப் } தொண்ண்பது + து
 போக

நிலைமொழியில் இரட்டிய ணகரத்தின்பின் }
 னர் ஊகாரமாகிய எழுத்து வந்து நிற } தொண்ணுபது + த
 தலை ஆசிரியன் விரும்பும்.

வருமொழியாகிய பத்தென்பதன் ஈற்றி }
 ன் மேலேறிய உகரம் கெடாது பிரிந்து } தொண்ணுபது + து
 நிற்பத் தகரம் நகர ஒற்றுப் நிற்கும்.

இவ்வரைப்படி தொண்ணுறு ஆதற்கு இடைநின்ற பது ஒழிய
 விதி காண்கிலம்.

மற்றொருகா மேற்கூறியவற்றொடு பகரவாய்த மென்னுத
 முறையன்றிக் கூற்றினான் நிலைமொழிக்கட்பகாமும் ஆப்தமும்
 கெடுத்துக் குற்றிலுயகரம் பெய்யொடுக் கெடுத்து என்றிருத்த
 லின் அவ்வரைப்படி கொள்ளின் நிலைமொழி ஒன்பது என வைத்
 துக்கொள்ளின் நிலைமொழிக்கண் ஆப்தம் பெறுமாநிலை. முன்
 னுரையில் பஃதென் கிளவியாய், பகரங்கெட என்பதற்கு வரு
 மொழியாகிய பஃதென்னும் சொல் தன்கண் ஆப்தமும் பகா
 மும் கெட்டுப்போக என்று பொருள்கொள்ளாது நிலைமொழி
 யாகிய பஃது என்னும் சொல்லும் வருமொழியில் ஆப்தமும்
 பகாமும் கெட பொருள்கொள்ளின் தொண்ணுறு என்றாகும்.
 அப்பொருள்கொள்வதற்கு நிலைமொழியை ஒன்பஃது என வைத்
 துக்கொள்ளல் வேண்டும். இப்படிக்கொள்ளின் குற்றியலுகரம்
 மெய்யொடுக் கெடுக்கவேண்டியதில்லையாகும். அப்படிக்கெடுக்க
 வேண்டியதில்லையாகின் “ஒன்று முதலொன்பாநிதுதி முன்னர்”

என்னும் சூத்திரத்தில் “கூறிய வியற்கைக்குற்றிய லுகா-மாறொ
 டொன்பதல் வழியான” என்றிருத்தல் வேண்டும். அன்றியும் நிலை
 மொழியை ஒன்புத்தென நிறுத்துவதற்குச் சூத்திரமின்மை
 நோக்கி மயங்கினர் போலும்! அன்றியும் ஒன்பது என்று நிறுத்
 துவதற்குச் சூத்திரம் யாண்டுக்கண்டனரோ அறியோம். தொல்
 காப்பிய முழுதும் ஒன்பான், ஒன்புத்து என்று வழங்கப்பெறு
 கின்றதேயன்றி ஒன்பது என்று யாண்டும் வழங்கக்காண்கிலம்.
 ஆதலால் “ஒன்பானொகாமிசைத்தகாமொற்றம்” என்னும் சூத்தி
 ரத்துக்கு நிலை மொழி ஒன்புத்து என்றே கொள்ளல் வேண்டும்.
 இது காறும் கூறியவாற்றால் இச்சூத்திரத்துக்கு உரையாசிரியர்
 கூறிய உரை பொருந்தாவுரை யெனத்தெற்றெனப் புலப்படும்.
 ஆதலால் இதுகொண்டு நச்சினூர்க்கினியர், இளம்பூரணர் முதலி
 யோர் உரையன்றொனத்தெளிதல் வேண்டுமேயன்றிக் தமிழிலக்க
 ணைநுட்பங்களை அறிந்த பெரியார் உரைகாண வியலாதுதவறினர்
 என்று கொள்ளுதல் கூடாது. இச்சூத்திரங்கள் உரைச்சூத்திரங்
 களாக உரையாசிரியர் சேர்த்திருத்தல் வேண்டும். பின்னுள்ளார்
 உரைகாண வியலாது தடுமாறினராதல் வேண்டும். “ஒன்றுமுதல்
 ஒன்பா னிறுதிமுன்னர்” என்ற சூத்திரமும் “ஒன்றுமுதல்
 எட்டனிறுதி முன்னர்” என்று தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும்.
 உருபிடலில்

“ஒன்று முதலாகப்பத்தூர்த்து வறூஉ
 மெல்லாவெண்ணும் சொல்லுங்காலை
 யானிடாவரினுமானமில்லை
 யுத்தென் கிளவி யாவயிற்கெடுமே
 யுய்தல் வேண்டும் புகான் மெய்யே”

என்னும் சூத்திரத்தால் ஒன்றும் பத்தும் புணர ஒருபுத்தாவ
 தோடு ஒன்புத்தும் ஒன்பானும் நேரே கொள்ளாது “சொல்லுங்
 காலை” என்றதனால் பத்தூர் கிளவியேயன்றி “ஒன்பான் முதனிலை”
 “ஒன்பாற்கொற்றிடைமிகுமே” என்றற்போல் வருவனவற்றை
 யும் கொள்க என்று உரையிற் கோடல் போன்று கொள்ளுத
 லும் வேண்டா.

ஒன்பது குற்றியலுகாமா முற்றியலுகாமா என்பதைச் சற்று ஆராய்வாம். “செட்டெழுத் திம்பரும் தொடர்மொழி யீற்றும், குற்றியலுகாமம் வல்லாறுர்ந்தே” (மொ. ம. 34) “ஈரெழுத்தொருமொழி யுயிர்த்தொட ரிடைத்தொட, ராய்தத்தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்றொட, ராயிருமுன்றே யுகாம் குறுகிடன் (குற் 406) என்ற இரண்டு சூத்திரங்களால் உயிர்த்தொடர்க்குற்றுகாமம் எது என்பது பெறப்படுகின்றது. உயிர்த்தொடர்க்குற்றுகாமாவது ஈரெழுத்தொரு மொழியின் விவகி ஈரெழுத்தின் மிக்க குறியினை அல்லது குறில் நெடிலால் தொடரப்பட்ட உகாமாதல் வேண்டும். யாம் கூறியது உரையாசிரியர் காட்டும் வாகு என்னும் உதாரணத்தொடு பொருந்துமாறு காண்க. தனிக்குற்றுயிரைத் தொடர்ந்த உகாம் முற்றுக்காமாதலன்றிக் குற்றுக்காமாகாது. இது “குறியிணையுகாமல்வழியான” என்ற செய்யுளியற் சூத்திர உரையான்கன்கு தெளியப்படும். ஆதலாற்பது என்பதுமுற்றுக்காமென்றேகோடும். ஒன்பது என்பதும் அஃதே. ஒன்பது என்ற விடத்துணகாமெய் ஓகாத்கையும் பகாத்கையும் பிளவுபடுத்தலான்குறியினை தொடர்ந்த உகாம் அன்றென்ற. ஆதலால் குற்றுயிர்த்தொடர்ந்த குற்றியலுகாமென்றே கோடல் வேண்டும். பின்னும் விளக்குவாம். தமிழ்மொழியெல்லாம், பெரும்பாலும் ஒரு மாத்கிரையிற்குறைந்த மெய்யெழுத்து குற்றியலுகாமம் முதலியன அலகு பெறாவிடத்து ஈரெழுத்தின் மிகா என்பது “ஓரெழுத்தொருமொழி ஈரெழுத்தொருமொழி, யிரண்டிறந்திசைக்குர் தொடர் மொழியுளப்பட, மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே” என்ற சூத்திரத்தை நேரே பொருள் காண்பார் யார்க்கும் விளங்கும். அங்கனம் கொண்ட ஒரு மொழிக்கண் இயல்பாக இருமாத்கிரையுள்ள நெடிற் பின்னும் வரும் வன்மை ஊர்ந்த உகாம் குறைதல் இயல்பு. இவ்விதிகொண்டு நோக்கின் சில சொற்களை ஆன்றோர் குற்றுக்காமென்றும் அன்றென்றும் கூறுதல் எற்றுக்கென்று தெள்ளிதிற் புலனாம்.

“நெடிலே குறிவினை குறினெடிவென்றிவை
யொற்றொடு வருதலொடு குற்றொற் றிறுதியென்
றேழ்குற் துகரக்கிடனென மொழிப்”

எனப் பல்காபனார் கூறிய வகையில் நோக்கினும் ஒன்பது
என்னும் அது குற்றுகாமாகாமகாண்ட. நன்னூல் விருத்தி
யுரையுடையார் பல்காபனார் கொள்கையை “ஒன்பது முதலா
யின குற்றுகாமாகாமையிற் கொள்ளற்பாற்றன்றென மறுத்தல்
ஒன்பது குற்றுகாமா அன்றவெனவாயுமிடத்து ஒரு சிறிதும்
பயன் படாதெனக் கொள்க.

யாம் எழுதிமுடிக்குங்காலே நண்பர் சோமசுந்தரம்பிள்ளை
அவர்கள் ஒன்பது முதலியவற்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி பல்லாண்
டுகளுக்குமுன் “செந்தமிழ்க்கண் நடைபெற்றுள்ளதாக அறி
வுறுத்தினர். அதுகொண்டு செந்தமிழ்த்தொகுதிகளை ஊடுருவிப்
பார்க்க, செந்தமிழ்த் தொகுதியில் கோபிநாதரால் அவர்கள்
எழுதியதைக் கண்ணுற்றோம். யாம் கொண்ட கொள்கையையும்
ஒருசேரக் காட்டித் தெலுங்கு கன்னடம் முதலிய மொழிகளில்
இலக்கண நாலுடையார் கொள்கைகளையும் மொழிநூற்கொள்கை
களையும் விரித்துள்ளார். அவை எங்கொள்கையைப்பெரிதும்வளி
யுறுத்துகின்றனவாயிருக்கின்றன. அவைகளைப்பற்றியும் அவர்
கள் முடிபைப்பற்றியும் பின்னும் எழுதுவாம். நாட்டாசுவர்க
ளும் அவைகளைப்பற்றியும் இப்பொழுது யாம் எழுதிய கட்டுரை
யிற் கொண்ட பொருளைப்பற்றியும் தம் ஆராய்ச்சியை வெளியிடு
வார்கள் என்ற ஆர்வத்துடன் இருக்கின்றோம்.

சோதி மரம்.

திருவாளர் அ. கந்தசாமிப்பிள்ளையவர்கள்
தலைமைத்தமிழாசிரியர், அசசியலார் கல்லூரி, கோயமுத்தூர்.

இது ஒரு மரம். இதைப்பற்றி எழுதத் துவக்கு முன்

உலகனைத்தும் செல்வல்ல உயர்பொருட் சிரிய கவிஞன் ஆகிய கம்பன் பாடல் ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. அது இராமாயணத்தில், மாரீசன் மானாக வந்தபோது அதன் உடலின் புதுமையைக்கண்டு இலக்குவன் 'இத்தகைய ஒரு விலங்கும் உலகத்தில் உண்டோ? இது ஏதோ ஒரு மாயமாக இருக்கிறது' என்றனும் அவனுக்கு, இராகவன் கூறியதாகவுள்ளது.

'இவ்வுலகினையும், அதிற்றோன்றும் பல்வேறு வகைப் படைப்புப் பொருள்கள் முதலியவற்றையும் உள்ளவாறு நன்குணர்ந்த பல்வான்ற கேள்வி வல்லுநரும், இன்னும் இனையவெனப் பொதுவகைபாணும் அறிந்திராத பல்லாயிரங் கோடிப்படைப்புப் பொருள்களை இவ்வுலகம் உடையதாயிருக்கிறது என்னும் கருத்தை யடக்கிய

நில்லா வுலகின் னிலைநெர் மையினால்

வல்லா ருமுணர்ந் திலர்மன் னுயிர்தாம்

பல்லா யிரகோ டிபரந் துளவால்

இல்லா தனஇல் லையினங் குமார

என்னும் பாடலாம்.

இதன் கருத்தின்படி படைப்புப் பொருள்களில் இம்மாமும் ஒன்றாகும்.

இம்மரம் சில மலைகளிலும், குன்றுகளிலும் முளைத்துவளர்ந்திருக்கும். இராக்காலத்து இருளாயிருக்கும்பொழுது இம்மரம் ஒரு அனற்பிழம்பு போலக் காணப்பட்டுச் சுற்றுமுற்றும் ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கும். பகற்காலத்திலும், நல்லநிலையையுடைய இராக்காலத்திலும் இது சாதாரணமான ஒரு மரம் போலவே காணப்படும்.

மலைகளிலே வாழ்ந்துவரும் குறவர்களிலும், மலையடுத்த ஊர்களில் வாழ்ந்துவரும் உழவர்களிலும் பலர், இம்மரத்தின்கடரைக் காணுந்தோறும் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து தீப்பற்றி யெரிய மரங்களில் இதுவும் ஒன்று எழு எண்ணி யொழிவர்.

யாதேனும் ஒரு காணத்தினால் இரவிருளில் மலையில் தங்க நேர்ந்தவர்கள் இம்மாத்தின் அருகில் இருப்பரேல் இதன் உண்மையை அறிவர்.

வேள்ளியங்கிரி என்னும் மலை ஒன்று உண்டு. பாரதநாட்டிற்கு வடவெல்லையாய் ஒரு மதிற்சுவற்போல் இமயமலை நிற்பது போலவே, இம்மலை கொங்குநாட்டின் மேல்வெல்லையாய் ஓர் மதிற்சுவர்போல் நிலவுகின்றது. சிவபரஞ்சுடரே இம்மலை வடிவாக நின்று உயிர் வருக்கங்களை உய்யக் கொண்டருளுகின்றாரென்று கொண்டு இந்நாட்டின் பல பகுதியிலிருந்து மக்கள் வருடந்தோறும் வந்து வணங்கிப் பேரெய்துகின்றனர்.

இது இனைய தாதலை,

வடக்குத் தலைமலையாம் வைகாழீர்தேற்குக்

குடக்குப் பொருப்பு வெள்ளிக் குன்றம்,

என்னும் கொங்குநாட்டெல்லை குறிக்கும் ஒரு பழைய வெண்பா வாலும்,

தெங்கொடு பூகஞ் செறிந்து வளங்கள்

தங்கிய கொங்கு தலைப்பட லுற்றான்

மங்கல சின்மய மால்வரை கண்டான்

அங்கண்வ ணங்கி னன்பி னடித்தான்.

என்னும் பேரூர்ப் புராணத்தாலும் அறியலாம்.

சிவதலங்களனைத்தினும் மிக்கசிறப்புடைத்தலமாகிய பேருருக்கு இம்மலை மூலத்தானமாகையினால், பேரூர்த்தல புராணங்கூறவந்த புலவர் பெருமான் திருவாடுதுறை யாதீனம் கச்சியப்ப முனிவர் இவ்வெள்ளியங்கிரியைப்பற்றி நன்கு பாராட்டிக் கூறுவர்.

இம்மலையிலே தான் இன்றும் காணலாம்படி இச்சோதி மரம் இருக்கின்றது. இது போன்ற இன்னும் பல சியப்புப் பொருள்களும் இங்கு உளவென்ப.

இதனை:—

எம்மை யானா மிசசத மால்வரை
மும்மை வையக முந்தொழு மூன்றுகட்
செம்ம லார்தந் திருவுரு வாதலால்
விம்மி தங்கள் விறந்தன வாங்கரோ.

என்றும்,

“ஓதலுறும் பாற் கிணற்றுக்கீழ்த்திசையி லோசீனமூன்
றளவிற்காணும்சோதிமாமுளது”..... என்றும் வருகும்.
பேரூர்ப் புராணம் விம்மிதப்படலச் செய்யுட்களால் அறியலாம்.
அன்றியும், சிவபாஞ்சுடர், இம்மலையின் வடிவங்கொண்டதினால்
அவர்க்குரிய பொருள்களும் ஏற்ற பெற்றியின் வந்து அமைந்தி
ந்தன என்று கூறும் மற்றோரிடத்திலும்

செங்கையி னமைந்தொளி திகழ்த்தழ லொப்பத்
துங்கவொளி கான்றுவளர் சோதிமர முங்கைக்
துங்குதுடி யின்னொளி தழங்குதல் கடுப்ப
அங்கணம் லேடரொழு மாகுளியுங் கண்டான்

என்று இம்மாததைப்பற்றி அந்நூலாசிரியர் கூறியிருக்கின்றனர்.
கோயமுத்தூர் நகருக்குக் குறைய்த்தண்ணீரைக் கொண்டுவர
இவ் வெள்ளியங்கிரியில் ஆற்றைத்தேக்கும் வேலையின் மேற்
பார்ப்போர் (Channel Superintendent) இச்சோதி
மாததைக் கண்டதாகக் கூறுகின்றார்.

இம்மலையில் வாழ்நராகிய மலைசர் (மலைசார்) களால்
இம்மாமிருப்பது கேட்டு, ஒரு இருளில் தங்கி இம்மாம் ஒளி
விசுவதைத் தாம்கண்டதாகவும், உச்சிமலையில் கடவுள் எழுந்த
ருளியிருக்கும் குகைக்கருகில் ஒரு கோபுரத்தின் முதல் நிலை
போல இயல்பிலமைந்திருப்பதாகிய தோரணக்கல் இருக்கு
மிடத்திற்குச் சற்றுத்தூரத்தில் இம்மாம் இருப்பதாகவும், தாம்
பார்க்கும்போது இம்மாததைச்சற்றிலும் இருபது முழதூரம்

ஒளியிசியிருந்ததாகவும் சில நாளைக்குமுன் வெளிவந்த இவ்வூர் வாராந்தப் பத்திரிகை ஒன்றில் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இனி இம்மரத்தைப் போலவே ஒளியிடும் கொடியும் ஒன்று உண்டு எனவும், அது சோதியங்கொடி யெனப்படும் எனவும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் வாங்கினால் அறிகிறோம்.

அது-

தொடையுடைத் திரடோள் நமன்புறத் துடலம்
 தொலைக்குமுன் நகத்துட ரெலைத்துத்
 தடையறத் திகழ்பே ரறிவுரு வாகத்
 தமிழனேற் கருளுநா னுளதோ
 புடைவினிற் கரிக்கோ டினம்பிறை கடுப்பப்
 பொங்குசோ தியங்கொடி விரித்த
 சடையெனப் பரந்து கிடந்தொளிர் சோண
 சயிலனே கயிலைநா யகனே

என்னும் சோணசயிலமலைப் பாடலாம்.

இவற்றைப்பற்றி ஓடதிவருக்கநூலார் (Botanists) கூறுவது:-

‘காளான் வருக்கத்தைச் சேர்ந்த சில படர்பொருள்களாகிய பாக்டீரியா’ (Bacteria) என்பவை, சில மரங்களின் புறத்துப்பட்டையிலும், சில கொடிகளின் புறத்துத் தோலிலும் பற்றிப்படரும். இம்மரங்களைச் சுற்றிலும் பிராணவாயு இருக்கும் வரையும் இப்படர்பொருள்கள் ஒளியிசிக் கொண்டிருக்கும். இவை இப்பிராணவாயுவையுட்கொள்ளும்போதுதான் ஒளிகளம்பும் என்பதாம்.

இவற்றால் சோதிமரத்தின் நிலை யினைத்தென அறிந்தாம்.

